„Oare la sfârșitul drumului mă voi regăsi pe mine, cea de odinioară?"



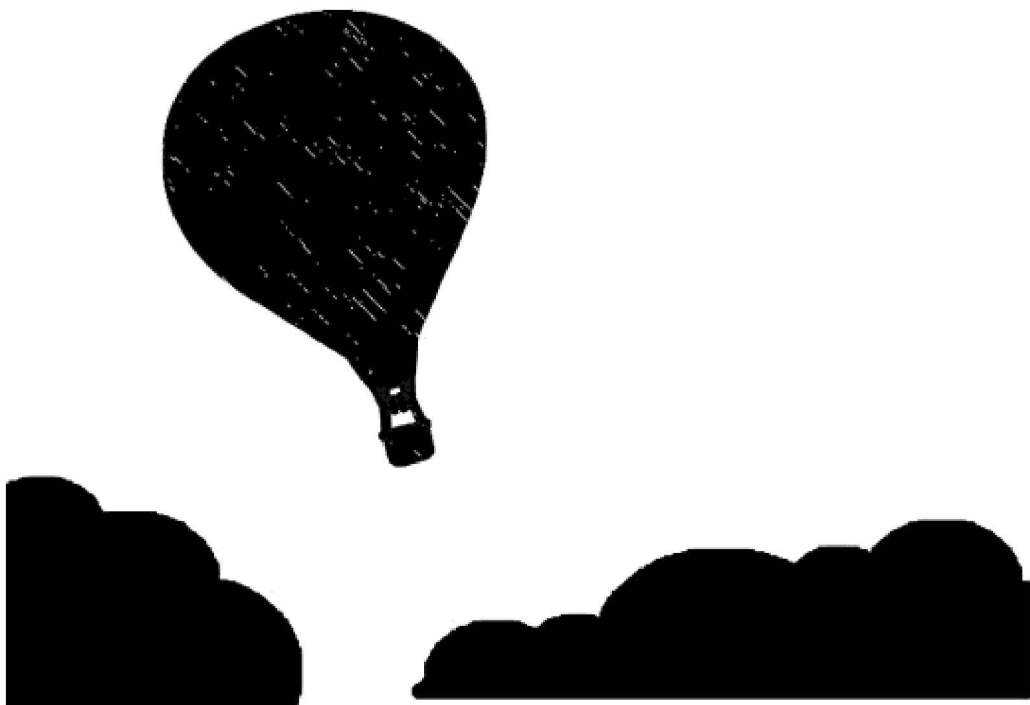
O. G. Arion

Ultimul Viking



ULTIMUL VIKING

de O. G. Arion



Editor: Bogdan Ghiurco

CAPITOLUL 1

Era aproape două dimineața când am terminat de verificat ultimele acte şi am închis mulțumită dosarul voluminos pe care, dintr- o pornire vanitoasă îl etichetasem “documente proprietate”. Înțepenisem de tot stând pe scaunul rigid şi inconfortabil de la birou, cu piciorul drept îndoit sub mine. Îl simțeam acum amorțit şi greu, parcă străin de restul corpului. M-am întins şi am căscat cu poftă, dându- mi brusc seama cât de obosită eram. Dar visul meu intrase deja în linie dreaptă: cafeneaua era a mea.

Coquette era mai mult decât un vis - era casa mea, iar ziua în care bunicul îmi dezvăluise hotărârea lui de a mi- o vinde mie vă rămâne pentru multă vreme în „top cinci cele mai bune zile din viața mea”. Prețul fusese simbolic, adevărata investiție desfaşurand- se în toată amploarea în perioada următoare semnării contractului. Asta se întâmplase în urmă cu două luni şi de atunci îmi petrecusem timpul alergând între depozitele de materiale de construcții, discutând cu mică echipă pe care o angajasem pentru renovarea localului şi încercând înnebunită să aleg cele mai potrivite nuanțe pentru vopsea şi tapet. Refuzasem cu o încăpățânare copilărească, pe care ajunsesem să o regret după prima săptămână, serviciile specializate ale unei firme de design interior.

Noul meu statut de proprietar stârnise o adevărată furtună în sânul familiei. Mama mă sunase şi se dezlănțuise aşa cum nu o mai auzisem niciodată. A fost o experiență de- a dreptul şocantă având în vedere că mama poate concura cu success la titlul de „autentică doamnă a sudului” (cunoaşteți genul - frumoasa păpuşă de porțelan, veşnic zâmbitoare, dură ca oțelul în interior şi delicată că o floare exotică la exterior). Tata, mai practic şi cu o doză considerabilă de sânge yankeu în vene mă întrebase doar dacă voi mai practica meseria pentru care mă pregătisem cu atâta aplomb, aceea de medic veterinar.

Fratele meu mai mare, Kevin mă vizitase la scurt după aflarea veştii, trimis probabil de mama. Ei bine, nu pot să neg faptul că este o femeie abilă iar tactica să ar fi fost o mişcare inteligentă în alte circumstanțe. Kevin este jurnalist, angajat la un cunoscut ziar din Charleston şi probabil că fususe însărcinat de către "aripa sudistă" a familiei să facă o recenzie realistă şi pragmatică a aventurii mele. După ce strâmbase din nas, privind neîncrezător pereții scorojiți şi lustrele strâmbe din sala principală mă bombardase cu întrebări despre avize, acte, aprobări şi tot felul de alte chestiuni tehnice. Spre surpriza lui –destul de neplăcută, dacă ar fi fost să mă iau după expresia pe care o afişase la sfârşitul conversației noastre- aveam, ca să zic aşa, temele făcute, doar nu degeaba lucrasem în fiecare vacanță de vară aici, devenind în timp mâna dreaptă şi sfătuitorul bunicului meu Leonard (aripa nordică a clanului Grey).

Doar Diondra - sora mea mai mică era realmente încântată. Îşi suflecase mânecile şi se apucase de treabă cot la cot cu cei trei muncitori pe care îi angajasem. Deşi cu patru ani mai mică, Dodo, cum o alintam noi, este cu douăzeci de centimetri mai înaltă decât mine şi are o rezervă inepuizabilă de glume şi bună dispoziție, reuşind să transforme orele petrecute vopsind tocurile sau jupuind linoleumul vechi şi decolorat într-un adevărat maraton de râs. Dodo studiază artă la o şcoală particulară din Boston, „pension" - cum o numeşte ea strâmbându-se, iar până la absolvire cochetează cu modelingul, cu toate că scopul ei suprem este o carieră în domeniul artelor frumoase. Iar mica mea Dodo este ea însăşi o operă de arta - înaltă şi subțire, fără a avea însă nimic din înfățişarea androgină a manechinelor de pe podiumurile celebre, cu părul castaniu şi bogat şi ochi mari, migdalați, de un verde limpede, sora mea este o apariție absolut fermecătoare după care toate capetele se întorc involuntar.

Eu pe de altă parte am moştenit părul de culoarea cognacului din partea bunicului Leo, vreo moştenire latentă din partea vreunui îndepărtat strămoş saxon şi

ochii verzi ai mamei mele. Din fericire, pielea mea nu are nuanța aceea de alb lăptos specifică roşcatelor, ci este mai degrabă arămie şi mată. Sunt scundă, mult mai scundă decât frații mei; de fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, eu sunt cea mai scundă din familie şi nu sunt nici pe departe vreo slăbuță, ci doar bine alcătuită şi modelată în punctele esențiale. Ca să fiu în totalitate sinceră port măsura 10, iar în momente de agonie sentimentală, garnisită cu porții generoase de înghețată şi ciocolată cu mentă, mărimea 12 devine înspăimântător de confortabilă.

Soneria telefonului zbârnai în linişte desăvârşită, făcându-mă să sar în sus, în timp ce inima mea păru să o ia în sens invers şi să îmi aterizeze în stomac. Înjurând copios am înşfăcat receptorul.

- De ce eram sigură că eşti încă acolo? ciripi Dodo.

- Ce naiba faci la ora asta? întrebai eu.

- Te verific, veni răspunsul prompt.

- Ba nu, mă sperii. Era să mor de inimă.

- Păi asta chiar ar fi de rău augur, râse Dodo apoi continuă pe un ton care se vroia serios. Dacă mori, nu mai poți să vii mâine la deschiderea oficială şi să te lauzi cum ai cojit singură tot tapetul ăla oribil, nu?

- Hei! am protestat eu, dar începusem să mă relaxez şi deja zâmbeam.

- Şi acum serios, du- te acasă. Odihneşte-te. Da? Este un ordin!

- Da, am fost eu de acord, amuzată de faptul că surioara mea mă dădăcea astfel. Şi, Dodo...

- Mmmm?

- Mulțumesc pentru tot, am spus serioasă.

- Nah... făcu ea. Spune mâine invitaților că te- am ajutat şi eu la tapet şi e ok.

Încă mai râdeam când m-am îndreptat spre ieşire. Am trecut prin sala principală, aranjând cu un gest mecanic o zaharniță de pe una dintre mese şi m-am oprit privind cu mândrie în jur. Inițial cafeneaua fusese alcătuită dintr- o sală circulară şi patru saloane mai mici, dispuse de jur împrejurul camerei centrale, dar eu renunțasem la pereții despărțitori în favoarea unor uşi glisante, semitransparente, care la nevoie se puteau deschide, formând un spațiu destul de mare pentru a putea găzdui un eveniment de circa o sută cincizeci de persoane.

Noul tapet de culoare crem avea imprimate nişte flori mari şi argintii, foarte discrete, vizibile doar din anumite unghiuri. Căutasem zile în şir până când descoperisem o mostră în catalogul unei firme, iar vânzătorul aproape că înnebunise încercând să mă convingă de faptul că modelul acela era mai potrivit pentru o cameră pretențioasă de hotel sau pentru vreo reşedință simandicoasă, dar în nici un caz pentru o cafenea dintr-un orăşel modest. Argumentul său era că materialul delicat de mătase se va deteriora rapid din cauza fumului şi a aburilor, dar rămăsesem fermă pe poziții.

De-a lungul pereților aşezasem rafturi din lemn alb, care acum erau încărcate cu cărți, casete din lemn lustruit şi lumânări parfumate. Într-un colț pe o consolă trona un imens aranjament floral din gladiole albe şi hortensii albastre şi verzi. Era darul Diondrei cu ocazia inaugurării şi îl făcuse singură (v-am spus că este extrem de talentată!). Sub ferestrele mari care se deschideau în zid din două nişe semi- ovale aşezasem băncute din lemn acoperite cu perne în culori pastelate.

În ansamblu reuşisem să obțin aspectul general pe

care îl dorisem, acela de cafenea – biblioteca – magazin de decorațiuni. Prinsesem un cotract nesperat de avantajos cu prestigioasa firma olandeză – Lady Clayre – care urma să îmi furnizeze obiecte în stil country- side şi prima comandă urma să sosească în câteva ore. Am oftat încântată şi, după ce am scotocit în geanta după mănunchiul de chei şi am stins rând pe rând luminile în urma mea am ieşit în aerul cald al nopții de sfârşit de iulie.

Abia apucasem să trag grilajul de siguranță când inima mi-a stat în loc. Auzisem ceva vag, ca un geamăt slab venind de foarte aproape. Am încuiat lacătul privind de- a lungul străzii pustii şi prost luminată. Şi- atunci l-am văzut. Părea o mogâldeață ghemuită la intrarea în gangul care ducea în spatele clădirii, folosit ca pasaj de trecere pentru furnizori.

Cu răsuflarea tăiată m-am apropiat la câțiva paşi de formă neagră şi nedefinită, sperând din toată inima că era vreun sac de gunoi uitat de vreun locatar neglijent, dar în secunda următoare o mână se întinse fulgerător şi îmi apuca strâns glezna dreaptă. Aoleu! Oare acesta era momentul când viața ar fi trebuit să mi se deruleze înaintea ochilor? Geamătul se auzi din nou, puțin mai tare de data aceasta, iar eu mi-am luat inima în dinți şi m-am aplecat spre omul - căci era un om - prăbuşit lângă perete. Am desluşit un chip prelung cu ochi pe jumătate închişi. Răsufla greu, ca după o cursă cu obstacole şi m-am întrebat cum de găsise forța necesară să mă apuce de picior şi să mă țină atât de strâns.

- Domnule, am zis eu încercând fără rezultat să par calmă, sunteți rănit?

„Sau beat mort?” am adăugat eu în gând, apoi mi-am dat o palmă imaginară. Era mai mult decât evident că omul nu băuse, nu mirosea a băutură.

Ca să mă conving am inspirat adânc. Nu, nu era

nici urmă de alcool, dar imediat am simțit altceva, un iz dulceag de rugină umedă şi instantaneu mă străbătură fiori de- a lungul coloanei, ca nişte degete înghețate. Sânge. Am recunoscut mirosul din prima secundă şi realitatea mă izbi ca un şoc pentru că, deşi eram familiarizată cu mirosul sângelui din perioada în care lucrasem la cabinetul veterinar, prezenta acelui miros, plutind pe o stradă pustie şi întunecată, la trei dimineața, nu putea să însemne nimic bun.

- Domnule, am încercat din nou şi m-am lăsat pe vine lângă rănit.

Mă privi în ochi. Pentru câteva clipe am fost incapabilă să mă mişc sau să vorbesc. Ochii străinului erau aurii, ca de felină, sau cel puțin aşa păreau în lumina slabă şi difuză a felinarului aflat la cel puțin cinci metri de noi. Mâna i se descleştă de pe glezna mea şi se mişca greoi spre buzunarul interior al hainei de parcă ar fi încercat să caute ceva. Gemu stins şi mâna îi alunecă neputincioasă, în timp ce ochii aceia ciudați continuau să se holbeze la mine. M-am dezmeticit, deşi mă simțeam oarecum ca şi când aş fi privit o scenă dintr- un film şi mi-am trântit geanta jos pe trotuar căutând înnebunită telefonul.

- Trebuie să sun la 911. O să fiți bine, nu vă faceți griji...

Mâinile îmi tremurau violent şi pentru o secundă m-am gândit că poate nici nu se întâmplă aievea, că era doar un vis urât, un coşmar: eu, Victoria, îngenuncheata lângă un străin care sângera în pragul cafenelei mele. Dar mirosul sângelui şi gemetele bărbatului erau cât se poate de reale. Cu un oftat de uşurare am găsit telefonul şi am început să formez numărul de urgență, dar brațul necunoscutului zvâcni.

- Nu, zise el încet. Nu este timp.

Vocea îi suna ciudat de calmă şi asta m-a făcut să mă opresc şi să mă uit la el. Zâmbea- Dumnezeule mare, chiar zâmbea - iar în lumina slabă a telefonului am reuşit să- i văd mai bine chipul acoperit cu dâre de sânge închegat. Era destul de tânăr, cu fața osoasă şi păr negru, iar ochii aceia galben- aurii păreau aproape ireali.

- Ei nu trebuie să..., trase aer în piept şi gemu de durere, apoi continuă... ei nu trebuie să ştie unde este... doar lupul...

- Unde este ce anume, domnule, şi despre ce lup vorbiți? am întrebat eu din ce în ce mai nedumerită şi fără să vreau m-am gândit că poate se lovise la cap şi acum delira.

Se mişcă puțin şi haina eleganta din stofa gri, şi ea pătată de sânge pe revere i se deschise. Cămaşa albă de dedesubt era sfâşiată şi o rană mare se căsca în partea dreaptă de la gât până sub coaste. Bărbatul îmi cuprinse ferm încheietura mâinii drepte cu care îmi acoperisem gura în încercarea de a- mi înăbuşi strigătul de groază şi am realizat că încerca să îmi îndese ceva în palmă. Ochii lui păreau că implora acum.

- Te rog, ai grijă. Nimeni nu trebuie să ştie.

Am dat din cap si el păru uşurat.

- Vă rog să mă lăsați să chem o ambulanță, am gemut, iar el zâmbi într-un fel care făcu să mi se zbârlească părul. Nu ştiu cum am reuşit să formez numărul şi nu am putut decât să sper că dispecerul înțelesese corect adresa pe care i- o spusesem printre sughițuri. Acum lacrimile îmi alunecau nestingherite pe obraji. Necunoscutul continua să mă țină de mână, zâmbind ca şi cum totul era bine acum, ca şi cum el încerca să mă îmbărbăteze pe mine.

- Vor fi aici în câteva minute, am zis după ce am încheiat apelul.

- Cateva minute... repetă el.

Nu ştiam ce să fac sau ce să spun, apoi brusc m-am hotărât: m-am aşezat pe jos lângă el şi l-am sprijinit uşor. Nu ştiu cum găsisem curajul să fac asta. Poate pentru că zâmbetul lui părea atât de liniştitor sau poate că părea cu adevărat inofensiv în momentul acela - *„cât de superficială sunt!“*, m-am certat eu în gand - cert este că, fără să îmi dau seama cum, capului lui se odihnea acum pe genunchii mei în timp ce eu mă sprijinineam cu spatele de zidul tare şi cald încă după arşița din timpul zilei.

- Cum vă numiți, domnule? am întrebat dar el nu răspunse. Se uită în sus la mine zâmbind şi i- am zâmbit şi eu printre lacrimi. Degetele care erau încă încleştate pe încheietura mea zvâcniră, iar corpul îi fu cutremurat de câteva spasme, ca şi cum ar fi vrut să tragă aer în piept şi nu putea. Apoi expiră lung, gura i se deschise larg apoi chipul i se relaxă şi degetele cu care mă ținuse ca într-o menghină slăbiră strânsoarea. Mâna îi căzu neputinciosa într-o parte exact în momentul în care am auzit sirena ambulanței la capătul străzii.

Îmi este greu să descriu cu exactitate ce a urmat. Paramedicii înconjuraseră trupul necunoscutului în timp ce o femeie mă conducea spre ambulanta. Răspundeam mecanic la întrebările ei. Probabil că arătam groaznic. Dar acum eram îngrozitor de calmă, ca şi când făcusem un duş rece. Ochii străinului şi momentul acela îngrozitor când lumina din ei se stinsese mă făcuseră să înțeleg că totul se terminase şi nefericitul om nu mai putea fi ajutat de lacrimi sau crize de nervi.

Auzeam vocile celor din jur dar păreau îndepărtate şi ireale. Apoi un polițist a venit să îmi ia declarația şi am repetat pentru a nu ştiu câta oară povestea. Îmi amintesc că am întrebat pe cineva cât este ceasul. Patru dimineața. Altcineva îmi puse aproape cu forța în mână un pahar de plastic plin cu un lichid fierbinte, dar nu aş putea spune dacă era cafea sau ceai. Nu l-am băut, l-am lăsat jos lângă

trotuar şi câteva clipe mai târziu unul dintre polițişti a dat peste el, înjurând copios când lichidul fierbinte şi maroniu se varsă stropindu- l pe pantofi şi pe pantaloni.

„Probabil că sunt în stare de şoc, trebuie că sunt un stare de şoc, altfel aş plânge sau aş tremura. Nu este uşor până la urmă să îți moară cineva în brațe, fie el şi un necunoscut”, mi-am zis.

Într-un târziu am reuşit să plec de acolo co o maşină a poliției. M-am târât în pat, prea obosită ca să mai analizez toate evenimentele nopții, dar promițându-mi solemn că voi face asta de dimineață, mai precis după cele trei ore de somn pe care mi le puteam permite, având în vedere că în ziua aceea urma să aibă loc marea inaugurare. Şi mai erau atâtea lucruri de pus la punct, furnizori de întâmpinat, facturi de plătit, detalii minuțioase de verificat. În timp ce încercam să îmi eliberez mintea de toate aceste probleme stând întinsă în patul meu confortabil şi moale, un gând nedorit, mai mult umbra unui gând care nu reuşea să se contureze precis îmi tot bântuia mintea – *„cine şi de ce era bărbatul acela pe gangul întunecos, la acea oră târzie?”*- dar înainte de a putea să răspund am căzut într-un somn greu şi fără vise.

***

Aşa cum mă aşteptasem ziua următoare s- a dovedit a fi o adevărată încercare. Nu numai că banda galbenă instalată de poliție în fata cafenelei şi care avertiza că accesul în clădire era interzis mă împiedica să îmi desfăşor activitățile programate, dar în prag mă aştepta un detectiv, ținând ostentativ în mână un carnețel şi afişând un zâmbet rece şi protocolar. După ce am făcut prezentările de rigoare - se numea Liam O’Rilley - si l-am servit cu o cafea ne- am aşezat la o masă cât mai departe

de ferestre, iar el a început să îmi pună întrebări, cam aceleaşi la care răspunsesem cu o noapte înainte echipei care venise să ridice corpul necunoscutului.

- Deci nu îl cunoşteați?

- Nu. L-am văzut pentru prima oară azi- noapte. *„Şi ultima”* am adăugat eu în gând.

- S- a mai întâmplat şi altceva în afară faptelor relatate? Ceva care să vă atragă atenția?

- Ca de exemplu? am făcut eu mirată.

Nu spusesem nimănui despre obiectul pe care mi- l dăduse necunoscutul şi care acum se afla în geanta mea, învelit cu grijă într-o batistă. Omisesem să povestesc partea aceasta din două motive: primul era felul în care străinul mă rugase să nu mai spun nimănui şi al doilea motiv - şi cel mai rational - că nu vedeam cum ar fi putut influența cursul anchetei, cel puțin până în acel moment, cu excepția situației în care acel obiect fusese mobilul crimei, lucru de care mă îndoiam.

- Ca de exemplu dacă a spus vreun nume sau dacă a dat detalii despre atacator sau atacatori, zise detectivul. Îşi controla notițele cu un aer concentrat. Ați declarat, urmă el după câteva secunde, că a existat un interval de aproximativ două sau trei minute între momentul în care l-ați descoperit şi cel în care ați chemat ambulanța...

Făcu o pauză şi mă privi întrebător ridicându- şi sprancele într-un fel sugestiv, ca şi cum s- ar fi astepat să izbucnesc în plâns şi să fac cine ştie ce declarație prin care să recunosc că eu eram criminalul. În schimb i- am zâmbit, sperând că expresia de pe fata mea nu se schimbase deloc- adică puțin surprinsă şi curioasă.

- Domnule O’Rilley, am zis, mândră că vocea mea sună calmă şi detaşată, am găsit un străin pe strada zăcând într-o baltă de sânge. Evident că primul meu gând

a fost să văd dacă îi pot acorda primul ajutor. Asta desigur după ce m-am asigurat că nu este vreun truc şi că era într-adevăr rănit, am adăugat eu.

Drăguțul detectiv nu trebuia să ştie că necunoscutul refuzase inițial să chem ambulanta, ba chiar mă obligase să îl ascult.

- Inteleg, zise el, dar vocea îi sună ca şi cum s- ar fi îndoit serios de explicația mea. Deci nu îl cunoaşteți pe defunctul domn Agro Bjarnisson?

„Oau, pe tip chiar îl chema Agro Bjarnisson?”

- Nu. Îmi pare rău, domnule detectiv, că nu vă pot ajuta mai mult. De fapt, am spus poliției noaptea trecută tot ce ştiam.

Încercam să îi dau de înțeles că întâlnirea se terminase, dar el părea hotărât să mai amâne plecarea. Situația asta necesita nişte măsuri mai drastice, aşa cam am deviat puțin subiectul discuției.

- Cand credeți că ne putem relua activitatea obişnuită? am întrebat făcând un semn spre fereastra dincolo de care se putea observa banda galbenă întinsă de- a lungul trotuarului din fața intrării. Ştiți, astăzi trebuia să organizez o petrecere de deschidere şi am o grămadă de lucruri de care trebuie să mă ocup.

- Oh, făcu O’Rilley pe un ton condescendent, sunt convins că aveți multă treabă. Păi, asta ar cam fi tot, domnişoară Grey, adăugă el ridicându- se. La prânz va veni cineva să înlăture banda şi să facă ultimele fotografii ale scenei...

Subliniase într-un mod foarte neplăcut ultimul cuvânt şi am simțit un fior pe şira spinării. Individul chiar te putea face să te simți vinovat pentru chestii pe care nu le facusei.

L-am privit cu atenție. Era înalt şi bine făcut, cu un corp care ar fi putut ajunge în paginile revistelor de modă la secțiunea “lenjerie intimă”. Puteam să pariez că arată super în slip. Dar tot acest farmec masculin pe care îl degaja, de la ochii de culoarea alunei şi până la mâinile elegante, cu degete subțiri şi nervoase era diminuat de expresia dura de pe chipul său şi de atitudinea superioară pe care o afişa într-un mod aproape agresiv. Am observat că mă privea la rândul său cu un fel de curiozitate rece şi m-am simțit deodată stânjenită, de parcă ar fi putut să vadă cum arătăm fără rochie. “*Ciudatule!*” l-am apostrofat eu în gând şi înainte de a reuşi eu să recâştig avantajul discuției el zise:

- Ar mai fi ceva...

- Da?

- V- ati mutat de curând în Wind’s Cross.

- Si este o crimă sau ce? am răspuns, urându- mă brusc pentru tonul defensiv pe care îl folosisem. Mă cam luase pe nepregătite.

Detectivul zâmbi, dar acest fapt nu mă încuraja deloc. Era un zâmbet ciudat, de pisică pândind un şoricel. Şoricelul eram eu şi, vă jur, fix în acea secundă m-am simțit că unul.

- Mă întrebam doar de ce ați ales oraşul nostru... Este un orăşel micuț care nu are prea multe de oferit. Majoritatea tinerilor încearcă să evadeze din astfel de locuri şi optează pentru oraşele mai mari şi cu mai mult potențial.

- Nu este nici un mister aici, am spus arborând zâmbetul meu cel mai strălucitor. Am preluat cafeneaua de la bunicul meu şi am luat asta ca pe o datorie de familie şi că pe o oportunitate de afaceri.

El îşi controla din nou însemnările din carnețel,

deloc impresionat de discursul meu.

- Dar aveați o carieră înainte, nu? Dacă nu mă înşel erați medic veterinar.

- Da, am terminat facultatea în Boston şi am profesat trei ani.

- Si ați locuit în Boston înainte de a vă muta în Wind's Cross.

Nu era o întrebare, ci o afirmație, aşa că m-am mulțumit doar să dau din cap.

- Ei bine, domnişoară Grey, asta e tot ce vroiam să ştiu.

"*Pe naiba, vrei să mă vezi pe scaunul electric, nesuferit îngâmfat ce eşti*!" am protestat eu în gând şi până să îmi dau seama ce fac am spus cu voce tare:

- Domnule O'Rilley, petrecerea începe diseară la ora nouă. Mi-ar face mare plăcere dacă ați putea veni.

Este clar că îl luasem prin surprindere, puteam citi asta clar pe fața lui. Avantaj eu! Îşi reveni însă repede şi zâmbi forțat, înclinându- şi scurt capul.

- ...Dacă timpul îmi va permite.

***

Restul zilei l-am petrecut punând la punct ultimele detalii. Pe la prânz banda galbenă a fost îndepărtată, aşa cum promisese detectivul şi am primit toate asigurările ca lucrurile vor reintra în normal. Locul în care zăcuse Agro Bjarnisson fusese spălat de sânge şi arata ca şi cum nimic nu s- ar fi întâmplat. Dar se întâmplase şi, în ciuda

eforturilor mele de a mă concentra asupra muncii, gândurile îmi tot zburau la chipul palid, brăzdat de firişoare de sânge şi la vocea aceea îngrozitor de calmă care tot repetase *“Ei nu trebuie să ştie”*.

Nu mă puteam împiedica să mă întreb iar şi iar dacă nu greşisem ascunzând poliției partea în care Agro îmi dăduse acel obiect misterios, care acum se afla în geanta mea, înfăşurat în batistă. Dar nu mai puteam îndrepta ceea ce făcusem. Dacă mi-aş fi schimbat declarația, credibilitatea mea ar fi scăzut şi probabil că aş fi ajuns, cu o viteză amețitoare şi probabil cu un mic ajutor din partea “prietenului“meu detectiv, de pe lista martorilor pe cea a suspecților.

În plus aveam un sentimentul frustrant ca inaugurarea pe care o planificasem cu atâta grijă şi cu prețul a nenumărate ore de muncă şi nopți de nesomn fusese umbrită de acest eveniment neplăcut. Părea cumva un semn de rău augur şi mă tot întrebam dacă nu cumva vor urma şi altele.

Pe la ora patru umpleam zaharnițele delicate de porțelan cu cuburi de zahăr alb şi brun, gândindu- mă absenta pentru a mia oară la noaptea trecută, când Dodo năvăli ca o furtună pe uşa din spate ce dădea spre birouri şi mă făcu să sar de trei metri în sus.

- Ai un adevărat talent de a speria oamenii, am mormăit eu.

- Si tu ai un talent extraordinar de a mă scoate din sărite, replică ea pe un ton arțăgos. De ce nu mi-ai spus nimic? Am aflat în timp ce veneam încoace,când doamna Fullman m-a oprit pe strada să îmi povestească despre crimă.

- Păi, cred că doamna Fullman este în extaz că are un subiect suculent de bârfa, am zis eu plictisită. Este prima crimă din Wind’s Cross în ultimii doi sau trei ani,

nu?

- Hei, nu este nimic amuzant.

Înşfăcă o cană de pe raft şi îşi turna nişte cafea.

- Nu avea nici un rost să te trezesc la ora aia, am zis eu pe un ton mai împăciuitor pentru că Dodo părea cu adevărat furioasă. Ce puteai face, până la urmă?

- Hmm...să vedem?...să te țin de mână...sau măcar să vorbesc cu sora mea egoistă şi insensibilă care tocmai a trecut printr- o experiență traumatizantă? făcu ea amestecând energic în cană şi vărsând o parte din lichid pe blatul de marmură al barului.

- Nu a fost atât de “traumatizant”, am protestat eu şi i- am relatat pe scurt ce se întâmplase, evitând intenționat detaliile neplăcute şi minimalizând pe cât posibil groază pe care o simțisem în acele momente.

- ...poliția a venit şi a ridicat cadavrul, iar eu am plecat acasă, am încheiat eu. Asta- i tot.

- Si au aflat cine era? întrebă Dodo mai calmă acum.

- Un oarecare Agro Bjarnisson.

- Strain, spuse Dodo scurt. Sună ca un nume norvegian sau ceva de genul ăsta.

- Mai, măi, ce deşteaptă te- ai făcut, am râs eu.

Dodo îmi aruncă o privire cruntă peste marginea cânii.

- Banuiesc că ai venit să mă ajuți, am zâmbit eu făcând un gest larg spre sala principală. Cutiile de la Lady Clayre au venit acum o oră. Dodo îmi zâmbi şi am presupus că asta reprezenta un armistițiu.

Ne- am apucat să deschidem cutiile mari de carton şi să despachetăm obiectele din folia protectoare. Erau absolut superbe: vase de sticlă pictate manual cu flori şi păsări, eventaie decorative din mătase delicată, cutii de bijuterii cu aspect vintage, suporturi de lumânări încrustate cu pietre multicolore, albume foto cu coperți din pânză. Fiecare obiect scos din cutie era însoțit de exclamații de încântare şi amândouă stăteam pe jos în mijlocul unui morman de folie cu bule şi hârtie cerată, simțindu- ne ca doi copii în dimineața Crăciunului.

Când ultimul obiect fu etichetat şi aşezat la locul său pe raft, uşa din spate se deschise şi un grup de oameni intră, vorbind şi gesticulând. Erau noii mei angajați: Lilly, managerul cafenelei, însoțită de Tommy şi Norma, angajați pe postul de barman, respectiv chelnerița.

- Hei, exclamă Lilly cu vocea ei joasă şi gravă privind disperată la maldărul de ambalaje şi cutii de pe podea, a căzut cumva o bombă aici?

- Nu, tocmai am terminat de despachetat şi vă aşteptam să ne ajutați să strângem, replică Dodo sec.

Nu o plăcea pe Lilly şi, din câte îmi deadeam eu seama, sentimentul era reciproc. Pe mine personal Lilly mă impresionase încă din primele secunde. Venise la interviu la sfârşitul unei zile plină de dezamăgiri, după ce discutasem ore în şir cu oameni total nepotriviți pentru job. Inițial nu dorisem să angajez un manager, dar spiritul meu practic învinsese: era mai bine să ai pe cineva de încredere pe care să te bazezi în momente grele sau care să pună în aplicare anumite măsuri neplăcute în locul tău, ştiți voi- lupul cel mare şi rău. Poate că sunt prea calculată şi pragmatică, dar de- a lungul timpului am învățat că acesta este cel mai bun mod de a trata lucrurile, astfel că în momentul în care Lilly şi- a prezentat CV- ul, decizia mea era luată.

Înaltă, cu părul şaten şi bogat, cu ochi albaştrii şi

reci, cu un master în economie şi aproape la fel de impresionabila ca o stâncă, Lilly era alegera ideală. La momentul interviului tocmai se întorsese de la New York în oraşul natal, după un divorț urât şi avea nevoie de un job care să îi redea libertatea financiară şi încrederea în sine. Nu pot spune că de atunci ajunsesem să fim prietene, dar pusesem bazele unei relații de afaceri şi nutream un sentiment reciproc de încredere şi respect. Lilly fusese cea care mă ajutase în recrutarea personalului, astfel că acum echipa mea era aproape completă. Mai aveam nevoie de încă o chelneriță, dar interviurile erau programate pentru restul săptămânii şi speram că problema aceasta se va rezolva în curând. Thomas şi Norma puteau face față fluxului de clienți din seara deschiderii şi din zilele următoare, amândoi având deja experiența şi părând dornici să lucreze, aşa cum o dovedeau chiar în acest moment, ajutând la curățenie.

Pe la ora şapte terminaserăm treaba şi acum priveam toți mulțumiți şi încântați rezultatele muncii de echipă.Totul arata impecabil, de la mesele acoperite cu material brodat cu flori crem, la lustrele strălucitoare de alamă, de la pardoseala de lemn de stejar, care fusese atât de frecata şi lustruită încât acum sclipea, reflectând lumina zecilor de becuri şi până la rafturile albe, frumos decorate prin bunăvoința minunatului meu furnizor “Lady Clayre”.

- OK, oameni buni, am zis sărind de pe scaunul înalt de la bar, este timpul pentru o pauză de o oră. Un duş, puțin machiaj- nu şi tu Tommy, sper, am adăugat zâmbind şi toată lumea rase- şi apoi înapoi la treabă. Şi, apropo, am adăugat eu, vă mulțumesc tuturor pentru munca extraordinară şi sper că începând din seara asta vom vedea şi rezultatele ei concrete, rezultate care vă vor plăti salariile.

Norma şi Tommy aplaudară încântați, iar Lilly făcu un gest scurt de mulțumire, în timp ce Dodo mă înghionti şoptindu- mi la ureche “Emoționant, şefa!”

- Oh, mai taci, i- am tăiat- o eu amuzată.

- Daca ai o secundă liberă aş vrea să stăm de vorbă.

Lilly era chiar în spatele meu. Dodo arătă spre ceas mimând “te aştept”, apoi se îndrepta spre ieşire.

- Cu ce te pot ajuta, Lilly?

Aceasta părea puțin încurcată. *“O, Doamne, sper că nu îşi dă demisia”,* mi-am zis eu în gând, continuând să- i zâmbesc.

- Ei bine, este puțin cam jenant, începu ea clipind des. Dar am s- o spun pe scurt. Ieri seară am cunoscut cu un tip, ştii tu, genul ăla de întâmplare ridicolă în care el te ajută să îți strângi de pe jos pungile de cumpărături, după ce a dat peste tine.

Am încuviințat amuzată si Lilly continuă, părând puțin mai relaxată:

- In fine, tipul ăsta m-a invitat la o cafea şi am stat puțin de vorbă.

“Ca să vezi, regina de gheață s- a lăsat abordată de un necunoscut” am chicotit eu în gând şi am ascultat curioasă mai departe. Ceva îmi spunea că finalul trebuie să fie neaşteptat şi dramatic, cum ar fi un pumn în nas sau un pahar de suc vărsat în cap.

- ...şi până să îmi dau seama ce fac, l-am invitat în seara asta la petrecere. Sper că nu te deranjează, dar părea foarte curios să vadă locația şi să te cunoască.

- Cum? Asta- i tot? am întrebat eu dezumflându-mă.

Lilly mă privi nedumerită.

- Pai, sigur că nu am nimic împotrivă, am spus repede, încercând să dreg cât de cât gafa pe care o făcusem. Cum să mă supăr pe tine când ne faci reclamă ?

- OK, zise Lilly continuând să mă privească bănuitoare. Ne vedem într-o oră. Mi-a făcut cu mâna în timp ce ieşea grăbită pe uşă, iar eu am oftat. O oră. Doar o oră şi totul va fi oficial, nu doar o joacă de- a decoratul şi schițe pe hârtie. Coquette era a mea. Am zâmbit în timp ce mă urcam în maşină, încercând să ignor fiorul rece care mă străbătuse când trecusem pe lângă gangul întunecat.

CAPITOLUL 2

Alergam înnebunită printr- un coridor subteran luminat de torțe. Ştiam că mă urmăreşte, îi simțeam respirația în urma mea. Dar ce mă urmărea, cine sau ce mă făcea să fug ca o nebună, îngrozită? Şi ce era locul acela înfricoşător? În fața mea se căsca o deschizătură în zid şi o lumină slabă începu să pâlpâie în locul acela. Simțeam transpirația şiroindu- mi pe coaste şi de- a lungul coloanei, iar plămânii mă ardeau. Încă puțin. Încă puțin. Am întins mâinile spre marginile deschizăturii, dar nu am putut trece, de parcă un perete invizibil de sticlă stătea între mine şi ce era dincolo. Un miros greu, ca de carne putrezită îmi invada nările şi mi-am dus mâna la gură. Era udă. Udă?...Mâna îmi era acoperită de sânge. Ceva mă apuca de picior, incolacindu- mi- se în jurul gleznei, rece şi flexibil ca un tentacul. Am început să țip şi să mă zbat de groază...şi- apoi am căzut în gol...

...din pat? Fusese un vis, un coşmar teribil. Stăteam întinsă pe duşumea, încurcată în cearceaful subțire cu care mă învelisem, respirând sacadat. Ceasul de pe noptieră arăta ora 6.43, iar printre draperiile trase se strecura o lumine cenuşie. Era dimineață. M-am ridicat greoaie simțind junghiuri în glezne şi gambe şi am gemut când spatele îmi fu săgetat de o durere ascuțită. Încă derutată şi amețită am traversat micul hol până la bucătărie. Lumină electrică invada cameră. Liberace, motanul meu gri şi tărcat dormea pe unul dintre scaunele de la masa ovală. Măcar nu se suise pe masă. Intodeauna îşi schimba locul de dormit. Într-o dimineață îl găsisem în cuva maşinii de spălat. Liberace catadixi să îmi arunce o privire plictisită, apoi se întoarse cu spatele la mine şi adormi la loc.

- Mda, bună dimineața şi ție, am bombănit eu şi m-am îndreptat spre filtrul de cafea, încă buimaca.

Câteva minute mai târziu, cu o cană de cafea

fierbinte în față am început să recapitulez evenimentele din ultimele douăsprezece ore.

Petrecerea fusese un succes răsunător si cafeneaua devenise neîncăpătoare după primele douăzeci de minute. Mă felicitasem în gând că acceptasem varianta personalului de rezerva pe care mi- o sugerase Lilly, astfel că după vreo două ore ne- au sosit întăriri, trei prieteni ai lui Tommy care acceptaseră să lucreze contra unui onorariu consistent. Mă rog, situațiile disperate cer măsuri disperate.

Lilly fusese strălucitoare în rochia ei de tafta albastră, zâmbind ca o regină a frumuseții, în timp ce se ocupa discret de micile probleme apărute: o tavă cu pahare rasturnta, blocarea expresorului, epuizarea stocului de inghetata- situatie pe care o salvase magistral punând la bătaie rezerva de fructe zaharisite, servite în cupe mici, glasate cu zahăr brun şi scorțişoară. Da, Lilly era o comoară. Chiar şi Dodo fusese nevoită să accepte asta după ce Lilly o ajutase să scoată o pată de cafea de pe rochia ei nou- nouță, folosind un amestec de apă minerală şi sare.

Spre surprinderea mea, pe la miezul nopții apăruse şi detectivul O'Rilley, arătând surprinzător de bine într-un costum bleumarin la care asortase o cămaşă de un alb strălucitor şi o atitudine mai puțin protocolară. Mersese până într- acolo încât îmi făcuse chiar şi un compliment legat de petrecere şi mă gratulase cu un zâmbet condescensent.

Un eveniment minor avusese loc pe la jumătatea serii: partenerul lui Lilly, străinul misterios pe care îmi ceruse permisiunea –tardiva, e adevarat- să îl invite, m-a abordat lângă unul din rafturile cu cărți. Aproape că o înțelegeam pe Lilly: era înalt şi avea cel mai negru păr pe care îl văzusem vreodată, ştiți, nuanța accea de negru care bate în albastru. Şi era ondulat, aproape prea perfect ca să pară real. Destul de lung cât să îi încadreze fata, se

răsucea în bucle spre ceafa. Eram de- a dreptul invidioasă în acel moment pentru că părea nedrept ca un bărbat să aibă un astfel de păr. Iar ochii- oh, îl uram de- a binelea- ochii lui aveau cea mai pură nuanță de bleu- argintiu. La naiba, arata ca desprins de pe coperțile romanelor de dragoste despre nobili galanți şi domnițe neajutorate. Alesese o carte de pe raft şi o deshisese, ținând- o delicat între palme. Avea mâini frumoase, cu degete lungi. Am observat acest detaliu pentru că de obicei mai uit la ochi şi la mâini. După părerea mea sunt cele două elemente care îți pot destăinui câte ceva despre persoana din fața ta.

"Iat- o şi pe stăpâna castelului", mi s- a adresat zâmbind şi am sesizat un uşor accent în vocea lui. "Complimentele mele pentru o seară reuşită"

"Vă mulțumesc, my lord", i- am răspuns pe acelaşi ton ceremonios.

"Crimă şi pedeapsa", murmură el, iar eu probabil că m-am holbat într-un fel prea puțin elegant, pentru că s- a simțit dator să explice, ridicând cartea groasă : "Un roman minunat".

"Oh", am făcut eu simțindu- mă puțin ridicolă.

"Raskolnikov şi salvarea prin suferință" continuase el pe acelaşi ton detaşat. "Şi totuşi, o crimă rămâne o crimă, o faptă îngrozitoare"

"Deşi Sonia l- a iertat?"am zis eu, mândră că citisem romanul lui Dostoevski şi nu fusesem atrasă într-o conversație pe marginea un subiect necunoscut.

"Vorbeam despre crimă în general", spuse el, închizând brusc cartea şi punând- o la loc. "Dar ce nepoliticos din partea mea, doamnă, am uitat să mă prezint: numele meu este Arrio Raul".

Am întins mâna politicoasă, dar el mi-a luat- o şi a sărutat- o, reținând- o cu delicatețe între degetele sale

câteva clipe în plus decât ar fi fost necesar. Vă jur că, deşi am fost crescută în sud, unde de dimineață până seara mama se străduia să mă învețe regulile de conduită şi să mă transforme intr- o doamnă grațioasă şi fragilă, acea manifestare galantă m-a luat prin surprindere. Am mascat uşoară stare de iritare pe care o simțeam schițând o mică reverență şi servindu- i zâmbetul numărul 15 - adică toți dinții la vedere, asortați cu gropițe în obraji.

"Înțeleg că sunteți partenerul lui Lilly în seara aceasta", am spus eu după ce momentul stânjenitor se încheie.

"O coincidență fericită", a răspuns el şi mi-a oferit propria variantă a zâmbetului numărul 15, care era cu adevărat amețitoare.

"Şi fiindcă tot vorbim despre coincidențe, a adăugat făcând un semn către volumele din raft, am auzit depre incidentul neplăcut din noaptea trecută"

"Neplăcut, într-adevăr"

Tonul meu îi dădu probabil de înțeles că nu vroiam să continui discuția.

"Doamnă, a fost o încântare să vă cunosc, dar nu aş vrea să vă monopolizez".

Se înclinase scurt şi se îndepărtase prin mulțimea gălăgioasă, iar eu am avut neplăcuta senzație că tocmai mă concediase.

Dar apoi nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta; aveam clienți de întreținut, prieteni veniți din Boston special pentru acest eveniment de întâmpinat in timp ce seara se transforma uşor într-o adevărată petrecere, culminând cu tortul imens pe care mi- l pregătise în secret Dodo şi pe care scrisese cu litere aurii "Felicitări, Coquette". Mi-am îmbrățişat sora în aplauzele celor prezenți şi am rostit un discurs improvizat, presărat

cu laude la adresa echipei mele şi mulțumiri pentru toți cei care mă ajutaseră. Abia pe la trei dimineața Dodo şi cu mine am ajuns în micul meu apartament- Dodo urma să se întoarcă la Boston abia luni- după ce amândouă ajutaserăm la curățenie şi la spălatul vaselor.

- Ai o cană şi pentru mine?

Sora mea stătea acum somnoroasă şi ciufulita în pragul bucătăriei. Am făcut un semn spre aparatul de cafea pe jumătate plin.

- A ieşit foarte bine, nu crezi? întrebă ea şi se aşeză la masă, căscând de mama focului.

- Foarte bine, am încuviințat eu.

- Care este planul pentru azi?

Dodo aruncă patru cuburi de zahăr în cană şi amesteca. Râse când văzu expresia scârbită de pe fata mea.

- Ce- i?? Am nevoie de zahăr!

- Nu ştiu cum poți să bei chestia aia, am arătat eu spre cana ei.

- Ma sacrific, replică ea scurt. Deci, care- i planul?

După ce am stabilit ce aveam de făcut, respectiv eu - munca la cafenea, iar ea- ordine în apartamentul meu, pe care îl cam neglijaserăm amândouă în ultima săptămână, am sporovăit puțin despre evenimentele serii trecute, apoi ne- am despărțit cu un pupic zgomotos şi o îmbrățişare.

Ziua a trecut destul de repede. Clienții au venit în valuri, dar per total a fost o zi bună, casa de marcat dovedind acest lucru spre marea mea bucurie. Am lăsat- o pe Lilly să se ocupe de furnizorul pentru cafea

columbiană, iar eu m-am îngropat în facturi şi chitanțe în biroul din spate. Aş fi vrut să o întreb pe Lilly mai multe despre amicul ei, dar nu ştiam cum să fac asta fără să par nepoliticoasă, aşa că am lăsat- o baltă, sperând că voi găsi ocazia potrivită cât de curând.

Discuțiile din culise s- au animat puțin cam mult în momentul în care Tommy a intrat într-un conflict cu Norma. Cei doi nu se simpatizau prea mult, astfel ca orice discuție risca să degenereze în ceartă. Am avut nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu îi pun la punct pe amândoi. Nu deschisesem decât de o zi şi deja apăruseră probleme.

Clienții în schimb se arătau foarte încântați de nouă înfățişare a cafenelei. Veniseră toți vecinii din cartier şi chiar şi câteva persoane din partea opusă a oraşului. Cel mai mare succes l- au avut specialitățile pe bază de cafea. Mulți dintre ei şi- au ales câte o carte din raft şi şi- au savurat băuturile, felicitându- ne pentru idee. Ba chiar am şi vândut un album foto, o cutie din lemn alb pictată cu fluturi şi două lumânări parfumate.

Când m-am întors seara acasă am găsit apartamentul mai curat decât fusese vreodată şi pe Dodo mâncând pizza în fața televizorului.

- Oh! Gresia din baie chiar este crem, am strigat eu printre hohote de râs, în timp ce dădeam drumul la apă în cadă de granit de culoarea mierii.

- Mai taci! auzii vocea amuzată a surorii mele şi peste câteva secunde aceasta apăru în prag ținând în mână o jumătate de felie de pizza. Să ştii că îmi eşti datoare vândută pentru chestia asta.

- Stiu; şi promit că o să mă revanşez.

M-am cufundat cu un sentiment de mulțumire în apă caldă şi parfumată. Mă simțeam minunat. Se pare că îmi găsisem în sfârşit locul în lume.

Wind’s Cross este un oraş mic, o îmbinare perfectă de suburbie şi orăşel tipic american, în care toată lumea ştie pe toată lumea si comunitatea este unită. Aşa cum spusese şi detectivul O’Rilley, locul nu avea foarte multe de oferit: există un supermarket destul de bine aprovizionat, o bibliotecă, două şcoli elementare şi un liceu, două parcuri superbe, două hoteluri şi chiar şi un institut de boli nervoase, aflat în pădurea care înconjura ca un brâu verde oraşul, până aproape de ocean. Lipsa surselor de distracție era compensata de cele câteva plaje superbe şi de strada principală plină de magazine drăguțe pentru cei aproape cinci mii de locuitori. Situat în vecinătatea sudică a unui oraş mult mai mare, cunoscut şi sub denumirea de “oraşul preşedinților”, Wind's Cross putea trece drept fratele mai mic al acestuia. Nu putea fi luat în calcul că destinație de vacanță, dar în sezonul de vară oraşul beneficia de doza sa de turişti, atraşi mai ales de pitorescul zonei.

Deşi locuitorii oraşului puteau opta să meargă la Billie's pentru cei mai buni creveți din zona sau să se desfete cu vestitele coaste cu sos de roşii ale Aliciei Weber, care deținea unul dintre restaurantele situate pe strada principală eram convinsă că mica mea cafeanea va deveni curând locul ideal pentru o primă întâlnire romantică sau pentru ieşirile de duminică împreună cu familia.

Datorită bunicului meu, care trăise toată viața aici, locuitorii din Wind’s Cross nu mă priveau ca pe o străină, ci ca pe nepoata rătăcitoare care se întorsese în sfârşit acasă. Bunicul meu, care ținea la propria intimitate locuind singur într-o casă mare aflată chiar la liziera pădurii, clădită cu mai bine de două sute de ani în urmă de vreun colonist înstărit, mă ajutase să îmi găsesc acest apartament drăguț în centrul oraşului, situat la primul nivel al unei clădiri vechi, la parterul căreia se afla o florărie. Aveam de mers doar zece minute cu maşina până pe Washington Street, unde se afla cafeneaua.

Apartamentul era compus din două dormitoare măricele, un living care ocupa aproape jumătate din etaj, o bucătărie spațioasă, o baie şi o toaletă de serviciu, în care acum erau depozitate toate ustensilele pentru curățenie, deoarece apartamentul nu era dotat şi cu o debara. În schimb bucătăria avea o cameră specială pentru maşina de spălat şi uscătorul de rufe şi un balcon drăguț unde aşezasem o masă de rattan, două scaune şi o umbrelă din pânză albă cu dungi verzi.

Viața mea în Boston, după ce părăsisem Charlestonul natal fusese destul de terna. Împărțisem acelaşi apartament de pe Newburry Street cu o colegă de facultate, iar când aceasta se măritase cu profesorul nostru de anatomie comparată locul îi fusese luat de surioara mea mai mică. Nu avusesem în timpul facultății şi, mai apoi, în perioada de rezidențiat, nici o relație stabilă şi mă concentrasem mai mult asupra studiilor.

Nu mă înțelegeți greşit, ieşeam des în oraş împreună cu prietenii şi colegii mei şi am avut şi câteva aventuri trecătoare, dar fără să mă implic serios în vreo legătură amoroasă. Poate din cauza faptului că sunt mai pragmatică şi nu cred în iubire veşnică, dragoste la prima vedere sau prostii de genul ăsta. Citesc mult, deşi în ultima vreme nu prea am mai avut timp, iar în ceea ce priveşte muzica şi filmele sunt destul de selectivă, înclinând mai mult spre clasic, aşa că de cele mai multe ori preferam o carte bună sau un film unei întâlniri cu vreun tip care nu dorea decât să mă impresioneze. Şi da, am văzut Casablanca de vreo treizeci de ori, nu râdeți!

- Pielea ta o să se stafidească dacă nu ieşi de acolo în următoarele zece minute, râse Dodo din prag azvârlind spre mine un prosop mare. Ascultă, urmă ea, m-am gândit şi cred că în seara asta ar trebui să sărbătorim în familie. Mâine plec şi cred că am chef să mă îmbăt cu dragă mea soră.

- Ai căutat în frigider? am întrebat în timp ce mă

ştergeam cu prosopul mare.

- Da...şi este gol. Nici un strop de alcool. Doar sticla pentru prăjituri.

Îşi muşcă degetul mara fluturându- şi genele de păpuşă. Am gemut. Ştiam ce urmează, după privirea de cățel abandonat a surorii mele.

- Bine, bine, mă duc. Sper că nu au închis la Charlie's.

Charlie's era cel mai apropiat magazin şi spre norocul meu nu închideau înainte de miezul nopții.

După ce mi-am tras pe mine o pereche de blugi şi un tricou am coborât grăbită cele două rânduri de scări şi am ieşit în micuța curte interioară legată de stradă printr-un mic gang. Am găsit magazinul deshis şi am infascat la repezeală două sticle de şampanie şi una cu suc de mere-preferatul lui Dodo. Totul durase mai puțin de cincisprezece minute.

Mă pregăteam să intru înapoi în gangul întunecos când o mişcare ciudată îmi atrase atenția. Era ca o umbră fluidă care alunecă de- a lungul zidului. *Serios? Adică SERIOS?* Noapte, gang, stradă pustie. Un clişeu afurisit sau un deja- vu? Ar fi prea de tot! Era probabil rezultatul stresului din ultimele zile, doar o închipuire. Am păşit în gang şi atunci s- a întâmplat: ceva m-a izbit violent de perete şi am simțit în nări un miros sărat, asemănător cu cel al oceanului după furtună. Atacatorul meu rămăsese în umbră, ca o formă negra şi nedesluşita. Două brațe puternice mă țintuiau de perete, imobilizându- mă. Am încercat să țip dar brusc gura mi s- a umplut cu apă, ca şi cum cineva îndreptase spre mine un furtun invizibil. Am bolborosit îngrozită, luptându- mă cu senzația de înec şi am auzit că venind ca de foarte departe o voce de femeie:

- Unde este?

Şi atunci apa din gură mi s- a evaporat ca prin farmec. Am tuşit ca să îmi eliberez plămânii care mă ardeau.

- Unde este? repetă vocea care se auzea mai clar acum.

Am tras adânc aer în piept şi, ciuda situației ciudate şi neverosimile în care mă găseam, am încercat să ripostez, dar brațele acelea mă țineau lipită de zid într-o strânsoare de fier. Mă simțeam ca un fluture într-un insectar.

- Nu ştiu ce vrei, am reuşit să articulez.

- Ba ştii prea bine, veni răspunsul din întuneric şi acum mirosul sărat de alge deveni şi mai pregnant, iar gura mi se umplu din nou de apă. Simțeam că îmi voi pierde în curând cunoştința, în timp ce mă zvârcoleam şi mă luptam să respir.

Apoi am auzit un zgomot şi atacatoarea mea- căci puteam să jur că fusese o femeie – îmi dădu drumul. Am alunecat de- a lungul zidului şi, chiar înainte de a mă prăbuşi, două brațe mă prinseră şi mă susținură cu fermitate. Am țipat, anticipând cu groază momentul în care apa îmi va invada din nou plămânii dar nu se întâmplă nimic. În fața mea, ținându- mă în brațe stătea un bărbat care mă privea cu cei mai ciudați ochi din lume. Şi apoi s- a făcut întuneric.

***

O auzeam pe Dodo vorbind. Am deschis ochii. Eram culcată pe canapeaua din living şi mă durea îngrozitor capul. Tricoul îmi era ud şi îl simțeam lipindu- mi- se de piele într-un mod neplăcut.

M-am ridicat, nesigură pe propriile picioare şi m-am îndreptat clătinându- mă către locul de unde se auzeau vocile. Am clipit de câteva ori, neştiind dacă sunt trează sau încă mai visez: la masa ovală din bucătărie se afla cel mai ciudat grup pe care îl văzusem vreodată: detectivul O'Rilley, impecabil într-un costum gri cu dungulițe, Arrio Raul şi sora mea, care ciripea veselă, turnând în pahare suc de mere. Nehotărâtă am rămas în prag holbându- mă la ei.

- Ia te uită cine s- a trezit, zise Dodo iar ceilalți doi se întoarseră să se uite la mine, în timp ce sora mea îmi dădu un pahar. Am băut mecanic şi am tuşit, pentru că gâtul mă ustura încă destul de rău iar în pahar era şampanie, nu suc, aşa cum crezusem. (Probabil că cineva reuşise să găsească sticlele care supraviețuiseră miraculos după ce le scăpasem în gang). M-am uitat crunt la Dodo cerând din ochi o explicație, dar ea mă împinse pe unul din scaune.

- Devine o obişnuință, domnişoară Grey, spuse O'Rilley.

- Ce anume? am întrebat brutal.

Nu eram în dispoziția necesară de a- mi etala talentele de gazdă.

- Sa fii implicată în situații...hmmm...complicate. Norocul dumitale ca domnul Raul, aici de fata s- a aflat în momentul potrivit la locul potrivit.

Arrio Raul zâmbi modest şi se înclină.

- Ce coincidență, am răspuns arțăgoasă şi i- am aruncat o privire fără echivoc.

- Locuiesc pe strada aceasta, câteva case mai sus şi mă întorceam acasă când v- am găsit, răspunse el politicos.

- Si acum, domnisoara Grey, vă rog să îmi spuneți ce s- a întâmplat.

Am deschis gura, dar în acea secundă am întâlnit ochii argintii. Mă avertizau. Cu viteza fulgerului am retrăit în gând tot ce se întâmplase şi am constatat surprinsă că adevărul ar fi sunat nebuneşte.

- Mă întorceam de la magazin şi cineva m-a atacat în gang.

- I-ati văzut fața?

- Nu, era prea întuneric.

- Avand în vedere că în ultimele zile ați fost martoră într-un caz de omucidere şi ați fost victima unui atac mă văd nevoit să vă întreb: aveți cumva duşmani?

"Adică alții în afară de tine?" am vrut să răspund dar m-am abținut, spunând în schimb:

- Nu, din câte ştiu eu.

Mi-am dres vocea şi am continuat pe un ton puțin mai agresiv.

- In ceea ce priveşte crima despre care vorbiți, nu am fost martoră. Pur şi simplu l-am găsit acolo pe omul acela...

- In fata localului dumneavoastră, completă detectivul uşor malițios.

- Da! aproape că am țipat. Şi nu este vina mea că a murit înainte ca oricine altcineva să vină şi să îl salveze.

Ochii argintii mă fixau, încercând parcă să îmi dea de înțeles că ar trebui să mă calmez.

O'Rilley îşi scosese carnețelul şi nota constiincos câteva rânduri.

- De ce aveți hainele ude? întrebă el brusc.

“Hait!” M-am gândit repede. Dacă spuneam că avusesem o sticlă cu apă sau ceva de genul ăsta ar fi putut verifica uşor dacă era adevarat sau nu, întrebând vânzătorii sau verificând camerele de supraveghere din magazin, aşa că am ales varianta cea mai simplă.

- Nu ştiu. Repet, era întuneric şi atacul a fost foarte rapid şi neaşteptat.

- Ati mai observat altceva, ceva care să ne ajute să îl identificăm pe atacator?

“Oh da, era o femeie incredibil de puternică şi a încercat cumva să mă înece”.

- Nu, îmi pare rău.

- Probabil că a fost vreun puşti care a vrut să facă o glumă proastă, inteveni sora mea. Cartierul ăsta este destul de liniştit, ştiți.

- Atunci, dacă nu mai aveți nimic de adăugat eu vă las.

Detectivul se ridică şi salută scurt, apoi se îndrepta spre holul de la intrare, urmat de Dodo. În clipa în care ieşiră din bucătărie, Arrio se aplecă peste masă şi îmi apuca strâns mâna, forțându- mă să îl privesc.

- Nu avem timp, şopti el precipitat, iar accentul străin îi devenise mai pregnant. Victoria, ai ceva să îmi spui?

L-am privit năucită câteva secunde, apoi mi-am smuls mâna din strânsoare.

- Nu te cunosc, ce aş putea să îți spun?

- Ti-a dat cineva ceva în ultima vreme? a insistat

el, iar în clipa aceea un clopoțel de avertizare îmi sună în minte şi toate simțurile mele țipară “pericol”. În urechi îmi răsunară nişte cuvinte, ca un refren macabru : “ei nu trebuie să afle, nu trebuie să ştie”. Va să zică, o afurisită de coincidență, nu?

- De când mă urmăreşti? am întrebat şi în secunda următoare am realizat că făcusem o greşeală, pentru că ochii argintii se îngustară iar aerul din jurul lui păru să vibreze straniu..

Uşa de la intrare se auzi închizându- se.

- Este periculos, mai apucă Arrio să spună înainte ca Dodo să se întoarcă în bucătărie.

Mă simțeam amețită. Ceea ce se întâmplase în ultima oră mă făcea să par eroina unui roman SF, pe mine- care nu credeam nici cât negru sub unghie în astfel de lucruri.

Dodo tocmai îl întrebă pe Arrio dacă doreşte altceva de băut, pentru că el nu se atinsese de paharul de suc din fața lui, când brusc mi-am revenit din visare şi am spus pe un ton brutal, pentru care aş fi primit o lună de pedeapsa fără televizor sau telefon din partea mamei:

- Sunt obosită şi vreau să mă culc.

- Oh, fireşte, spuse Arrio ridicându- se de la masă. Cât de insensibil sunt!

Era rândul meu să conduc un musafir până la uşă, aşa că am pornit- o înaintea lui pe holul luminat şi am deschis uşa, ca o invitație muta.

- Va rog să nu uitați, domnişoară Grey, că vă sunt prieten, nu duşman.

Pronunță cuvântul “prieten” aproape silabisind şi mă privi în ochi. Apoi ieşi pe uşa pe care o închise

îndatoritor în urma să, lăsându- mă cu gura căscată. Era a doua oară când individul acesta ciudat mă lăsa fără replică.

***

Mai târziu, singură în dormitorul meu am scos din geantă obiectul pe care mi- l dăduse răposatul Agro şi la care nu avusesem timp să mă uit. Era încă înfăşurat în batista pe care încă se mai vedeau urme de sânge uscat, pentru că o folosisem în noaptea aceea teribilă ca să îmi şterg palmele. Am desfăşurat fâşia de material, simțind o emoție bruscă şi inexplicabilă.

Era o bucată rotundă de argint, care semăna destul de bine cu o monedă veche. Pe o parte avea încrustate nişte litere necunoscute, iar pe partea cealaltă un simbol care aducea cu o cruce stilizată. Nu găseam nimic special la bucata aceea de argint. Apoi m-am întrebat dacă este valoroasă, un artefact sau ceva de genul aceasta. Dacă Agro se chinuise cu ultimele puteri să mi- o dea înainte de a muri, şi dacă Arrio ştia despre ea şi încercase cumva să mă avertizeze în legătură cu lucrul acesta, însemna că intrasem într-o încurcătură grozavă. Am încercat să pun cap la cap tot felul de scenarii, dar nici unul nu mi se părea destul de convingător.

Obosită am strâns monedă în palma, murmurând în sinea mea *“oricum, chestia asta îmi aparține, deocamdată, până când îmi voi da seama ce trebuie să fac”;* şi atunci s- a petrecut un lucru ciudat: am simțit că o căldură stranie invaluindu- mi mana şi urcând în sus pe braț iar metalul a devenit fierbinte.

“Ce mama dracului!” am țipat şi i- am dat drumul pe covor, apoi m-am repezit după ea, dar moneda părea normală, lucind stins în lumina veiozei.

“Cred că oficial o iau razna” m-am gratulat eu şi cu grijă am înfăşurat moneda înapoi în batistă pătată de sânge şi am vârât- o sub saltea. M-am târât înapoi în pat, încercând să împing într-un colț îndepărtat al minții toate chestiile incredibile pe care le trăisem şi să mă gândesc doar la lucruri drăguțe cum ar fi cafeneaua, Liberace care dormea pe pervaz cu coada atârnându- i leneş, la plajă şi la cornuri cu nucă. Şi a mers. Am adormit în treizeci de secunde.

CAPITOLUL 3

În următoarele trei săptămâni nu se mai întâmplă nimic ieşit din comun. Nici un mort pe prag, nici un atac–surpriză în vreun gang întunecat. Bunicul meu îmi cumpărase un mic spray cu piper pe care îl țineam acum în geantă. Fusese destul de îngrijorat după ce îi povestisem cele întâmplate, dar am reuşit să îl fac să îmi promită că nu va sufla nimic clanului Grey. Insistase să mă mut la el, cel puțin pentru o perioadă, mai ales acum că Dodo se întorsese la Boston. Ştiam cât însemna pentru el această propunere şi nu vroiam ca cineva - fie chiar şi bunicul meu- să facă sacrificii pentru mine, aşa că am refuzat politicos şi am mai instalat o încuietoare tip Yala la uşa apartamentului.

Totuşi, ceva se schimbase. În primul rând Arrio Raul îşi făcuse un obicei din a frecventa Coquette. Venea în fiecare seară şi rămânea până aproape de ora închiderii.

Motivul oficial părea să fie Lilly, cu care mai schimbă câteva vorbe din când în când, pentru că în afară de faptul că îşi alegea câte o carte din raft, nu consuma mai nimic. Mă rog, stătea cu câte o ceaşcă de ceai sau cafea în față fără să se atingă de ea, plătea şi plecă. La început m-am simțit ofensată.

Cea mai simplă explicație pentru comportamentul acesta ciudat era că ura cafeaua de la Coquette. Dar atunci de ce revenea în fiecare seară? Doar pentru Lilly? Cei doi nu păreau a avea prea multe de spus unul altuia.

Dodo mersese mai departe cu teoria asta, sugerând că poate în intimitate îşi vorbeau mai mult sau că era genul de relație care nu avea nevoie de cuvinte. Grrr! Era prea complicat pentru mine.

A doua problemă erau visele, de fapt coşmarurile,

pe care le aveam în fiecare noapte. Toate începeau pe acelaşi coridor lung şi slab luminat prin care fugeam de cineva. Niciodată nu reuşisem să văd cine mă urmărea. Îi auzeam doar paşii prin întuneric şi zgomotul respirației ca de animal. De câteva ori trecusem de zidul de la capătul tunelului, dar nu era nimic acolo în afară de o ladă veche din lemn şi, de fiecare dată când încercam să o ating mă trezeam plângând. Ajunsesem să mă tem de momentul în care mă băgam în pat, pentru că presimțeam apropierea oribilului vis.

Sub ochi îmi apăruseră cearcăne violete, vizibile chiar şi sub stratul de fond de ten. Puneam totul pe seama oboselii şi a stressului cauzat de cafenea. Ca orice nouă afacere, Coquette avea nevoie de toată atenția mea şi a echipei mele, pentru că, în această etapă orice client nou câştigat conta şi orice greşeală putea să ne coste scump.

Şi, colac peste pupăză, în palma dreaptă îmi apăruse o pată roşie. La început fusese rozalie, ca şi cum ceva dur se presase de piele, lăsând un semn rotund. Apoi marginile petei se coloraseră. Arată ca un fel de arsură, dar nu îmi aminteam să mă fi fript cu ceva în ultimul timp. Singurul moment pe care îl puteam asocia cu apariția acelui semn era cel în care atinsesem moneda de argint, dar varianta mi se părea neverosimilă pentru că nu îmi provocase nici un fel de durere care să justifice o eventuală arsura sau reacție alergică.Probabil că cea mai bună soluție era să îmi fac o programare la dermatolog.

În dimineața aceea stăteam în biroul din spate, luptându- mă cu nişte devize pentru reparația unor țevi de la subsol şi savurând a doua ceaşcă de cafea din ziua respectivă, când nouă chelerita, Alice bătu la uşa încet şi intră, părând puțin încurcată.

- Boss, zise ea, nişte clienți întreabă de dvs.

- Cine sunt? am făcut eu puțin mirată, parcurgând coloanele de cifre care începeau deja să îmi dea dureri de

cap.

- Nu şi-au dat numele. Au spus doar că vor să discute cu managerul.

Am oftat puțin iritată. Nu numai că le cerusem angajaților să îmi spună pe nume (deşi între noi fie vorba mă cam înfioram de plăcere când mă strigau “boss” sau “şefa”- a naibii vanitate, ce să- i faci?), dar mă deranja să fiu întreruptă atunci când mă confruntam cu coşmarul vieții mele- matematica.

- Spune-i lui Lilly să se ocupe de asta.

Alice, o fată drăguță, dar puțin cam naivă după părerea mea tuşi încurcată şi zise:

- Domnisoara Lilly este plecată. Ați uitat că i- ați dat liber două ore ca să meargă să ridice un colet?

Da, uitasem. Lilly anunțase în acea dimineață că trebuia să meargă la poştă, pentru că primise o înştiințare pentru nu ştiu ce pachet misterios. Mă amuzasem în gând, făcând presupuneri în legătură cu asta. Poate că Lilly comandase ceva drăguț de la Victoria’s Secret.

M-am ridicat, aproape răsturnând un teanc de acte. Biroul avea nevoie de o curățenie generală. Mi-am promis în gând că mă voi ocupa de chestiunea asta cât mai curând.

- La masa cinci, şopti Alice şi se întoarse în spatele barului.

Erau doi, un bărbat şi o femeie. El părea să aibă în jur de patruzeci de ani, judecând după rețeaua fină, abia vizibilă de riduri din jurul ochilor. Dar ce îl făcea să arate absolut extraordinar era părul negru, lung până în talie, care ar fi făcut să se îngălbenească de invidie orice model feminin pentru Panthene sau L’Oreal. Semăna cu un star rock, deşi purta un costum negru, elegant şi o cămaşă de

aceeaşi culoare. În schimb femeia era foarte tânără, aprope o adolescentă şi, pe cât părea el de întunecat, pe atât era ea de strălucitoare în rochia subțire de un albastru electric, care îi făcea părul tăiat scurt, de un blond nordic să bată în nuanțe de alb- argintiu. Ne- am prezentat. Se numeau Lucien Smith şi Dava Moonstone(*pe bune*??). Era oare în oraş vreo întrunire a celor cu cele mai ciudate nume?

După ce am valsat împreună printre complimente reciproce, Lucien păru să fi ajuns în sfârşit la scopul vizitei.

- Stiti, localul dumneavoastră...

- ...cafenea, l-am corectat eu modestă, fluturând din gene.

- Cafeneaua dumneavoastră ne- a fost recomandată de un prieten din Boston.

- Un prieten comun?

- Ma îndoiesc, zâmbi el într-un fel cara mă făcu să ridic sprâncenele. Ei bine, nepoata mea- şi arătă spre zâna blonda- va împlini curând douăzeci şi unu de ani, mai precis miercurea viitoare şi am dori să închiriem localul...

- Cafeneaua...

- ...pentru o noapte.

"Un prieten anonim, o peterecere într-un orăşel mic, hmmm". Instinctul îmi spunea că ceva nu era în ordine, dar cum cu miere prinzi mai multe muşte dăcât cu oțet am zâmbind larg, afişând o mână super- extra- incantata.

- Asadar, locuiți în Boston? Este un oraş minunat, am turuit eu. Am locuit acolo şase ani...

Preț de o secundă mi s- a părut că Lucien își caută cuvintele, de parcă i se pusese un nod în gât, dar își reveni spectaculos de repede.

- De fapt, noi venim din Virginia. Dava dorește să se transfere la Harvard.

- Fascinant, zisei eu, fără să cred o iotă. Şi la ce v- ați gândit mai precis în legătură cu această petrecere?

- Oh, nimic special. Câțiva prieteni, niște gustări, enumeră el. Poate o petrecere tematică...

- Dragut. Cam...hmmm...nepretențios pentru o aniversare importantă, nu credeți?

Nu credea.

- Tot ce trebuie să faceți este să ne spuneți suma.

- Trebuie să mă gândesc. De obicei nu organizăm petreceri private.

- Ar trebui, spuse Dava, intervenind pentru prima oară în discuție.

Avea o voce joasă și profundă, numai bună pentru reclamele la pilula albastră și, după părerea mea, în total dezacord cu imaginea ei angelica.

- Ma gândeam că, după ce a avut loc o crimă în apropiere, continuă ea plat, aveți nevoie de clienți. Oamenii se sperie extrem de ușor de astfel de lucruri.

"Hopa! Domnișoara joacă dur." Am avut un sentiment neplăcut, de parcă urma să fiu trasă pe sfoară, așa că mi-am ascuțit simțurile.

- Da, da, întări și "unchiul", am auzit și eu. Un eveniment tragic. Ați fost martoră, dacă nu mă înșel.

- Nu chiar, am răspuns precaută. Oricum, faptul

era deja consumat când am ajuns eu. Nu am putut decat sa chem paramedicii care au declarat decesul.

- Intr- adevar?

Tipul trebuie că era un perfect jucător de poker. Dacă în clipa aceea nu l- aş fi privit fix, aş fi ratat cu siguranță expresia fugară de pe chipul său, un soi de uşurare amestecată cu o vagă curiozitate. Fusese mai mult o umbră, o încordare subtilă care durase mai puțin de trei secunde, după care Lucien îşi regăsi zâmbetul.

M-am ridicat dându- le de înțeles că, din punctul meu de vedere, discuția se încheiase pentru moment.

- Lasati- mă să mă gândesc câteva zile şi să fac nişte calcule.

- Desigur.

Bagă mâna în buzunarul de la piept al sacoului şi scoase o bucățică simplă de carton lucios şi un stilou elegant care probabil costase cât veniturile mele de la Coquette pe o lună întreagă. Scrise ceva repede pe dosul cartonaşului şi mi- l întinse cu un gest galant.

- Cartea mea de vizită. V- am notat şi numărul de la hotel. Momentan stăm la "President"

"Lucien Smith- Avocat". Şi dedesubt un număr de telefon. Atât. *"Avocat pe dracu',* am pufnit în sinea mea. *Şi eu sunt regina Angliei"*.

Restul zilei m-am tot gândit ce ar fi putut să însemne toată povestea asta. Degetele mă furnicau în timp ce priveam telefonul. Cel mai indicat ar fi fost să îl sun pe O'Rilley şi să îi povestesc ce se întâmplase. Oare mi-ar fi râs în față şi m-ar fi crezut paranoică? Pe de altă parte toată povestea asta ar fi putut să aibă legătură cu crima. Iar întrebarea de o sută de puncte era "Ce să fac?" Să le fac jocul şi să le închiriez cafeneaua ca să descopăr ce

urmăreau de fapt sau să refuz şi să mă retrag la vreme din ceea ce părea a fi un aranjament dubios?

Pe seara nu am mai rezistat şi am format numărul detectivului. I- am prezentat în câteva cuvinte situația, încercând să nu par isterică. Răspunsul a venit scurt: *“Plec spre dumneavoastră”* şi după douăzeci de minute stăteam unul în fața celuilalt în biroul meu strâmt, şi aşa destul de aglomerat.

- ...Şi nu a mai spus nimic altceva?

- Nu, în schimb am avut senzația că era foarte interesat de poziția mea ca martor la crimă, mai mult decât prețul de inchirere sau disponibilatatea personalului. Credeți că are vreo legătură cu uciderea lui Agro nu- ştiu-cum?

- Poate. Trebuie să verific. Şi voi face asta cât mai curând posibil.

O porni hotărât spre uşă, apoi şovai şi se întoarse.

- Si, vă rog, dra Grey, încercați să stați departe de necazuri.

- Daca şi ele stau departe de mine...am replicat gânditoare.

***

A doua zi pe la ora şase seara O’Rilley se înființă la una din mesele din cafenea, cu o ceaşcă de cafea cu mentă şi lapte în față. Deşi arboră un qvasi- zambet, aveam senzația că veştile pe care urma să le primesc nu erau prea fericite.

Nu ştiu de ce, dar m-am simțit mulțumită că nu purtam blugii mei uzați, ci o rochie tricotată de culoare gri, la care asortasem câteva şiraguri de mărgele din sticlă de Murrano în tonuri de roşu, verde şi albastru. Nu ştiu ce credeți voi, dar eu mă simt mult mai încrezătoare atunci când port ceva drăguț. În ziua aceea mă simțeam în stare să înfrunt întreaga lume. Trăiască mărgelele multicolore!

- Nu am reuşit să aflu multe, începu el întinzând pe masa foile unui dosar destul de subțirel. Lucien Smith este într-adevăr avocat. A profesat în Europa în ultimii zece ani. La dosar există câteva diplome, dar toate informațiile se opresc în anul 1996. Am încercat să verific datele pe care le- a trecut în CV- ul profesional, dar nu au dus nicăieri. Nu există nici o dovadă despre părinți, locul naşterii sau alte detalii anterioare acestei date.

- Poate că şi- a schimbat numele.

- Poate. Dar, în cazul acesta căutam acul în carul cu fân.

- Si “nepoțica”?

- Aceeasi situație.

- Asadar Lucien Smith şi Dava Moonstone nu există.

- Exista, dar nu sunt cine credem noi. Ați făcut foarte bine că m-ați anunțat. Şi mai este ceva. Nu ştiu dacă ar trebui să vă spun asta, dar poate că este mai bine să ştiți: morgă a fost spartă noaptea trecută. Nu s- a furat nimic, dar tot este ceva suspect în toată povestea asta. Am sentimentul că toate sunt legate, într-un fel.

În clipa aceea uşa se deschise şi Arrio Raul intră, elegant până în vârful unghiilor într-un costum superb, gri cu reflexe metalice. (Nu ştiu de ce, dar preferam să îl văd în blugi şi tricou, părea mai puțin intimidant). Îmi zâmbi fermecător şi se aşeză, alegând o masă de la care ne

putea privi în voie pe mine şi pe detectivul O'Rilley. Am devenit brusc conştientă că prezența lui în încăpere avea un efect ciudat: mă calma şi mă intriga în acelaşi timp.

- Pai, dacă nu mai aveți altceva....

- Ar mai fi ceva, spuse detectivul şi dintr- o dată păru stânjenit, apoi continuă:

- Tind să cred, domnişoară, că am început cu stângul. Ştiu că am fost extrem de dur la prima noastră întâlnire, dar eram în timpul serviciului.

Mă holbam la el, aşteptând să cadă bomba.

- As vrea să vă invit la cină, într-una din seri, dacă nu aveți nimic împotrivă. Ca să mă revanşez pentru purtarea mea.

"Aoleu! Era mai ceva ca Hiroshima". În timp ce încercam să îmi recapăt demnitatea care părea că se împrăştiase prin toate colțurile, că miile de cioburi ale unui vas de sticlă, am simțit ochii argintii ațintiți asupra mea. Arrio zâmbea, ca şi cum ar fi auzit întreaga conversație, lucru imposibil în practică, având în vedere că se afla la cel puțin zece metri de noi. Aş fi vrut să fac ceva incredibil de nepoliticos, să scot limba la el sau ceva de genul acesta, dar m-am abținut. În schimb m-am trezit spunând:

- Mi-ar face mare plăcere...aaa...domnule detectiv.

- Liam.

- Huh?

- Numele meu este Liam.

Am zâmbit, întrebându- mă ce fata aveam în clipa aceea.

- Pai atunci rămâne stabilit, aaaa.....Liam. Şi ținem legătura, am spus peste umăr, îndepărtându- mă repede, înainte de a mă face şi mai mult de râs, dacă asta era posibil.

Tot nu găsisem o rezolvare la dilema mea, dacă să accept sau nu organizarea petrecerii, iar propunerea detectivului O'Rilley- padon, Liam- mă luase total pe nepregătite. La vârsta mea ai fi putut crede că nu eram atât de impresionabila şi că o simplă invitație la cină nu ar fi trebuit să mă tulbure atât, dar, ce vreți, avem nervii destul de zdruncinați. Nu ştiu de ce acceptasem, nici măcar nu îl plăceam pe domnul "eu- sunt- politistul- dur". Gândurile acestea m-au preocupat tot restul serii şi, cum a doua zi era sâmbătă, m-am hotărât să mă recompensez cu o zi liberă.

M-am trezit devreme. Mă dezobişnuisem să dorm până târziu, aşa că la ora şapte dimineața cafeaua era gata, iar eu citeam ziarul la masa din bucătărie, întrebându- mă ce să fac în restul zilei. Am verificat frigiderul. Da, aveam nevoie de provizii aşa că am început să fac o listă de cumpărături.

Când aveam să mă întorc, mă aşteptau şi alte treburi mărunte, ca de exemplu să spăl câteva rufe, să schimb aşternuturile din dormitorul meu şi din cel pentru oaspeți, unde dormise Dodo şi eventual să gătesc ceva simplu şi uşor. Sunt o bucătăreasă jalnică, dar mă descurc binişor când vine vorba de paste, salate sau divese feluri de omletă. Încântată că aveam atâtea ore libere- dădusem instrucțiuni speciale să nu fiu deranjată decât dacă lua foc cafeneaua şi putem conta pe faptul Lilly se va descurca minunat de una singura- m-am apucat de treabă, fredonând cu glas tare împreună cu Eagles, care se auzeau din micul aparat de radio. "Hotel California" este una dintre melodiile mele preferate.

În timp ce întindeam un cearceaf curat care mirosea a lavanda- noul meu balsam de rufe era fantastic!-

mi-am amintit de monedă ciudată. Am băgat mâna sub saltea şi am tras de acolo batista în care era înfăşurată. Oare era o ascunzătoare bună pentru un obiect care, după toate aparențele era destul de valoros? Ei bine, până când mă hotărâm ce să fac în privința lui, trebuia să îl pun într-un loc sigur. Dar unde? Nehotărâtă m-am uitat prin cameră. În spatele raftului cu cărți? Nu, prea banal. În ghiveciul ficusului? Nici gând! În cutia cu bijuterii? Prea evident. Atunci unde?

Şi atunci ochii mi-au căzut pe tabloul de deasupra patului. Dodo îl făcuse special pentru mine şi era o combinație fantezistă de metal şi lemn. Pe un suport de carton gros, sora mea lipise fâşii de metal răsucit şi ştanțat, de culoarea argintului şi a cuprului şi bucățele lemn decupate în formă de flori şi păsări, aşa că ansamblul părea o deltă fantastică deasupra căreia pluteau păsări stilizate. Am dat tabloul jos şi am început să meşteresc, îndesând moneda între două bucăți de metal. Rezultatul era incredibil: se potrivea perfect, de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna.

„Elementar, Watson”, am chicotit eu. Îmi venea să țopăi de fericire. Am pus tabloul la loc pe perete şi, după ce mi-am admirat opera încă o dată mi-am continuat treburile prin casă.

Ziua trecu neaşteptat de repede. Reuşisem să mă detaşez de toate problemele şi să mă concentrez asupra lucrurilor simple, cum ar fi spălatul vaselor şi datul cu aspiratorul, dar pe măsură ce seara se apropia am început să simt un fel de nelinişte, ca şi cum un gând nedefinit îmi tot dădea târcoale. Hmmm, era timpul să mă hotărăsc.

Am luat o bucată de hârtie şi am început să fac calcule. Sala, personalul, tipsurile, meniul. Când am terminat am privit suma finală. Dar dacă...? Am tăiat cifrele cu o linie orizontală şi am rescris totul, dublând prețul. În felul ăsta aveam două variante: fie li se părea

prea mult şi renunțau, fie acceptau –ceea ce era foarte puțin probabil- iar eu mă alegeam cu nişte bănuți frumoşi în cont. Am căutat cartea de vizită şi am sunat la hotel, cerând camera indicată. Mi-a răspuns o voce cunoscută.

- Buna seara, am spus, simtind- mă puțin ciudat, ca şi când aş fi avut din nou şaisprezece ani şi mă pregăteam să fac ceva interzis şi scandalos, fără ştirea părinților.

- Domnisoara Grey, ce plăcere, zise vocea.

- Am promis că vă voi da un răspuns cât mai curând.

- Sunteti foarte drăguță.

I- am comunicat suma şi detaliile cât mai concis posibil, apoi am aşteptat cu răsuflarea tăiată verdictul.

- Oh, este perfect! exclamă Lucien, iar eu am rămas cu gura căscată. Eram fericită că nu aveam discuția asta față în față, pentru că nu ştiu dacă m-aş fi putut controla. M-am adunat sperând că vocea îmi va suna normal.

- Atunci vă aştept marți dimineața la ora...hmmm.... zece, ca să punem la punct detaliile.

- Minunat, făcu el şi mi s- a părut, după tonul vocii, că zâmbea.

Imediat după aceea l-am sunat pe O'Rilley.

- Am acceptat să fac petrecerea, i- am comunicat eu laconic.

Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam la o izbucnire nervoasă. În schimb el spuse:

- Bine. Dar voi veni şi eu.

- Hmm, crezi că este înțelept? Dacă apare poliția în mijocul găştii de petrecăreți...

- Puteti să spuneți că sunt un prieten care va ajuta în timpul liber. Sau iubitul dumneavoastră...

“La naiba, partea asta mă lăsase fără replică, pentru a doua oară în seara aceea”

- Iubitul meu? am întrebat prosteşte.

- Pai, dacă aveți o variantă mai bună....făcu el, parând amuzat.

Nu aveam.

- In regulă atunci, am spus şi, după un “bună seara” bățos am închis telefonul, simțindu- mă de parcă făcusem cea mai mare greşeală posibilă.

***

Aranjam tăvile cu pahare pe bufetul improvizat pe o latură a sălii principale. Locul arată superb, mai ales că tema petrecerii era “anii ‘20”; după părerea mea se potrivea de minune cu Coquette, dar mi se părea o alegere cel puțin ciudată pentru o petrecere pentru tineri. Deschisesem larg uşile dintre saloane, obținând astfel un spațiu generos. Ca nota finală, atârnasem de candelabrele simple de cupru şiraguri de mărgele care imitau destul de bine perlele. Lucien promisese că se va ocupa personal de muzică, deci scăpasem de o grijă.

Din avansul primit, cumpărasem nişte costumații drăguțe pentru Diane şi Alice: câte o rochie neagră, simplă, asortată cu un şorțuleț negru garnisit cu dantelă crem şi cu o bonetă minusculă, foarte drăguță. Fetele

urmau să poarte dresuri negre şi cred că rezultatul final era de bun gust şi potrivit evenimentului. Tommy vă purta pantaloni negri, cămaşa albă şi o vestă crem cu dungulițe negre. Foarte sic!

M-am uitat la ceasul de deasupra barului: mai aveam o jumătate de oră până la sosirea sărbătoritei şi a suitei sale şi mă rugam fierbinte ca totul să se termine cu bine.

- Buna seara, domnişoară Grey.

Am tresărit speriată.

O'Rilley stătea chiar în spatele meu şi arata, ei bine, delicios. Eram tentată să uit în acel moment că îmi displăcuse profund încă de la prima noastră întâlnire. Părul său castaniu era pieptănat cu grija- isi făcuse cărarea într-o parte şi îşi dăduse cu gel, vă jur! - si purta un costum drăguț, accesorizat, în cinstea evenimentului cu vesta şi guler tare la cămaşa, iar la butoniera îşi prinsese o garoafă albă.

- Foarte elegant, am murmurat eu.

- Imi pare rău că v- am speriat. Am venit prin spate şi una dintre fete m-a lăsat să intru. Arătați splendid, zise el, ducându- şi mâna la inimă.

Nu trebuia să ştie că mă panicasem şi colindasem timp de trei ore prin toate magazinele de pe Washington Street până găsisem ceva potrivit, pentru că în garderoba mea, destul de limitată la capitolul acesta nu exitau prea multe rochii pe care le- aş fi putut purta. Între noi fie vorba sunt mai mult adepta stilului sic- confortabil ceea ce însemna tricotaje în forme inedite şi culori strălucitoare, olive, verde, arămiu, liliachiu sau albastru, pe care le port cu pantofi asortați - am o adevărată colecție - pantaloni sau blugi şi bijuterii mari, îndrăznețe.

Descoperisem la "Wing's", magazinul local de

costume tematice, o ținută din sifon verde- auriu, potrivită cu părul meu roşu. Rochia se lega peste şolduri cu o curea făcută din inele mari, aurii. Era scandalos de decoltată în spate şi cădea în falduri fluide şi asimetrice până la jumătatea gambelor. La acelaşi magazin am găsit şi nişte minunați pantofi aurii şi o bentiță garnisită cu o pană verde care se răsucea delicat şi tremura la fiecare mişcare.

- Domnule detectiv, dacă tot v- ați oferit să fiți "iubitul" meu în această seara- am marcat ghilimelele cu ajutorul degetelor, făcând un gest sugestiv în aer- cred că ar trebui să ne tutuim. Aaaa...şi vă mulțumesc pentru compliment.

Lilly apăru din spate, superbă într-o rochie de catifea neagră, dar agitată şi cu broboane de sudoare pe frunte. O pusesem deja în gardă în legătură cu şarada pe care urma să o jucăm, detectivul şi cu mine. Celorlalți le spusesem doar ca prietenul meu va veni să ne ajute. Oricum, dacă îi întrebă cineva puteau să joace rolul nevinovaților şi să spună că nu aveau habar despre viața amoroasă a şefei lor. Cu cât ştiau mai puțin, cu atât mai bine.

- Totul este gata, răsuflă Lilly prabuşind- se pe un scaun în fața barului. Mai avem cam cam un sfert de oră.

M-am aşezat lângă ea şi am tras aproape o scrumieră. Lilly mă privi scandalizata, aşa că m-am simțit cumva datoare să îi explic:

- Uneori fumez câte o țigară, când sunt stressata sau când nu mă vede nimeni, am spus şi i- am făcut cu ochiul. Un obicei prost din timpul studenției.

Mi-am aprins țigara pe care o scosesem din poşeta micuță care zăcea pe bar şi am tras cu voluptate fumul în piept. Cumva gestul acesta mi-a dat curaj să pun întrebarea care mă rodea de câteva săptămâni.

- Deci...tu şi Arrio...

Lilly m-a privit bănuitoare.

- Sunteti împreună sau ce? am continuat şi, văzând expresia aproape scandalizata de pe fața ei, m-am grăbit să adaug:

- Nu că ar fi treaba mea sau ceva de genul ăsta...

- Nu suntem împreună, spuse ea scurt.

Aproape că m-am înecat cu fumul.

- Adica m-a ajutat cu o chestie, dar suntem doar prieteni.

Mi-a aruncat o privire ciudată şi încurcată şi a adăugat.

- Este interesat de altcineva.

Dar nu a mai apucat să îmi spună cine era persoana misterioasă de care era interesat Arrio pentru că brusc încăperea se umplu de tineri gălăgioşi, îmbrăcați în costume elegante de epocă. Petrecerea începuse.

***

După vreo trei ore simțeam că îmi explodează capul, iar picioarele îmi zvâcneau dureros. Tocurile de zece centimetri nu fuseseră până la urmă o alegere înțeleaptă. Muzica bubuia îngrozitor. La început, Lucien optase pentru jazz, ascultat în surdină, dar treptat, pe măsură ce paharele cu şampanie se goleau, invitații începuseră să simtă nevoia unei schimbări de ritm. Nu sunt fan Lady Gaga sau Nine Inch Nails, dar până la urmă nu era petrecerea mea.

Liam se comportă ca un iubit atent şi grijuliu,

urmându- mă pretutindeni ca o umbră. Mă întrebam dacă nu cumva exagează puțin.

La un moment dat am surprins cu coada ochiului o mişcare pe holul ce ducea spre biroul din spate, unde accesul clienților era interzis. M-am strecurat printre grupurile de petrecăreți încercând să ajung mai repede în birou, dar m-am lovit de Lucien, care apropo, arata demențial într-un smocking impecabil.

- Oh, iat- o şi pe încântătoarea noastră gazdă.

- Este un succes, nu- i aşa?

Nu- mi pasă dacă păream lipsită de modestie. Aproape că țipam unul la altul datorită muzicii date la maxim.

- Vroiam să vă întreb ceva. Ieri am văzut nişte obiecte absolut superbe pe rafturi...

Îndepărtasem încă de dimineață toate obiectele de la Lady Clayre şi tot ce era casabil, lăsând pe rafturi doar câteva cărți.

- ...vă cer prea mult dacă vă rog să îmi dați numele furnizorului dvs? urlă el aproape de urechea mea.

- Deloc, am zis eu şi am încercat să mă îndepărtez, dar el mă prinse de mână. Începuse o melodie lenta- ca o binecuvântare după tot vacarmul de până atunci. Cu o mişcare elegantă mă răsuci spre ringul de dans pliant pe care îl montasem în centrul încăperii şi mă cuprinse în brațe, înainte de a apuca să protestez. Cu toate că mă dureau picioarele îngrozitor, trebuie să recunosc că îmi făcea plăcere să dansez. Iar Lucien era un dansator priceput. O cântăreață –anonima, după umila mea parere- îşi plângea iubirea pierdută, dar per total era o melodie drăguță, iar eu mă simțeam relaxată pentru prima oară în seara aceea.

- Sper ca prietenul dvs. nu este gelos, îmi şopti el, strângându- mă puțin mai tare, astfel ca trupurile noastre s- au lipit unul de altul şi i- am simțit mirosul parfumului fin.

- Cine? am zis eu, uşor amețită.

Tocmai făcusem o prostie imensă. L-am simțit pe partenerul meu de dans încordându- se imperceptibil şi mi-am tras o palmă imaginară.

- Oh, Liam. Vreți să spuneți “iubitul” meu, am încercat eu să o dreg. Nu este câtuşi de puțin gelos.

Ceva se schimbase în vocea bărbatului când zise:

- Ar trebui. O tânără atât de frumoasă ca dumneata...

“Haida- de!” Doar nu o vrea să îmi ceară şi el o întâlnire. O relație fictivă cu un polițist nesuferit îmi era de ajuns.

Dansul se termina înainte de a mai apuca să spunem altceva, aşa că i- am mulțumit şi m-am îndreptat grăbită spre biroul meu. Era gol. Poate că cineva încurcase holul acesta cu cel care ducea spre toalete, mi-am zis, dar în clipa aceea am observat că hârtiile de pe masa de lucru fuseseră mutate. În dezordinea mea aveam totuşi o ordine!

Am privit în jur cu mai multă atenție: arata ca şi cum cineva scotocise aici, dar avusese grijă să pună lucrurile înapoi. Poate că Lucien avea şi el un amestec în povestea asta, toată vorbăria despre furnizori şi apoi dansul mi se păreau acum cam suspecte. M-am hotărât să nu fac nimic în privința asta momentan. Am încuiat uşa de două ori şi m-am întors în sala mare, unde Lady Gaga urlă patetic ceva despre o dragoste bolnăvicioasă. Foarte vesel!

CAPITOLUL 4

Echipa trimisă de Liam tocmai părăsea biroul când am intrat a doua zi dimineață în cafenea. Cu o seară în urmă îi povestisem detectivului ce se întâmplase şi, după ce petrecerea luase sfârşit am dat dispoziții clare că biroul să rămână închis până a doua zi; apoi, purtând amândoi mănuşi de plastic ne- am apucat să inventariem toate obiectele în încercarea de a descoperi ce lipseşte. Spre surpinderea mea nu dispăruse absolut nimic. Dosarele erau intacte, iar din sertare, deşi fuseseră forțate şi conținutul răvăşit nu lipsea nimic. Din păcate sistemul de monitorizare urma să fie pus în funcțiune abia săptămâna următoare, aşa că pe camere nu se putea vedea nimic.

- Avand în vedere că nu s- a furat nimic şi că aici erau o grămadă de oameni.....

- Da, ştiu; ar fi mai bine să nu depun plângere, spusesem obosită.

Îmi promisese totuşi să trimită pe cineva a doua zi ca să ridice eventualele amprente, asta ca pe o favoare personală făcută mie şi în afară regulilor.

Împreună cu Lilly şi cu Alice, care era de serviciu în ziua aceea m-am apucat să readuc Coquette la înfățişarea ei normală, închizând uşile glisante, punând mesele la locurile lor şi îndepărtând scena pliantă pe care o folosisem pe post de ring de dans pentru a proteja parchetul lustruit, operațiune care a durat mult mai puțin decât mă aşteptam. Astfel, în jurul orei zece atârnam pe uşă semnul pe care scria “deschis” şi în următoarele minute primii clienți intrară. Lucrurile reveniseră la normal.

Eram frântă de oboseală şi furioasă. Un mort, un atac cel puțin ciudat şi acum o tentativă de furt. Necazurile se țineau lanț şi nu înțelegeam de ce.

Geanta începu să vibreze. Am scos telefonul, cu nervii întinşi la maxim, gata să să țip sau să plâng. Sau amândouă.

- Esti bine?

Liam părea chiar îngrijorat.

- Sunt OK, am răspuns

- Stii, mă simt vinovat. Am încercat să supraveghez cât mai atent lucrurile seara trecută. Apoi m-am gândit la ce s- a întâmplat şi mi-am adus aminte de ceva. Tipa aia blondă, Dava, m-a invitat la un moment dat la dans. A fost singurul moment în care am fost... ăăă...distras.

Avea un ton umil şi încurcat.

- Am pățit la fel, am încercat eu un fel de consolare. Cu Lucien.

- Este clar că sunt implicați. Problema este că deocamdată nu avem cum să dovedim asta. Să sperăm că vom avea noroc cu amprentele.

- Da.

- Uite ce e. Ai trecut prin multe în ultima vreme. Vreau să...

“Aha, urma întâlnirea din milă...”

...să te invit acasă la părinții mei.

“Aoleu!”

- ...mama face o lasgna delicioasă şi mă tot cheamă în vizită. Fără nici o obligație, doar o cină între prieteni. Corectează- mă dacă greşesc, dar cred că ai nevoie de asta.

Nu am făcut- o. Eram plăcut surprinsă de propunerea lui şi am acceptat fără să mă gândesc prea mult. Am stabilit detaliile în grabă. Urma să vină să mă ia pe la ora şapte, pentru că aveam de făcut un drum de trei sferturi de oră cu maşina. Părinții lui locuiau într-un orăşel învecinat, la vest de Wind's Cross. După ce am trecut pe la bancă şi apoi pe acasă ca să mă asigur că Liberace avea suficientă mâncare în tăvița lui m-am întors la cafenea.

Nu trebuia să mă schimb; Liam mă asigurase că ținuta mea casual - tricou şi blugi - era mai mult decât potrivită. Punctual, acesta sosi la ora stabilită şi curând ieşeam pe I- 93, ocolind Blue Hills Reservation. Nu am vorbit prea mult prea mult pe drum, preferând să privesc pe geam pinii înalți înşirați de- a lungul străzii.

Casa familiei O’Rielly era impunătoare: aflată pe o aleea care se termina cu un scuar elegant, emana prosperitate. Părinții lui Liam ne aşteptau în prag şi, pentru un minut m-am întrebat neliniştită ce le pusese acesta despre mine, dar emoțiile mele fură spulberate când doamna O'Rilley exclamă:

- Oh, mă bucur să te cunosc. Ce mai face bunicul tău, drăguță?

- Il cunoaşteți? am replicat eu surprinsă.

- Pe nebunul bătrân?...Desigur! a zis tatăl lui Liam râzând. Era bun prieten cu tata şi venea mereu în vizită pe la noi când eram copil. Tot timpul îmi aducea câte ceva. Ne- am bucurat când am auzit că o vom cunoaşte pe nepoata lui.

- A venit şi la nunta noastră, nu, dragule?

Şi dna O'Rilley îşi privi drăgăstoasa soțul. Era o femeie înaltă, cu păr bogat, coafat cu grijă ca pentru o ieşire la operă sau la un dineu pretențios. Nu putea să aibă mai mult de şaizeci de ani, dar se conservase

excelent. Purta o rochie sobră şi elegantă, de culoare bleumarin şi un şirag simplu de perle, dar care valora probabil cât maşina mea. M-am uitat în jos la blugii mei uzați şi la tenişii confortabili şi brusc m-am simțit că rudă săraca de la țară. M-am uitat urât la Liam şi mi-am promis că voi avea cât de curând o discuție cu el pe tema asta.

Am fost poftiți în casă şi m-am trezit într-un hall mare deasupra căruia atârna un candelabru uriaş şi scânteietor ca o bijuterie, apoi am trecut în sufrageria mare unde ne aştepta o masă frumos aranjată pentru patru persoane.

Treptat tensiunea se risipi. Deşi era vădit ca familia O'Rilley era bogată şi avea un anumit statut social, membrii ei erau calzi şi deschişi, iar Liam părea să aibă o relație excelentă cu ei. Râdea la glumele tatălui şi se oferea să îşi ajute mama cu lucruri mărunte, ca de exemplu să aducă uriaşul bol de salată din bucătărie sau să verifice tava cu friptură de vită din cuptor.

M-am întrebat dacă aveau servitori. Probabil că da, casa arată impecabil şi mi se părea de- a dreptul imposibil ca o singură persoană să poată întreține o asemenea hardughie. Pesemne însă că doamna O'Rilley le dăduse liber în seara asta, ca să nu mă simt stânjenită sau ca să putem socializa fără să ne formalizam. Foarte drăguț din partea ei. Cumva, toată atmosfera aceasta îmi aducea aminte de casă, de Charleston şi de cinele în familie, prezidate de mama, atentă şi dreapta în scaunul ei ca un comandant de oşti.

- Daca vreți putem să bem cafeaua pe terasa din spate. Mergeți voi înainte, spuse doamna O'Rilley arătând spre mine şi spre Liam, până când pregătesc eu farfuriile pentru desert. Sper că îți place înghețata de mentă.

- Da, doamnă. De fapt este preferata mea.

- Oh, spune- mi Amelia, te rog. Oricine a gustat rețeta mea secretă de plăcintă cu carne şi nuci este ca şi parte din familie. Mai avem şi o tartă cu afine, sper că a ieşit bine. Crăciunul trecut s- a copt puțin cam tare. Şi apropo, accentul tău este absolut delicios.

- Multumesc, Amelia, am bâiguit eu copleşită de valul de informații şi surprinsă de atitudinea ei relaxată şi deschisă.(Nu semăna deloc cu mama din punctul acesta de vedere: mama nu ar fi acceptat nici în ruptul capului ca o biată tarta nu s- ar supune, făcând sluj şi nu ar ieşi absolut perfectă din cuptor). Sigur nu vrei să te ajut la bucătărie?

- In nici un caz, zise ea părând scandalizată. Hai, voi doi, e o seară încântătoare.

Liam m-a condus afară. Amelia avea dreptate: era o seară superbă. După arşița zilei, acum plutea în aer o briză răcoroasă. Mirosea a pădure şi a flori, de parcă nu ne- am fi aflat în oraş, ci undeva la țară. Se auzea târâitul greierilor din tufele de echinaceea şi iasomie. M-am sprijinit de balustradă şi am inhalat aerul parfumat.

- Multumesc pentru seara asta, am şoptit.

Liam state în spatele meu şi i- am auzit vocea prin întunericul cald.

- Iti eram dator...

- Cum aşa?

- Ei bine, la început chiar am crezut că ai fost implicată în moartea lui Agro Bjarnisson.

M-am întors spre el. Stătea acolo, grav şi serios, cu o şuviță castanie căzându- i neglijent pe fruntea înaltă. Cum de nu observasem până atunci pomeții pronunțați şi formă neobişnuită a ochilor? Există fără îndoială un strămoş amerindian în arborele sau genealogic. Am

zâmbit, ridicând din umeri. Nu mă uimise atât declarația lui, cât constatarea că Liam era drăguț, chiar chipeş atunci când nu juca rolul polițistului mare şi rău. Aproape că am vrut să îl întreb unde îi era carnețelul de notițe, dar m-am abținut. În schimb am zis:

- Si acum nu mai crezi asta...

Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

- Nu.

Era atât de aproape încât puteam să îi simt parfumul coloniei- un amestec de lemn de cedru şi bergamotă- şi căldura degajată de trupul lui.

"Haida –de, era unul din momentele alea din filme- seara înmiresmată, el şi ea, după ce s- au urât reciproc, conciliază cu un sărut?". Se apropia destul de mult de imaginea sărutului perfect pe care mi- o construisem în adolescență, pe vremea când visam la dragoste eternă şi bărbați romantici, cu excepția faptului că acum nu se auzea în fundal "Moonriver". Dar oare vroiam asta, voiam ca el să mă sărute?

Liam întinse mâna şi îmi cuprinse ceafă, masându-o uşor. Un fior neaşteptat şi perfid mă străbătu, oprindu-se undeva mai jos de buric. Nu mai fusesem atât de aproape de un bărbat de luni de zile. Viața mea se schimbase de când cumpărasem Coquette şi nu avusesem timp pentru idile, întâlniri şi începuturi emoționante, aşa că trupul mă trăda, în ciuda minții care părea să se împotrivească. Am rămas nemişcată, neştiind cum să reacționez, iar gândurile păreau că mi se lichefiază. La fel ca şi genunchii, apropo.

- Victoria?....

Vocea lui părea mai mult un geamăt, o şoaptă de implorare, plutind în aerul parfumat, iar respirația îi devenise sacadată. Am ridicat fața spre el, buzele noastre

fiind doar la câțiva centimetri distanță. Era mult mai înalt, dar cumva se aplecase spre mine şi puteam să îi văd ochii de culoarea alunei, cu reflexe de aur topit arzând în penumbra care ne învăluia. Încă puțin şi aveam să explodez, aveam să îi trag spre mine capul acela perfect şi să mă las în voia gurii cu buze arcuite. În orice clipă...

Brusc lumina inundă veranda şi uşile de sticlă se deschiseră...

- Ah voi doi, de ce stați pe întuneric?

Doamna O'Rilley venea ducând o tavă imensă cu farfurioare, lingurițe şi boluri pline cu înghețată, urmată de soțul ei care ținea câte o sticlă în fiecare mână. Instinciv am făcut amândoi câte un pas în spate, iar eu m-am lovit dureros de balustradă.

- Vorbeam, mama. Ne bucurăm de stele.

Vocea lui Liam suna surprinzător de calmă, atât de diferită de geamătul grav şi senzual de mai devreme, când îmi rostise numele.

- Ce noapte frumoasă, copii, spuse şi domnul O'Rilley, zâmbind. Nu părea să fi observat scena pe care el şi soția sa tocmai o întrerupseseră.

Acum chiar mă simțeam jenată şi speram din tot sufletul că nu arătasem ridicol atunci când ne smulseserăm unul de lângă celălalt.

Ne- am aşezat cu toții la masa ovală din fier forjat, acoperită cu un blat de sticlă sablată şi Amelia îmi puse în față un bol cu înghețată.

- Ramaneti aici în noaptea asta? se interesă ea cu un aer distrat, manevrând cu abilitate farfurioare, sticle cu topping şi pahare.

- Iti mulțumesc, Amelia, am zis încercând să dau

vocii mele o notă cât mai naturală, dar am o groază de treabă mâine şi trebuie să mă trezesc devreme. În ultima vreme am fost cam obosită.

- Este firesc, după tot ce s- a întâmplat.

- Ati aflat?...

- Oh, drăguță, interveni dl O'Rilley, toată lumea vorbeşte despre crimă. Ce neplăcut pentru tine, adăugă el.

Discuția continua o vreme pe acest subiect, fiecare făcând diverese pesupuneri. Am observat că Liam se abținea totuşi de la da detalii concrete, bănuiesc că din cauză că era parte a anchetei.

Deodată am simțit ceva straniu, ca şi cum zgomotele din jurul meu se estompau. Muşchii mi se încordară şi obiectele din jur păreau încețoşate, pierzându- şi contururile. Apoi ca într-o izbucnire de lumină am văzut ochii lui Liberace, pisica mea, privindu-mă fix. Era ca şi cum mă aflam în apartamentul meu şi priveam în jur: lampa cu abajur pictat cu fluturi galbeni, canapeaua din living, covorul...Eram eu, şi nu eram, de parcă...

- Victoria, te simți bine?...

Imaginea dispăru la fel de brusc cum apăruse. Am simțit în gură un gust neplăcut de metal şi sare, iar mâna dreaptă îmi fu străpunsă de o durere violenta, ca o crampă musculară. Toți de la masa mă priveau îngrijorați.

- Sunt bine, am spus, încercând să par veselă în timp ce îmi masam mâna pe sub masă. Am avut aşa, un moment de slăbiciune.

- Obosela, decretă Amelia cu un aer expert. Nu ştiu ce a fost în capul lui Leonard să te lase să te înhami la o aşa povară.Trebuia să vândă locul ăla cu ani în urmă.

Am zâmbit, neştiind ce să spun. Liam se uită la mine întrebător şi am reuşit să îi fac un semn discret spre uşă, neobservat de vigilenta doamna O'Rilley.

- Noi trebuie să plecăm, spuse şi se ridică în ciuda protestelor părinților săi. Serios, este târziu...

După îmbrățişări şi promisiunea repetată că ne vom revedea curând ne- am despărțit. Nu reuşisem să scap şi țineam acum în poala două caserole uriaşe pline cu plăcinta cu carne şi salată de cartofi dulci.

Nu am deschis subiectul despre "aproape- sarutul" nostru. Bănuiam că şi Liam era puțin stingherit şi puteam să jur că nu fusese ceva premeditat. Spontaneitatea nu părea să fie punctul lui forte, aşa că acum probabil că se simțea la fel de încurcat că şi mine.

Am refuzat să mă conducă până la uşa apartamentului, ca să evit o scenă jenantă şi ne- am despărțit în stradă, cu un protocolar "noapte bună". Am regretat asta după două minute: uşa apartamentului meu era întredeschisă şi dinăuntru se auzeau zgomote. Primul meu gând a fost că se întorsese Dodo.

Am împins cu grijă uşa şi am intrat, înaintând pe bâjbâite până în living, unde toate luminile erau aprinse şi am înțepenit în prag: Arrio stătea aplecat asupra unei femei cu părul negru, pe jumătate întinsă pe covor, zbătându- se sălbatic şi strigând ceva într-o limbă necunoscută. Chiar în acea secundă se auzi un pârâit înfricoşător şi femeia amuți, capul atârnându- i într-un mod nefiresc, parcă desprins de restul corpului.

Caserorele pe care încă le țineam în brațe au căzut cu zgomot şi conținutul s- a împrăştiat pe covor, fapt care atrase atenția lui Arrio. S- a întors spre mine. Nu mai avea ochi albastru- argintii, ci întunecați şi fata îi era schimonosită, ca o mască îngrozitoare şi grotescă. Avea gura deschisă într-un rânjet înfiorător şi doi canini lungi,

ca de fiară scânteiară alb. Am considerat că era timpul să leşin puțin. Şi chiar am făcut- o, căzând ca un copac retezat.

***

Următorul lucru pe care l-am văzut apoi a fost chipul lui Arrio, redevenit frumos şi normal, aplecat deasupra mea. Am sărit de pe canapeaua pe care probabil că el mă aşezase şi am încercat să fug spre holul de la intrare. Arrio mă apuca de braț cu o mişcare incredibil de rapidă şi spuse pe un ton poruncitor, punându- mi palma peste gură:

- Nu tipa.

M-am zbătut cu disperare, încercând să muşc şi să zgârii, înnebunită de groază şi m-am trezit presată de pieptul lui, cu obrazul lipit de tricoul negru pe care îl purta şi care, nu ştiu din ce motiv era îmbibat cu apă. Mă ținea cu fermitate, dar în acelaşi timp mă bătea liniştitor pe spate cu palma, aşa cum încerci să potoleşti un copil care plânge. Continuă să îmi şoptească la ureche:

- Victoria, nu țipa...lasă- mă să îți explic...

Privirea mi-a căzut pe corpul întins pe dusumea- avea gura larg deschisă ca într-un urlet mut şi ochii holbați, orbi şi fără strălucire. Femeia cu păr negru era moartă.

Brusc am început să plâng. În acel moment el îşi retrase mâna de pe fata mea, însă nu îmi dădu drumul, continuând să mă strângă cu putere.

- Explica ASTA! am țipat printre hohote, arătând spre trupul lipsit de viață.

- A venit după tine. A venit să te omoare.

Am încetat să mă mai zbat, ca şi cum sensul cuvintelor lui mă lovise ca un pumn în stomac. Treptat Arrio slăbi strânsoarea. Aveam mare nevoie să îmi regăsesc auto- controlul, să revin cu picioarele pe pământ. Şi mai mult decât atât, aveam nevoie de ceva tare. Am spus scurt:

- Vino.

Mă uram pentru lacrimile care încă îmi şiroiau pe obraji, dar m-am îndreptat spre bucătărie unde, după câteva minute am găsit într-un dulap o sticlă pe jumătate plină cu brandy- sticla pentru prajituri- din care am turnat într-o cană o porție mai mult decât generoasă. Nu aveam chef să mă formalizez şi să caut pahare potrivite. Am băut mai mult de jumătate dintr- o suflare, apoi m-am întors către Arrio, care se aşezase între timp la masa din bucătărie şi mă privea tăcut:

- Ascult.

Nu îi oferisem de băut, dar el nu părea deranjat de lipsa mea de politețe.

- Este o explicație lungă, începu el, dar i- am retezat- o repede fiindcă nu suportam în momentul aceea nici o eschivare:

- Ascult, am repetat. Este o femeie moartă în livingul meu iar tu arătai de parcă...de parcă...(am vrut să spun *“de parcă erai o fiară din filmele proaste”*, dar m-am abținut). Am dreptul la o explicație, am continuat. Şi începe, te rog, cu cine sau CE eşti de fapt.

M-am aşezat pentru îmi simțeam genunchii tremurând.

- Cred că ți- ai dat seama ce sunt, spuse el încet.

“Şi porcii zboară, Big Foot există, iar Moş Crăciun vine pe coş. Yupy!”. Dar mi-am înghițit cuvintele.

- M-am născut la Cordoba, în anul 1723. Tatăl meu era negustor de vinuri. La treizeci şi patru de ani am plecat într-o călătorie spre Franța. Pe drum a avut loc un accident. Şi am murit.

“Oau, este cea mai tare poveste inventată vreodată. Şi eu trebuia să cred prostia asta?”

- Cum adică ai murit?

- Trasura s- a răsturnat şi eu am fost prins dedesubt. Pierdusem mult sânge şi eram pe moarte. Numai că am avut noroc, dacă poți numi “noroc” ceea ce a urmat. A apărut o femeie care m-a scos de acolo. Nu îmi amintesc prea multe. Ea m-a transformat.

- IN CE? aproape că am țipat, deşi răspunsul se contura în mintea mea, înfricoşător, irațional şi sumbru.

- In vampir.

Tăcerea care să lasa preț de câteva minute lungi părea aproape palpabilă, ca o peliculă care putea fi sfâşiată cu degetele.

- Iar eu sunt Elena Gilbert, Bella Swan sau cine ştie care personaj penibil din cărți sau ce? am izbucnit eu, neştiind dacă să plâng, să râd sau să o iau la goană cât mă țineau picioarele, pentru că tipul era evident dus cu capul.

- Am citit cărțile, nu sunt cine ştie ce, spuse el calm, iar eu m-am holbat la el fără să găsesc vreo replică rațională. Ştiu că este greu de crezut, urma Arrio, mai ales pentru cineva pragmatic aşa cun esti tu. Dar, Victoria, este real. REAL, înțelegi? Doar pentru că nu crezi în anumite lucruri, nu însemna că ele nu există.

Dap, cu replica asta mă dăduse gata. Simțeam deja efectul alcoolui în sânge. Surprinzător, în loc să mă amețească mă ajută să mă calmez şi să îmi recapăt prezența de spirit.

- Deci eşti vampir, am spus calmă ca şi când discutăm despre vreme sau despre ştirile sportive. Şi acum o să mă muşti?

Arrio zâmbi.

- Legendele despre noi sunt în mare parte eronate. Avem nevoie de sânge, este blestemul rasei noastre, dar nu îl obținem cu plăcere. Suntem prădători, face parte din natura noastră, dar simțim durerea, iar când ne hrănim doare mai mult decât îți poți imagina. Cu timpul, devine mai uşor, dar nu dispare cu adevărat decât după foarte, foarte mult timp. Secole, poate.

- Un blestem?

- Da. Dar este o poveste lungă şi complicată. Pe scurt, câțiva oameni s- a răzvrătit împotriva “celor fără de moarte” şi l- au omorât pe unul dintre ei. Atunci au fost blestemați să nu mai poată procreea decât cu prețul propriului sânge şi să trăiască în întuneric o viață veşnică, hrănindu- se cu cei pe care i- au trădat la început şi în numele cărora au ucis mai apoi, adică oamenii.

- Esti nemuritor?

- Doar mai greu de ucis, zâmbi Arrio. Nemurirea nu este un dar, ci un blestem, deşi mulți o cauta şi şi- o doresc.

- Si usturoiul, argintul, țepuşele?

Brusc mi-am dat seama de ciudățenia situației: stăteam în bucătăria mea, vorbind despre nemurire cu un –Doamne Dumnezeule!- vampir.

- Multe sunt doar poveşti inventate de oameni. Dar şi poveştile au un sâmbure de adevăr.

- Esti mort?

- Da şi nu. Am murit. Dar am primit sânge de la un alt vampir, înainte de a muri. Sângele nostru este magic şi prețios. M-am întors la viață şi organismul meu s- a schimbat: doar sistemul circulator funcționează, lent, la limită. Inima îmi bate, abia perceptibil. Dar atât. Nu am nevoie de aer ca să trăiesc, nu am nevoie de hrană. Orice aliment îmi provoacă dureri, în afară de carne şi mied.

- Mied?...adică chestia aia făcută din miere?

- Da, nemuritorii ne- au făcut acest "dar". Mierea are proprietăți benefice şi ne ajută, iar carnea- de preferat cruda- nu se digera, ci se absoarbe treptat în organism şi se transformă în energie.

- Si sângele?

- Sângele este vital. Fără el, un vampir se usucă în câteva săptămâni. Nu moare definitiv, dar intră într-o stare cataleptică profundă care poate dura chiar şi ani de zile. Dar foamea, nevoia de sânge este incredibilă, mai ales la început. Este ca şi cum ai fi sfâşiat între dorința de a bea şi durerea pe care o simți atunci când o faci.

- Adica nu muşcați de plăcere, golind oamenii şi omorând în stânga şi în dreapta?

Arrio aproape râse şi chipul lui frumos se lumină.

- Nici gând. Avem nevoie doar de câteva sute de grame ca să supraviețuim. Bineînțeles, mai sunt şi unii care o fac din pură plăcere. Cei care au depăşit durerea.

- Si soarele?

Acum că începeam să îmi revin din şocul inițial, o

grămadă de întrebări îmi veneau în minte, iar el îmi răspundea calm ca un profesor care discuta cu un elev curios.

- Nu ne ucide pe loc. Vampirii au o foto sesibilitate extrem de crescută. Dacă stăm în lumină naturală mai mult de câteva minute, durerea devine insuportabilă. Expuşi la soare- după câteva ore suferim mai întâi arsuri grave şi apoi combustie spontană.

- Deci de aia veneai la Coquette numai seara, am făcut gânditoare. Şi ai puteri...magice?

- Hmmm....sunt abilități pe care oamenii din vechime le- au avut, dar care au dispărut cu timpul. Pot să văd excelent în întuneric, să aud mult mai bine decât voi, să mă mişc mai repede. Pe scurt îmi folosesc un procent mult mai mare din creier.

- Am crezut că doar inima funcționează.

- Creierul ne- a rămas intact, la fel şi amintirile şi tot ce ține de percepție. Nu pot să îți explic ştiințific său medical asta, pentru că este un rezultat al "magiei", cum o numeşti tu, dincolo de barierele concretului. Kinestezie, telepatie, hipnoză, cred că acestea sunt denumirile relative ale "puterilor" mele, deşi ele nu functioneaza si asupra unui alt vampir.

Întinse mâna deasupra mesei şi în acel moment cana mea începu să plutească, înălțându- se încet la zece centimetri de masă. După tot ce văzuse şi auzisem în noaptea aceea, chestia asta mi se păru cea mai puțin ciudată. Calmă, am pescuit cana din aer şi mi-am mai turnat o porție de brandy.

- Banuiesc că nu vrei, am spus arătând spre sticlă.

Arrio zâmbi.

- Stii, spuse el, cred că ai primit totul mult mai

bine decât mă aşteptam.

- Nu cred decât în lucruri evidente. Şi tu mi-ai arătat nişte chestii care par să aibă sens. Aş fi proastă dacă aş nega ce văd cu proprii mei ochi. Asta nu înseamnă că nu mi se pare o nebunie. Mai sunt şi alții?

- Alti vampiri? Desigur. Victoria, lumea, aşa cum o ştii şi o percepi tu este doar o mică parte a realității.

- Oh, minunat! Şi eu care am urât întotdeauna cărțile siropoase şi puerile despre ființe supranaturale.

- Pai, ele există, fie că le urăşti sau nu, făcu el parând amuzat. Vreau să spun ființele supranaturale, cum le numeşti tu. Hotarul dintre lumile noastre este extrem de subțire. Noi existăm, chiar dacă nu ne amestecăm în viața voastră. Prea mult. Şi asta mă duce cu gândul către un alt subiect.

Arata în direcția livingului, redevenind serios.

- Unde este?

M-am cutremurat. Ştiam despre ce mă întrebă, ştiam instinctiv, ca şi cum i- aş fi putut citi gândurile. Am încercat să evit răspunsul cu o întrebare.

- De unde ştii?

- Agro trebuia să se întâlnească cu mine în noaptea în care a murit ca să îmi dea moneda. Se săturase să fie vânat. Dar cineva a ajuns înaintea mea.

- Dar ce este de fapt?

- Este o mică parte dintr- un tezaur care se crezuse bine ascuns şi protejat. Un tezaur blestemat. Ai simțit şi tu puterea lui, nu? Vise, premoniții, viziuni.

Îmi prinse mâna dreaptă şi mi- o intoase cu palma

în sus. Acolo, chiar în centru pulsa roşie pată ciudată care mă îngrijorase atât de tare în ultimele săptămâni.

- Te- a marcat.

Am cântărit repede alternativele. Toată povestea asta incredibilă se derulase cu o viteză atât de mare încât nu mai ştiam ce este sau nu real. Acum câteva ore cea mai mare grijă a mea era că fusesem gata să îl sărut pe Liam, iar acum discutam cu un vampir despre blesteme şi comori. Cu toate acestea nu puteam să am încredere în cineva doar pentru că mă salvase o dată, mai ales ca moneda părea atât de valoroasă.

- Este în siguranță, am spus şi m-am întrebat cât de uşor îi era să descopere ascunzătoarea, având în vedere că spusese mai devreme că poate citi gândurile şi că rasa lui era expertă în hipnoză.

- Este tot ce vroiam să ştiu, răspunse el spre surprindera mea. Păstreaz- o cu mare grijă. Curând va trebui să întâlneşti pe cineva care îți va explica tot.

- Bine... Deci până la urmă totul a fost legat de monedă?

- Da.

- Atacul din gang! am exclamat începând să pun piesele cap la cap ca într-un puzzle fantastic. Tu ai hainele ude, eu aproape că am fost înecată în noaptea aia, când m-ai salvat...deci tipa moartă m-a atacat atunci? Este şi ea un soi de...chestie?

- Este o selkie, un spirit al apei.

Mi-am dat ochii peste cap, neştiind câte informații de genul ăsta mai puteam suporta.

- Am mare nevoie de o țigară, am spus monoton şi m-am ridicat.

- Stiu că sunt multe lucruri de digerat, Victoria. (Îmi pronunță numele într-un fel ciudat, aproape eliminând “c”- ul). Dar ca să poți înțelege pericolul, trebuia să ştii toate aceste lucruri.

- De ce eu? am întrebat. Sunt specială sau ce?

- Din păcate trebuie să te dezamăgesc. Totul a fost doar o întâmplare, o coincidență.

- Aha, am făcut eu, puțin dezamăgită. Chiar sperasem să îmi spună că aveam o descendentă extraordinară, că fusesem aleasă să salvez lumea sau ca cel puțin urma să- mi descopăr cine ştie ce putere neobişnuită şi să devin un super- erou. Sau eroină.. M-am întors la masă şi mi-am aprins țigara pe care o scosesem din pachet. Gestul în sine, familiar şi banal mă ajută să îmi ordonez puțin gândurile. Apoi mi-a venit o idee.

- Lucien şi Dava.

- Hmmm...ştiam că o să întrebi. Da, au şi ei un amestec. Sunt sigur că Lucien a încercat să pună mâna pe moneda şi a trimis- o pe selkie să o găsească, în timp ce te- a ținut ocupată. Când n- a reuşit să găsească nimic în biroul tău, s- a hotărât să caute şi aici, chiar dacă era mult mai riscant.

- Deci ştii despre tentativa de furt?

- Lilly mi-a spus, zise el simplu.

- Ce treabă ai tu cu Lilly, apropo?

- Trebuia să te urmăresc şi aveam nevoie de un aliat.

- Un spion!

- Nu chiar. Am făcut- o pe Lilly să creadă că suntem prieteni, că am ajutat- o cu ceva important şi că

îmi este într-un fel datoare.

- Ai manipulat- o! am strigat simțind un val de furie.

- Pai da, puțin.

Mă enervasem. Arrio stătea acolo impasibil, cu zâmbetul acela frumos întipărit pe fața lui perfectă. Aş fi vrut să îi zgârii obrazul, să îl lovesc.

- Furia ta este înduioşătoare, spuse iar eu m-am holbat la el. Nu pot să îți citesc exact gândurile, Victoria, nu pentru că nu pot, ci pentru că nu vreau, dar îți pot simți emoțiile. Ascultă- mă, te rog. Nu i- am făcut nici un rău lui Lilly, nu ştie cine sunt sau - mai bine spus - ce sunt. Şi încă ceva: găsesc că eşti o femeie fascinantă, curajoasă şi practică. Pe tine nu voi încerca niciodată să te hipnotizez sau să te constrâng în vreun fel.

Râse într-un fel ciudat:

- Asta doar dacă nu mi- o ceri tu însăți.

Fără să vreau am izbucnit în râs, fără să mă pot opri. Râdeam deja cu lacrimi- probabil ca efect al şocurilor repetate din ziua aceea.

- Ok, Ok, am încercat eu să îmi recapăt răsuflarea, stergand- mi lacrimile. Mai vreau să te întreb câte ceva. Pot?

- Te rog.

- Nu ştiu dacă mai rezist acum, dar îmi promiți să îmi povesteşti cândva despre blestemul vampirilor?

- Promit, spuse el solemn.

- Bun! Toți vampirii sunt la fel de drăguți ca tine?

“Asta de unde venise?” Mi-am muşcat buzele şi

mi-a venit să mă ascund sub masă. În mod normal nu reacționam atât de spontan, dar probabil că de vină erau şi cele două căni de brandy.

- Nu. Dar mulțumesc pentru compliment. DACĂ a fost un compliment, sublinie Arrio.

- A cam fost, am murmurat eu cu obrajii în flăcări.

- Fiecare vampir îşi păstrează înfățişarea pe care a avut- o când a fost transformat, indiferent de vârstă sau forma fizică.

- Deci aşa arătai tu când ai mu..., mă rog, când ai fost transformat?

Încuviință cu un gest uşor.

- Foarte interesant.

Am căscat.

- Cred că a fost suficient pentru o singură seară. Şi mai cred că ar trebui să rămân aici în noaptea asta, pentru orice eventualitate.

Eram prea epuizată ca să mai pot protesta, aşa că am spus:

- Iti fac patul în dormitorul mic.

- Nu voi dormi, aşa că nu te deranja. Canapeaua din living este suficientă.

"Livingul! " Uitasem cu desăvârşire!

- Arrio, am zis panicată, ce facem cu...ştii tu...corpul. Chemăm poliția sau...

- Cred că este puțin cam târziu pentru asta. Vino.

L-am urmat ca o somnambulă. În mijlocul camerei

se întindea o baltă mare de apă, îmbibând covorul şi prelingându- se dezgustător pe parchet. Mirosea destul de neplăcut, a alge putrezite.

- Vezi?...

Cu gesturi mecanice am adus găleata şi mopul, gata să mă apuc de treabă. Era prima oară când curățăm un cadavru în felul ăsta. Stai puțin! Era prima oară când aveam de- a face cu unul. Îndatoritor, Arrio îmi lua mopul din mână.

- Du- te la culcare. Curăț eu aici.

Ce îi poți spune cuiva care se oferă să şteargă urmele unei crime în locul tău? Am încercat să nu râd şi după ce am murmurat "Noapte bună", am închis uşa dormitorului în urma mea. În topul celor mai extraordinare zile din viața mea acesta va rămâne cu siguranță pe locul întâi pentru multă vreme, am hotărât eu, cufundându- mă în somn, în timp ce un vampir adevărat îmi curăța podeaua în camera alăturată.

CAPITOLUL 5

Deşi seara fusese ce mai ciudată din viața mea, dimineața următoare a fost mai puțin spectaculoasă decât mă aşteptasem. Am simțit mirosul de cafea încă înainte de a deschide ochii şi, preț de câteva secunde prețioase m-am întins ca o pisică răsfățată.

Apoi fragmente de conversație, imagini şi emoții mi-au revenit în minte, făcându- mă să simt un şoc aproape fizic, ca o lovitură. Am deschis ochii şi am sărit din pat, gata gata să calc peste Liberace care dormea jos lângă pat, cu burtica în sus şi, înainte de a ieşi din dormitor m-a uitat la ceas: era 5. 30. Dormisem doar patru ore.

Aproape că am alergat până în bucătărie unde o scenă incredibilă se desfăşura înaintea ochilor mei. În bustul gol- *oau*!- şi cu blugii suflecați deasupra picioarelor goale, Arrio tocmai turna cafea într-o ceaşcă, fredonând o melodie veselă care se auzea din micul radio de pe dulap. Probabil că mă auzise sau mă simțise încă înainte de a mă da jos din pat, căci spuse fără să se întoarcă:

- Eram sigur că eşti o persoană matinală. Câte cuburi de zahăr?

- Doua, am spus eu automat. Şi lapte.

M-am îndreptat spre frigider de unde am scos o cutie cu lapte, apoi m-am aşezat la masă. Arrio îmi puse în fata cana aburindă.

- Asculta, am zis, nu trebuia să fii invitat în casă sau ceva de genul ăsta?

- Este o idee eronată. Putem intra oriunde, dar dacă nu suntem poftiți de către o persoană care locuieşte acolo, nu ne putem folosi puterile, nu putem ataca sau

hrăni cu cei aflați în casa respectivă. Sora ta m-a invitat când te- am adus acasă după atac, continuă el răspunzând astfel întrebării mute din ochii mei.

- Nu ai probleme cu lumina?

- Inca nu. Astăzi soarele răsare la 6 şi 24 de minute, deci mai am timp să ajung acasă înainte de asta. Vroiam doar să gaseseti cafeaua gata când te trezeai.

- Foarte drăguț din partea ta, am spus recunoscătoare. Mulțumesc.

Sinceră să fiu scena aceea domestică era chiar plăcută. Dar dacă mergeai mai departe cu analiza, imaginea idilică nu avea nimic normal: un vampir pe jumătate dezbrăcat şi o femeie umană, făcând schimb de priviri, cu o ceaşcă de cafea între ei. Nope, nimic normal aici!

Arrio arata puțin diferit în lumina difuză şi cenuşie a dimineții. Ochii săi aproape argintii străluceau ciudat, de parcă ar fi avut febră şi m-am gândit că este efectul faptului că vampirul era foto- sensibil. Mi-a revenit în minte întrebarea pe care i- o pusesem noaptea trecuta- "Toți vampirii sunt drăguți?"- şi m-am simțit uşor jenată. Dar cumva eram fericită că primul- şi singurul- vampir pe care îl cunoşteam era atât de frumos, şi nu vreo arătare diformă şi fără dinți. Ce clişeu!

Dar Arrio era cu adevărat un tip superb. Cred că avea peste un metru optzeci, ceea ce îmi închipuiam eu că era un adevărat record pentru perioada în care se născuse. Puteai desluşi pe chipul său trăsăturile iberice- nasul drept, gura puternic conturata- completate de părul negru cu reflexe albăstrui. Şi eu care crezusem că vampirii erau palizi! Probabil că înainte să moară pielea îi fusese cu câteva tonuri mai închisă. Acum arată ca şi cum ar fi fost puțin bronzat, având o nuanță plăcută de auriu.

Am oftat, cu nasul în aburii cafelei iar el îmi

zâmbi. Se ridică şi îşi îmbraca tricoul negru care până atunci fusese aşezat pe spătarul scaunului. Se uscase.

- Cred ca o vreme nu ar trebui să stai singură. Şi trebuie să fii foarte atentă. Pentru moment nu cred că Lucien va mai încerca ceva, după eşecul din noaptea trecută, dar trebuie totuşi să ai grijă. Am să mă gândesc eu la ceva.

- Nu vreau să mă ascund doar pentru că un maniac vrea să fure ceva de la mine, am protestat eu, dar el se îndrepta deja spre uşă.

Uram felul în care mă lasa întotdeauna fără replică. *“Simte- te ca acasă”*, am mormăit eu, iar Arrio îmi strigă înainte să iasă:

- Asa am să fac.

Afurisit de vampir cu super- auzul lui.

***

Ziua decurse fără incidente. M-am adâncit în muncă, sperând că îmi va abate gândurile de la cele întâmplate. Acum, la lumina zilei, totul părea şi mai neverosimil. Mă întrebam dacă ceilalți vedeau vreo schimbare la mine, ca şi cum aş fi fost impregnată cu “esență de vampir”, dar toată lumea se purta normal. Deci aşa trebuie că te simți când porți un secret teribil: te uiți peste umăr, încerci să interpretezi orice cuvânt, orice gest. Oribil! Aveam nevoie de lucruri reale, concrete.

Alice reuşise să spargă al doilea pahar pe ziua aceea iar Lilly se tot străduia să îi explice lui Tommy de ce trebuia să facă desene în cafea.

- Trebuie să fie ca o “semnătură” a noastră. Clienții trebuie să se simtă importanți şi le poți arăta asta făcând ceva special, cum ar fi frunzulițele în cafea.

- Dar durează prea mult ca să fac asta, riposta Tommy. Nu s- ar simți mai importanți dacă şi- ar primi comanda mai repede, în loc de frunzulițe?

Am zâmbind ascultând dialogul lor: asta era normalitatea, doi oameni certându- se pentru lucruri atât banale în esență.

Ne- am mai certa noi, oamenii dacă am fi ştiut că lucrurile acestea sunt total neimportante şi că avem în față o eternitate, plină de promisiuni. Dacă aş fi nemuritoare? Să rămân aşa cum sunt acum, să am mereu douăzeci şi nouă de ani, părul să nu îmi albească şi să nu mă îngraş niciodată. Să nu îmbătrânesc. Dar asta însemna că toți ceilalți ar îmbătrâni în jurul meu, ar muri rând pe rând, mama, tata, Dodo, în timp ce eu nu m-aş schimba deloc. Şi la un moment dat aş rămâne singură pe lume, o lume străină, care probabil ar fi progresat în jurul meu. M-am întrebat oare cum suportă Arrio asta. Totul părea atât de trist dacă stăteai să te gândeşti!

Plictisită am aruncat deoparte facturile de care mă ocupam, am luat un şorț din cui şi am început să servesc clienții, împreună cu Alice. Am făcut asta vreo trei ore, până când nu mi-am mai simțit picioarele. Eram epuizată, dar mă simțeam vie, normală. Cafeneaua era plină. Clienții veneau şi plecau, iar eu îi mulțumeam în gând lui Dumnezeu pentru fiecare sunet al clopoțelului agățat deasupra uşii.

Pe la ora şase Liam intră. La un moment dat, în timpul zilei mă sunase, dar nu îi răspunsesem. Nu ştiam ce să îi spun. Tentativa de sărut eşuată îmi părea acum că se întâmplase într-o altă viață. M-am dus la masa lui, cu carnețelul de comenzi pregătit. El mă privi puțin surprins, iar eu i- am făcut cu ochiul într-o încercare disperată de a

destinde puțin atmosfera.

- Acum este rândul meu să notez tot ce spui.

- Dragut, făcu el fără să zambesca. Trebuie să vorbim, Victoria.

- Se poate mai târziu?...Nu vreau să mă concedieze...şefa...

- Te rog, este important.

Am oftat şi m-am aşezat resemnată pe scaunul din fața lui.

- In primul rând trebuie să- ți spun că nu am găsit nici o altă amprentă în birou, în afară de cele ale tale şi ale angajaților tăi.

- Pai, era de aşteptat, nu? Şi în al doilea rând?...

Părea uşor stânjenit. *“Oh, nu, începe”*...

- In legătură cu noaptea trecută...m-am gândit...

- Da? am întrebat eu, sperând că voi reuşi să rămân politicoasă până la capăt şi să nu scap vreo prostie.

- Singurul meu regret este că am fost întrerupți. Te plac, Victoria, te plac foarte mult. De fapt chiar încep să mă indra....

- Va caută cineva la telefon.

Aproape că am chiuit de bucurie. Alice se uită la mine cu zâmbetul ei naiv- fie binecuvântată!- neştiind din ce situație mă scăpase. Îmi plăcea Liam, mă atrăgea într-un fel pe care nu îl mai simțisem de mult, iar admirația lui mă flata, dar nu eram pregătită să analizez aceste sentimente sau să aud declarații de dragoste. Am ridicat din umeri, mimând părerea de rău şi m-am îndepărtat

repede de masa lui.

La telefon era Dodo care ciripi:

- Vezi că ai telefonul mobil închis. Cum îți mai merge?

M-am aşezat. Presimțeam că urma o conversație lungă- lungă, presărată cu bârfe. Şi am avut dreptate. Abia o jumătate de oră mai târziu ne- am spus la revedere şi am închis, cu urechea dreaptă înroşită şi țiuind dureros. Dar când am ieşit din birou zâmbeam. Ceva mai bine dispusă m-am dus către Liam, care mă aşteptase resemnat.

- Scuza- mă, am zis, era sora mea. Peste câteva zile începe cursurile şi este entuziasmată.

Am vorbit puțin pe această temă şi i- am povestit câte ceva despre şcoala privată la care învață Dodo. Apoi, când subiectul fu epuizat, Liam spuse:

- As vrea să te invit undeva. Cina, film, tu alegi. Sau putem sta acasă, să comandăm pizza şi să ne uităm la televizor.

- In regulă.”Cina” sună minunat.

- Trec să te iau mai târziu, pe la opt, să zicem?

- Perfect.

Părea extrem de fericit când a părăsit cafeneaua iar eu am oftat în timp ce debarasam masa. Aveam oare vreun drept să mă joc cu el? Dar, în definitiv nu făceam nimic rău, îmi plăcea şi mă plăcea. Apoi doi ochi argintii îmi apărură în minte şi am simțit cum părul de pe ceafa mi se zbârleşte. Am alungat imaginea aceea undeva într-un sertar al minții mele, pe care l-am încuiat cu o cheie imaginară. Grrr!

Pe la şapte am plecat spre casă. Lilly urma să rămână până târziu şi să închidă în locul meu. Nu vroiam să mai repet greşeala pe care o făcusem la familia lui Liam. Spusese “cina”, deci asta însemna că trebuia să fac un duş, să mă îmbrac cu ceva drăguț şi să fac ceva cu părul care îmi stătea zbârlit în toate direcțiile. Nu aveam timp să mă coafez, aşa că eram nevoită să găsesc o soluție de compromis- spalat temeinic şi apoi nişte nişte spumă şi poate puțin fixativ.

Încă mă săpuneam când am auzit soneria. La dracu’, venise mai devreme. Pe pipăite am găsit prosopul prin aburii deşi şi m-am înfăşurat în el, lipăind cu picioarele ude până la uşă.

- Credeam că am spus opt...am început eu dar am rămas cu fraza neterminată. În prag, zâmbitor şi întunecat stătea Arrio, nu Liam.

- Plecam undeva? făcu el cu vocea aceea tărăgănată, pe care începusem să o cunosc atât de bine. Prea bine.

- Noi? Adică eu- asta doar în cazul în care mi te adresezi cu pronumele imperial- EU plec undeva. Am întâlnire.

- In nici un caz! zise el şi intră cu pas elastic şi elegant.

Am trântit uşa.

- Nu poți să îmi spui tu ce să fac, aproape că am țipat eu furioasă.

În următoarea secundă eram lipită de perete, cu ochii argintii în dreptul ochilor mei şi cu mâinile lui Arrio ținându- mă strâns de încheieturi.

- Ai grijă, Victoria, şopti, iar glasul lui păru un mârâit de animal. Ochii i se întunecau, irisul părând acum

doar un cerc luminos în jurul pupilelor dilatate. Nu sunt aici ca să mă joc, ci ca să te protejez. Pe tine şi moneda, sublinie el. Şi ar fi bine să ai grijă cu temperamentul ăsta al tău. Nu m-am hrănit de trei zile, aşa că sunt cam irascibil în momentul ăsta.

Aerul din jurul nostru părea că vibrează şi am văzut cum caninii i se alungesc in mod vizibil în timp ce vorbea. Treptat mi-am redobândit stăpânirea de sine. L-am împins cu toată puterea, dar era ca şi cum aş fi încercat să mut un munte. Pentru o clipă- care durase cât o ora- avusesem senzația că viața mea se va sfârşi, atunci şi acolo. Arrio mă privea încruntat, dar părea să se calmeze la rândul său. Mi-a dat drumul la fel de repede cum mă apucase.

- Suna- l pe Don Juan şi spune- i că nu poți să te duci. Nici azi, nici în zilele următoare, îmi aruncă el peste umăr şi se trânti pe canapea. Sau vrei să îl sun eu?

Stăteam acolo, cu apa şiroind pe mine şi nu ştiam dacă să râd, să plâng sau să bat din picior ca un copil răsfățat.

- Te rog, înțelege, zise Arrio pe un ton mai blând. Nu eşti în siguranță. Ziua, la cafenea nimeni nu ar îndrăzni să te atace. În plus, am angajat pe cineva să te supravegheze. Dar noaptea este periculos. Desigur, aş putea veni cu tine şi să avem o întâlnire în trei. Delicios!

- Liam este polițist! am protestat eu copilăreşte.

- Si ar fi ucis cât ai spune “insignă”. Cei care sunt pe urmele tale sunt mai presus de o biată arma, dacă la asta te gândeşti. Şi mă îndoiesc că ar purta- o la o întâlnire, asta în afara cazului în care vrea să te impresioneze.

Până la urmă, după o scurtă luptă interioară m-am hotărât şi l-am sunat pe Liam, pretextând o migrenă cumplită. Pe lângă dezamăgire am sesizat şi îngrijorare în

vocea sa când mi-a urat noapte bună. Mă simțeam mizerabil că trebuia să îi fac asta.

- Si acum ce? m-am răstit eu cu mâinile în şolduri. Jucăm rummy sau spânzurătoarea?

- Oh, simte- te liberă să faci orice doreşti. Este casa ta. Apropo, interesanta...ținută.

Aproape că uitasem că eram goală pe sub prosopul care abia îmi acoperea fundul. Am pufnit mânioasă şi m-am dus în dormitor să mă schimb. Era un coşmar.

***

Şi abia începuse. În următoarele zile Arrio aproape că se mută la mine: venea după apusul soarelui, în jur de şapte seara şi pleca înainte de răsărit, după ce îmi pregătea cafeaua. Eram atât de prinsă la cafenea încât ajungeam mult după ce se întuneca, aşa că timpul pe care era obligați să îl petrecem împreună era destul de limitat. Habar nu aveam ce făcea cât soarele era sus pe cer, dormea, bănuiesc.

În timpul zilei eram supravegheată: un bărbat îndesat, cu ochelari rotunzi şi o chelie lucioasă îşi tot făcea de lucru prin şi pe lângă Coquette. De câteva ori, mergând la banca sau la cumpărături surprinsesem o maşină albastru închis urmărindu- mă. Bănuiam că este acelaşi individ.

L-am întrebat despre el pe Arrio şi mi-a spus că se numeşte Kevin Berckshot şi că este un fost detectiv particular. Făcea asta pentru că îi era dator vampirului, dar m-am abținut să intru în amănunte, pe care le presimțeam a fi neplăcute.

Cam în a treia seară m-am hotărât că era timpul să fiu politicoasă cu musafirul meu. În drum spre casă m-am oprit la băcănie şi am cumpărat câteva felii de cotlet. Întrebasem deja la câteva magazine dacă aveau mied, dar nimeni nu ştiuse să îmi spună unde aş putea găsi aşa ceva.

Când a venit Arrio, aveam deja în cuptor o tavă cu friptură, asezonată cu legume şi condimente. Aranjasem masa din bucătărie pentru două persoane: o faţă de masă cu un imprimeu drăguţ cu flori de câmp, farfurii şi chiar şi o vază cu câteva margarete. Speram că va aprecia, pentru eu chiar mă străduisem să fiu drăguţă.

- Miroase altfel.

Vocea venise chiar din spatele meu şi aproape că am leşinat. Nu îl auzisem intrand- îi dădusem deja o cheie de la apartament, ca să ne uşurăm cât de cât situaţia şi să nu ne incomodăm reciproc- aranjament care părea să îi convină şi lui de minune. A fi baby- sitter nu era ocupaţia lui favorită, puteam să jur.

- Tu chiar nu poţi să baţi la uşă sau ceva de genul ăsta? am zis mânioasă, uitând de promisiunea pe care mi-o făcusem, aceea de a fi drăguţă.

- Nu credeam că eşti atât de sperioasă, făcu el cu un zâmbet leneş. Avem musafiri? Vine poliţistul tău?

Nu îl mai văzusem pe Liam de când anulasem invitaţia la cină. Bănuiesc că era destul de supărat pe mine, judecând după tonul destul de rece cu care cu îmi vorbea la telefon. Mă sună însă în fiecare zi să verifice dacă sunt în regulă- lucru care mi se părea emoţionant şi dulce- dar nu mai făcuse nici o altă invitaţie şi nici nu mai venise la Coquette. Cred că vroia să îmi lase timp de gândire sau aşa ceva.

- Nu mai vine nimeni, am spus si am fost răsplatită pentru asta cu un zâmbet strălucitor.

Arrio mă privea cu interes cum mă învârteam prin bucătărie, aşezând tava cu friptură la masă şi scoțând şervețele şi tacâmuri. Apoi am adus surpiza din frigider: două felii de carne proaspătă, alese special. Am pus una pe farfuria lui Arrio.

- Ai făcut asta pentru mine? zise el şi, deşi în vocea lui nu puteam percepe nici o schimbare, ochii argintii mă priviră într-un fel care m-a făcut să simt furnicături sub piele. Era un compliment, cu siguranță sau un mod de a- mi mulțumi. Sau ambele.

Am început să mâncăm în tăcere. Arrio tăia cu eleganță carnea crudă, folosind cu dexteritate cuțitul şi furculița. În timp ce mă ocupam de friptură din farfuria mea îi aruncăm priviri furişe pe care el le observă.

- Credeai ca o să mă apuc să o sfâşii sau ca o să mă duc într-un colț să o devorez ca un animal?

- Pai, cam aşa ceva, am spun încurcată şi în secunda următoare mi-am muşcat limba. Se dusese naibii toată vraja. Dar Arrio izbucni într-un râs nestăpânit, limpede şi puternic.

- Esti una dintre persoanele mele preferate- şi crede- mă- am întâlnit mulți oameni, bărbați şi femei, de-a lungul vieții mele. Nimeni nu are curajul să spună ce gândeşte, aşa ca tine.

- Vrei să spui că sunt necioplita? m-am zbârlit eu.

- Vreau să spun nu te ascunzi în spatele vreunei măşti ridicole. Eşti TU. Puțini reuşesc asta. Şi, de asemenea, ştii să fi diplomată atunci când este cazul. La fel de puțin oameni reuşesc asta.

- Aăă...mulțumesc...am făcut eu încurcată.

- Cu plăcere, dar nu a fost un compliment, doar o constatare. Tu nu te vezi aşa cum te văd eu. Eşti

puternică, Victoria. Şi curajoasă. Adică, uite- te la tine acum: pregăteşti cina pentru un vampir, vampir pe care l-ai primit în zona ta de comfort. Acum câteva zile negai existența celor ca mine şi o socoteai o prostie ridicolă. Dar te- ai adaptat, fără să te plângi, pentru că ți s- a părut logic şi normal să o faci. Nu numai că m-ai acceptat, dar ai găsit şi resursele emoționale de a rămâne tu însăți, fără să te temi să pui întrebări şi să să primeşti răspunsuri. Şi, cel mai important, faci asta onest şi deschis şi îmi spui în față ce crezi cu adevărat despre mine.

- ...deşi îi mint pe toți ceilalți...

- Tehnic nu este o minciună. Ți- ai stabilit doar prioritățile.

- Ma faci să par o persoană extraordinară. Parcă nici nu vorbeşti despre mine, ci despre un personaj de film.

Arrio zâmbi.

- Regret că nu conştientizezi cum eşti cu adevărat. Deşi ceva îmi spune că vanitatea ta este flatată când o auzi de la alții.

Aici avea dreptate. O ştiam amândoi, se pare.

După ce am terminat de mâncat am strâns împreună masă. Arrio mă ajută cu vasele. Apoi am ieşit pe terasă şi ne- am aşezat la masa mică de rattan. Cerul părea zugrăvit de un pictor nebun: persista încă o linie subțire de roşu, jos la orizont, peste care se suprapuneau fâşii de albastru intens, ca de catifea, violet şi turquoise.

M-am ghemuit pe scaun, cu brațele înfăşurate în jurul meu.

- Este frumos nu?...

- Da...

- Arrio, am îndrăznit eu, ai spus că o să îmi povesteşti despre cum s- a întâmplat, despre cei ca tine.

- Si ce ai vrea să ştii?

- Cum a început totul.

Ochii lui mă cercetară câteva secunde şi m-am cutremurat: toate nuanțele cerului se reflectau în ei, făcându- i să pară neomeneşti.

- Este o poveste lungă şi complicată.

- Vreau să înțeleg. Te rog, am adăugat eu.

- Hmm, ei bine, trebuie să încep cu începutul începutului. Cu milioane de ani urmă pe pământ existau şi trăiau în armonie ființe pe care probabil că îți este greu să ți le imaginezi. Unele uriaşe, ca nişte titani, altele minuscule, ființe cu aripi, reptile gigantice, demoni de foc şi gheață.Toate erau magice, pentru că magia, înțelegerea superioară a lucrurilor era cea care guverna acele timpuri. Şi mai erau şi nemuritorii: făpturi de forma umană sau aproape umană. Trebuie să ştii că existau mai multe dimensiuni, lumi sau nivele, care comunicau între ele prin portaluri.

Una dintre ele era continentul cunoscut ca Pangeea - lumea din mijloc. La un moment dat pe pământ au ajuns oamenii, venind dintr- un alt univers, pentru că planeta lor fusese distrusă. Au cerut permisiunea să locuiască aici. Îşi spuneau Dirga Basu- Cei strălucitori.

- Adica noi, oamenii suntem de fapt invadatorii?

- Da. Mă rog, la început condițiile de pe pământ nu le erau prielnice. Este important să îți spun că forma inițială a noii specii nu era cea de azi: arătau ca nişte globuri luminoase de energie. Atunci nemuritorii i- au ajutat să dobândească o formă asemănătoare cu a lor. Sute de mii de ani oamenii, nemuritorii şi celelalte creaturi

au conviețuit în linişte. Nemuritorii au făcut în aşa fel încât oamenii să aibă propriul lor loc şi au restrâns accesul către celelalte lumi sau planuri materiale, păstrând totuşi legăturile cu Pangeea.

Dar la un moment dat oamenii, care deşi se bucurau de o viață îndelungată, au început să îşi dorească nemurirea. Un război imens a avut loc, iar oamenii au fost învinşi. Câțiva oameni au trecut de partea nemuritorilor, considerând cauza semenilor lor injustă. Nemuritorii i- au blestemat pe oameni ca rasa lor să dispară. Şi aceasta dispărut. Sau cel puțin aşa s- a crezut multă vreme. Pangeea a rămas pustie în aparență.

- Este îngrozitor, am spus eu cutremurându- mă. Şi ce s- a întâmplat?

- Viata şi- a continuat cursul şi cumva, evoluând, oamenii au renăscut. Mai slabi, fără puterile primordiale, fără amintirea universală a originii lor. O nouă specie. Nemuritorii au închis trecerile spre dimensiunea lor. Doar elfii au rămas în legătură cu Pangeea- taramul blestemat.

Şi cum istoria se repeta, oamenii s- a revoltat din nou, nu toți, doar câțiva, de data aceasta împotriva elfilor. Războiul care a urmat a dus la divizarea continentului ca urmare a violenței bătăliei. Se spune că cei care s- au numărat printre conducătorii revoltei au fost un bărbat pe nume Adam, şi soția sa Lilith.

- Acel Adam?

- Da. Cel prezent în religia creştină.Eşti creştină? mă întrebă el curios, ca şi cum s- ar fi interesat ce mărime port la pantofi.

- Da. Sunt creştină, am spus repede. Apoi speriată ca el se va opri din povestit, am întrebat:

- Si ce s- a întâmplat cu oamenii care s- au revoltat?

- Se pare că de vină a fost nemuritorul Loki devenit mai apoi zeu în cultura nordică. Loki mai încercase să se întoarcă împotriva celorlalți nemuritori, pentru că nu dorea ca portalurile dintre lumi să rămână închise. Doisprezece oameni, printre care şi Lilith, l- au prins pe fiul lui Freyr, stăpânul elfilor luminii, pe nume Fimafeng şi l- au ucis, golindu- l de sângele pe care i l- au băut şi scoțându- i inima din piept. I- au pus- o pe o tavă de argint şi au lăsat- o să se usuce la soare, în timp ce ei dansau şi o înțepau cu nuiele făcute din lemn de trandafir sălbatic. Se pare că Loki le spusese că sursa nemuririi se afla în sângele elfilor. Se spune că inima lui Fimafeng a bătut timp de şapte zile înainte de a se opri pentru totdeauna.

Cei doisprezece au fost prinşi şi judecați, iar Freyr i- a blestemat să nu mai poată muri şi să se hrănească tot restul vieții lor numai cu sânge omenesc. Blestemul mai spunea că nu vor mai putea vreodată să vadă lumina zilei şi că pot avea urmaşi numai după chinuri groaznice, transformând alți oameni. Aceştia au fost primii vampiri...

Arrio se opri, iar eu eram ca în transă. Aproape că văzusem cu ochii minții sosirea primilor oameni şi războiul nemuritorilor, urmărisem cum oamenii îl uciseseră pe acel Fimafeng în timp ce undeva o ființă abjecta râdea şi îşi frecă mulțumită mâinile. Îmi era frig, dar nu vroiam să intru înapoi în casă. Acolo, pe terasa aceea banală, cu stelele lucind deasupra mea, o nouă lume, zugravita in cuvintele vampirului se deschisese in fața mea, strălucitoare şi minunată, ca o revelație amețitoare. Glasul lui Arrio, cu intonații profunde făcuse să renască aievea sub ochii mei întâmplări din vremuri atât de îndepărtate încât nu puteau fi calculate în ani. Eram fascinată şi îngrozită în egală măsură de adevărurile care mi se revelaseră.

- Si vampirii s- au ascuns printre oameni, nu? am zis în sfârşit, pentru că Arrio continua să tacă.

- Da. S- au ascuns purtând blestemul lui Freyr, s- au ascuns împreună cu alte ființe magice care încă mai există, încă mai calcă pe pământul acesta, încă se mai amesteca printre oameni. La un moment dat hotarul lumilor s- a închis cu desăvârşire şi mulți au ales să rămână aici, pe vechea Pangeea, lumea de mijloc.

- Arrio, nu ți- e dor de viața ta de dinainte?

- Uneori, răspunse el după o vreme.

- Cum era?

- Altfel. Nu era mai bine sau mai rău. Doar altfel. Pentru cei bogați era mai simplu. Există înclinația asta spre elegant, spre rafinat. Poate şi spre exces. Femeile purtau crinoline immense, iar bărbații costume impobobite şi efeminate. Mărunțişuri elegante, porțelanuri, pe scurt "rococo"...

Îl ascultam zâmbind. Brusc am realizat că vorbea în spaniolă. Cunosc foarte bine această limbă şi o vorbesc fluent, având în vedere că încă de când începusem să merg în picioare mama insistase asupra studierii limbilor străine, iar mai apoi am optat pentru spaniolă şi germana ca materii suplimentare. M-am gândit că el nici nu realizase trecerea de la engleza la limba sa maternal, pentru că urmă netulburat:

- Bach, Handel, Mozart, Haydn compuneau, Don Juan era un simbol al epocii, iar Boucher făcea furori la curțile regale europene cu pânzele sale frivole. Ferdinand al şaselea era rege. Cei săraci mureau în mizerie, cei bogați aplaudau piese de teatru şi mâncau din farfurii de aur şi, deşi Spania era mai conservatoare decât restul Europei, prăpastia dintre clase era uriaşă. Aşa a fost întotdeauna. Familia mea era înstărită, tata făcea comerț cu vinuri.

Se opri o vreme, parcă văzând cu ochii deschişi imagini dintr- o altă lume. Eu nu îndrăzneam să mă mişc

de teamă că un simplu gest ar putea spulbera vraja pe care cuvintele lui Arrio o țesuseră.

- Daca ai fi putut vedea grădinile de portocali ale Cordobei...Puente Romano, Mezquita... Ştii că cea mai importantă catedrală din Cordoba a fost moschee, micuța creştină?... Cu acoperişul sprijinit pe mai mult de o mie de coloane din jasp, onix, marmură şi granit, ale cărui luminatoare filtrează o lumină difuză, ca o pânză de aur...este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut vreodată. Şi Alcázar de los Reyes Cristianos cu cele patru turnuri al sale: Torre de los Leones, Torre del Homenaje, Torre de las Palomas şi Torre de la Inquisición, cu grădinile de palmieri, chiparoşi, lămâi şi portocali şi cu fântâni şi lacuri în trepte. Nu aveam nici o grijă pe atunci, eram la jumătatea vieții, fericit, bogat. Victoria...

- Da?...am şoptit eu prin întuneric.

- Eram fericit... Nu eram pregătit să mor...

Am întins mâna pe bâjbâite căutând- o pe a lui. În momentul în care l-am atins, degetele i s- au strâns convulsiv în jurul degetelor mele. Mă stragea tare şi pentru prima oară de când îl cunoasteam am simțit că îl înțeleg, deşi nu trăisem ce trăise el şi nu îmi puteam imagina vreodată tot ce simțise. Înțelegeam, pur şi simplu.

Nu ştiu cât am rămas acolo amândoi, în întunericul nopții, tăcuți ca două statui şi privind cerul înstelat de deasupra noastră. Ne țineam de mână şi cuvintele erau de prisos. La un moment dat cred am adormit.

Apoi am simțit că Arrio mă duce în brațe. M-a culcat în patul meu şi m-a învelit cu grijă în pătura uşoară. Aveam tot trupul înțepenit şi dureros. I- am simțit buzele reci lipite de fruntea pe care mi- o simțeam în flăcări şi am ridicat brațele ca să îl cuprind pe după gât,

de parcă aş fi fost hipnotizată şi nu mai aveam control asupra trupului meu. Câteva secunde a rămas nemişcat, apoi buzele sale au coborât şi le- au atins pe ale mele, delicat ca o şoaptă. Un sărut cast şi lipsit de pasiune care însă m-a umplut de căldură, ca o băutură fierbinte după ore de frig. Am adormit din nou şi pentru prima oară în săptămâni de zile nu am visat nimic.

CAPITOLUL 6

Nu am mai vorbit despre noaptea aceea care mi se pare şi acum un vis. A doua zi m-am trezit cu febră şi am rămas acasă, înfofolită în pături, în timp ce prima ploaie de septembrie bătea în ferestre. Arrio a venit ca de obicei pe la şapte. Fusese la cumpărături. A început să scoată din punga maro de hârtie o groază de bunătăți: alune trase în ciocolată, o sticlă de lichior de mentă, bacon, ouă, nuci pecan, bomboane cu fistic. Râdea la mine ca un Moş Crăciun. Mă rog, un Moş Crăciun extrem de chipeş, cu păr negru şi ochi argintii. Ne- am suit împreună pe canapea şi ne- am uitat la comedii vechi, în timp ce eu ronțăiam bomboanele aduse de el. Păream izolați de ploaie şi de lumea de afară, ca într-un cocon cald şi moale.

Apoi, în ziua următoare febra mi-a scăzut şi viața a revenit la normal. La fel a făcut şi Arrio, care şi- a reluat felul obişnuit de a fi, adică ironic, cinic şi enervant. Când l-am întrebat cât timp vom continua în felul acesta mi-a răspuns că aştepta sosirea cuiva care era implicat direct în povestea cu moneda, dar când i- am cerut detalii despre acea persoană misterioasă, mi-a râs în nas şi a schimbat subiectul.

Pur şi simplu nu înțelegeam de nu îi puteam da lui Arrio bucata aia blestemată de argint, ca să scap o dată pentru totdeauna de povestea asta. Presupuneam că era ceva în legătură cu faptul ca argintul nu le era benefic vampirilor.

O întâmplare neplăcută a stricat rutina zilnică: Liam a venit în una din zile la cafenea şi părea destul de nervos. După ce l-am întrebat dacă avea vreo informație nouă despre crimă şi după ce am schimbat câteva cuvinte despre brusca răcire a vremii nu s- a mai putut abține şi a izbucnit:

- Iarta- mă, dar nu înțeleg, Victoria!

- Ce nu înțelegi? am întrebat eu sincer surprinsă.

- Am crezut că era ceva între noi, un început. Apoi dispari pur şi simplu, abia îmi răspunzi la telefon. Şi acum aflu că ciudatul ăla de Arrio Raul sta la tine. Ce treabă ai tu cu el?

“La dracu’, acum ce spun?”

- Daca ai o aventură cu el, de ce nu îmi spui, ca să nu mai îmi fac speranțe şi să mă fac de râs?

- Nu am o aventură cu Arrio, am spuns încercând să par calmă. Este o poveste complicată şi într-o bună zi ți- o voi spune.

- Te- ai băgat în vreo încurcătură? făcu el serios.

- Hmm, nu chiar, am mințit eu. Dar, te rog, nu mă întreba mai mult.

- Cum te- aş putea apăra dacă nu îmi spui ce se întâmplă? se enerva el.

“Da, toată lumea încearcă să o protejeze pe Victoria cea slabă şi fără minte. De unde explozia asta de testosteron?”

- Liam, te implor! Ştiu ce fac. Şi în legătură cu noi doi, ei bine...chiar nu ştiu ce să spun. Te plac foarte mult şi sper că în curând voi ajunge la o decizie în ceea ce ne priveşte.

“*Na, încă o minciună*”. Pur şi simplu nu puteam să îl îndepărtez, aveam nevoie de atenția lui. Personalitatea mea posesivă se manifestă într-un mod oribil şi îngrozitor de egoist, dar nu mă puteam împiedica să nu las acea portiță deschisă.

- Foarte bine, a spus el resemnat.

Am oftat uşurată când a părăsit cafeneaua. Gândurile mele erau vraişte: în ultimele zece zile aproape că îl sărutasem Liam şi mă simțisem extrem de atrasă de Arrio, chiar dacă puneam asta pe seama magiei acelei nopți în care îmi povestise despre vampiri şi despre viața lui de dinainte de transformare. Mă sărutase şi îmi plăcuse la nebunie valul acela de căldură care mă inundase atunci când o făcuse. Aceea atingere casta nu avusese nimic sexual. Bănuiesc că felul în care mă făcuse să simt făcea parte din fascinația naturală pe care o exercitau vampirii asupra oamenilor de rând. Dar nu îmi păsa.

În ultimele zile o idee mi se conturase în minte. Îmi venise în momentul în care Arrio începuse să îmi descrie Cordoba secolului al optsprezecelea. Pasiunea bunicului meu a fost dintotdeauna istoria. În tinerețe chiar participase la nişte expediții şi la exploatarea câtorva situri arheologice. Oare nu ar fi fost perfect logic să îi fac o vizită?

Ba da, era o hotărâre inteligenta, astfel că am desprins cu grijă moneda din ascunzătoarea ei din tablou şi am făcut câteva poze cu telefonul. Am calculat orele rămase până la şapte seara şi am decis că aveam destul timp.

Bunicul Leo m-a întâmpinat în prag, zâmbitor ca de obicei. După ce m-a servit cu o ceaşcă de ceai negru am intrat direct în subiect. Pe drum îmi storsesem mintea căutând să formulez cea mai bună introducere, dar nu găsisem decât asta:

- Un client de la cafenea este foarte interesat de o monedă veche. Spune că s- ar putea să valoreze ceva.

Am scos scos telefonul şi i- am arătat fotografiile, în care avusesem grijă să nu apară nici un detaliu care ar

fi putut să dea de gol locația actuală a monedei. Bunicul şi- a pus ochelarii cu rame dreptunghilare şi a privit cu atenție ecranul. A mormăit ceva, s- a mai uitat odată şi apoi s- a tras absent de barbuta scurtă. Cunoşteam gestul acela atât de bine: îl făcea atunci când se gândea la ceva nou sau când se străduia să rezolve o problemă. Într-un târziu a spus:

- Pare să fie o veche moneda nordică. Cele mai cunoscute fac parte dintr- un tezaur din anul 900 înainte de Hristos din timpul lui Airdeconut, un rege necunoscut, găsit în nordul Marii Britanii, la Silverdale. Tezaurul ăsta a conținut mai multe monede, unele scoase în cinstea regelui Alwaldus, nepotul lui Alfred cel Mare, dar şi altele de pe vremea francilor. Şi a mai fost o descoperire. Stai aşa...

M-am luat după el în timp ce se îndrepta spre camera de lucru, ticsită până în tavan cu rafturi cu cărți, reviste, tratate de istorie, geografie, medicină, fizică. Dap, bunicul este o enciclopedie. După ce a căutat vreo zece minute într-un sertar al unui fişet imens de metal a scos o exclamație de mulțumire şi mi-a dat să citesc ceva ce părea un articol decupat dintr- un ziar destul de recent si care suna cam aşa:

- “ *Un tezaur viking, cu o vechime de 1.100 de ani, în valoare de peste un milion de euro, a fost descoperit în Marea Britanie, aceasta fiind cea mai mare comoară de acest fel descoperită după 1840. Comoara aduce noi informații referitoare la perioada istorică în care anglo-saxonii au cucerit regiunile locuite de vikingi, în Britania secolului al X- lea. Se presupune că obiectele din tezaur i-au aparținut unui viking bogat, care le- a îngropat în fugă în Northumbria, după ce anglo- saxonii au invadat regiunea. Tezaurul a fost descoperit în 2007, la Harrogate. Principala piesă a comorii este reprezentată de o cupă din argint în valoare de aproape un sfert de milion de euro şi mai include şase sute şaptesprezece monede, numeroase fragmente din argint, statuete şi inele.*

Această descoperire este examinată de experți, care speră să afle mai multe detalii despre vikingi. Analizele inițiale au stabilit că tezaurul datează din anii 927 sau 928. Potrivit experților, este posibil că principala piesă de tezaur, o cupă, să fi aparținut unei biserici, lucru sugerat de ornamentele de pe exteriorul ei, simbolurile vikingilor pentru Cristos. Pe de altă parte, unele dintre monede au scos la iveală faptul că, deşi în perioada respectivă se credea că regiunile Staffordshire şi Yorkshire se aflau deja sub dominație anglo- saxonă, vikingii continuau să bată monedă şi să îşi folosească proprii bani în aceste zone. Astfel, una dintre monede, pe care se află inscripția Rorivacastr, se crede că era bătută la Roceter, localitate din Staffordshire- ul secolului al X- lea aflată la granița dintre zonele controlate de vikingi şi cele controlate de anglo- saxoni. Moneda indică faptul că regiunea era în continuare sub controlul vikingilor, în pofida expansiunii anglo- saxonilor."

Întinse apoi pe birou vreo zece fotografii care reprezentau diveresele obiecte vikinge despre care vorbea articolul. Le- am cercetat cu atenție, dar nu am găsit nici o asemănare între monedele acelea şi moneda lui Agro.

- Probabil că piesă pe care o cauta clientul tău este mai veche şi probabil nu a făcut parte din aceste două comori.

Am încercat să îmi ascund dezamăgirea. Sperasem că voi găsi un răspuns sau vreo explicație. Bunicul observă că mă pleoştisem.

- Hei, tu, zise el zâmbindu- mi. Am să mai caut. Poate că voi suna câțiva prieteni de la British Museum şi de la museul din Lancaster. Îi dăm noi de urmă.

O altă idee îmi veni brusc.

- Ce ştii despre Fe... Fenyr....?

- Vrei să spui Freyr?

- Da, da...

- Pai în mitologia nordică Freyr era stăpânul elfilor luminii şi al lumii Alfheim, diferită de lumea elfilor întunericului care trăiau într-o lume total diferită, numită Nidavellir sau Svartalfheim.

- Existau mai multe lumi, nu? am întrebat eu amintindu- mi de ceea ce îmi povestise Arrio.

- Da, erau nouă lumi.

Bunicul începu să enumere pe degete:

- Asgard- cetatea zeilor Aesir, care au creat lumea, Vanaheim- tărâmul zeilor Vanir, zeii naturii şi ai fertilităţii, Alfheim sau Ljustalfheim- lumea elfilor, Svartalfheim- lumea piticilor, Jotunheim- lumea giganţilor, Muspelheim- lumea focului etern şi a giganţilor de foc, Helheim- lumea morţilor condusă de zeiţa Hel, fiica lui Loki, Niflheim- lumea de gheaţa şi locul de odihnă veşnică pentru majoritatea morţilor şi Midgard- lumea oamenilor.

- Lumea de mijloc, am murmurat eu.

- Exact. Nordicii împărțeau aceste lumi în trei categorii. Prima treaptă, cea mai înaltă, alcătuită din Alfheim, tărâmul elfilor luminii, Vanaheim, tărâmul zeilor Vanir şi Asgard sau Godheim, cel al zeilor Aesir. Tot aici se afla şi Valhalla, lăcaşul războinicilor care au murit eroic pe câmpul de luptă. Cea de- a doua treaptă, cea de mijloc, formată din Jotunheim, tărâmul giganţilor, Midgard, tărâmul oamenilor şi Nidavellir sau Svartalfheim, tărâmul piticilor. Cea de- a treia treaptă, cea mai joasă conţine tărâmurile Muspelheim, Niflheim, Helheim, precum şi un spaţiu gol, Ginnungagap, între Muspelheim şi Niflheim, din care se spune că a ţâşnit viaţa. De asemenea existau trei grupuri de zeităţi: Aesir, Vanir şi Jotun sau Jotnar, adică giganții.

- Oau, suna extrem de complicat.

Bunicul râse.

- Si totul, spuse el amuzat, toate aceste lumi sunt susținute de Yggdrasil- un frasin uriaş care face legătura între cele trei niveluri cosmice. Dar nu o lua ad litteram, este posibil ca Yggdrasil să fie doar o expresie a conexiunii dintre cele nouă lumi, bazată pe credință că frasinul era un copac sfânt, durabil şi totuşi muritor.

- Pai de ce ar alege un simbol efemer?

- Pentru ca ei credeau că lumea, în întregul ei va fi sortită pieirii. Ragnarok. După cumplită moarte a zeilor şi a celorlate creaturi într-un război teribil, o nouă lume va răsări. La originea acesteia vor sta singurii oameni care vor supraviețui, ascunşi între ramurile frasinului Yggdrasil, acolo unde focul distrugerii nu va fi ajuns. Un nou soare se va naşte. Ce este extraordinar la Ragnarok e că zeii ştiu deja că se va întâmpla. Nornele, zeițele destinului au prezis sfârşitul şi cele trei semne ale acestuia. Primul a fost naşterea celor mai înspăimântătoare şi diabolice fiinţe, odraslele lui Loki şi ale gigantei Angrboda. Acestea au fost Jormungand, Fenrir şi Hel. Al doilea semn este moartea lui Baldur. Al treilea, care încă nu s- a întâmplat este Fimbulwinter, o iarnă de trei ani, care se va aşterne peste întreaga lume, pământul se va cutremura, stelele se vor prăbuşi, morţii vor veni din Niflheim pentru a- i ataca pe cei vii, oamenii se vor ucide între ei.

- Deci teoretic zeii nu au murit. Adică nu s- a întâmplat încă... ăăă...Ragnarok.

- Exact.

Bunicul mă privi cu atenție pe deasupra ochelarilor cu rame dreptunghiulare.

- Daca nu te- aş cunoaşte şi dacă nu aş ştii cât de

practică eşti, aş fi tentat să cred că te interesează cu adevărat vikingii.

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât. Dintre toți oamenii din lume, el era cel care mă înțelegea cel mai bine şi uram să îl mint.

- Nu spui mata mereu că este bine să afli lucruri noi? Că mintea este ca un vas în care torni toată viața informații şi cu cât este mai plin.....

- ....cu atât eşti mai puternic şi mai stăpân pe propria viață, sfârşi el fraza în locul meu. Da, aşa spun, dar tu nu trebuie să te încrezi mereu în spusele unui bătrân ramolit ca mine.

L-am sărutat pe obraz cu inima plină de dragoste şi recunoştință.

***

A doua zi încă îmi mai vâjâia capul din pricina şuvoiului de informații. Cu o seară în urma visasem o luptă între nişte zei frumoşi şi strălucitori şi tot felul de monştrii. La un moment dat toți semănau între ei....şi aveau chipul lui Arrio. Mă întrebam ce fel de atracție irezistibilă ajunsese să exercite acesta asupra mea. Nu mă îndrăgosteam de el sau ceva de genul acesta, dar mă surprinsesem deseori în ultimele zile visând cu ochii deschişi la chipul frumos şi întunecat al vampirului.

Poate că de vină era ineditul situației. În definitiv tot ceea ce trăiam eu de câteva săptămâni încoace era incredibil: vampiri, elfi, blesteme, atacuri şi salvari miraculoase. În plus simțeam că nervii mei erau întinşi la maximum, iar faptul că mai nou împărțeam apartamentul cu Arrio nu mă ajută prea mult.

Este drept că nu mă incomoda prea mult şi nu aveam nevoie să facem grafice pentru folosirea bucătăriei sau a duşului, deşi recunosc că îmi băgasem nasul în produsele cosmetice pe care el şi le adusese în baia mea: un gel de duş şi un parfum cu nume franțuzesc într-o sticluță simplă cu capac metalic. Presupun că fusese proaspăt bărbierit atunci când fusese transformat pentru că nu părea să aibă nevoie de această operațiune, arătând impecabil de fiecare dată când îl vedeam. Mă întrebam ce textura avea pielea aceea uşor arămie şi dacă totul funcționa…mă rog, aşa cum ar fi trebuit.

Şi de fiecare când gândurile mele ajungea în acel punct mă înroşeam, conştientizând cât de proastă eram să cred că o eventuală legătura între noi ar fi fost posibilă. Nu mi- o doream şi totuşi, într-un fel ciudat şi inexplicabil tânjeam după prezența lui.

Ziua aceea a trecut incredibil de încet, orele târându- se într-un ritm agonizant. Plutea parcă în aer o prevestire rea. Până şi cerul era cenuşiu şi încărcat de nori. De dimineață îmi venise să plâng după ce privisem pe fereastră. Uram toamna, de aceea decisesem să mă îmbrac cât mai colorat, ca un fel de protest împotriva vremii mohorâte. Am ales un cardigan cu mâneci lungi, tricotat, cu dungi turcoaz, violet şi roşii peste o cămaşă de mătase lila. Geanta mea roşie –o preferam de departe celorlalte- părea cea mai potrivită, la fel şi pantofii bleumarin, perfecți pentru blugii pe care îi purtam. Da, eram o simfonie de culori!

Era vineri, iar cafeneaua nu avusese prea mulți clienți, aşa că în momentul în care clopoțelul de deasupra uşii sună mi-am ridicat plină de speranță ochii de la raportul contabil pe care îl citeam cocoțată pe scaunul înalt din spatele barului. Aproape că am căzut de pe scaun, rămânând cu gura căscată: în cafenea intrase Lucien, la fel de impresionant cum mi- l aminteam. După două secunde clopoțelul sună iarăşi, uşa se deschise şi în prag apăru Arrio. Cei doi se priviră lung. Aerul părea că

vibrează între ei. Se pare că nu eram singura care observase că se întâmplă ceva ciudat pentru că în cafenea se lăsase o tăcere adâncă şi cei câțiva clienți aflați înăuntru îşi întorseseră privirile spre uşă, parcă hipnotizați, iar Norma încremenise, ținând în mâna ceaşca pe care tocmai o spală. Mă simțeam incapabilă să reacționez în vreun fel, ca şi cum aş fi fost țintuita pe scaun de o forță invizibilă.

- Arrio, făcu Lucien cu vocea sa profundă şi joasă. A trecut ceva vreme de când nu ne- am văzut.

- Nu suficientă, se pare, replică Arrio sec.

Pot să jur că în clipa aceea ochii săi argintii deveniseră aproape negri.

- Ce- ți mai face cățelul preferat? întrebă Lucien şi am putut seziza nota batjocoritoare din vocea sa.

- Musca, veni răspunsul prompt.

Apoi totul se termină, la fel de brusc cum începuse. Lucien se îndrepta spre o masă de lângă geam, iar Arrio se apropie de bar, în timp ce clienții îşi reluară discuțiile, îndreptându- şi atenția spre ceştile şi paharele lor.

- Ce a fost asta? am întrebat eu când Arrio fu îndeajuns de aproape încât nimeni, nici măcar Norma să ne poată auzi.

Părea preocupat şi serios azi mai mult decât de obicei, iar de pe chipul său lipsea cu desăvârşire bine cunoscutul zâmbet ironic.

- O veche cunoştință.

- Nu mi-ai spus că vă cunoaşteți personal, am făcut eu pe jumătate nemulțumită, pe jumătate curioasă.

- Nu era ceva important.

Şi înainte ca eu să apuc să protestez zise tăios:

- Cu adevărat important este pe unde ai umblat ieri, înainte de a ajunge acasă.

Nu mă întâlnisem cu Arrio seara trecută, pentru că hotărâsem să mă culc devreme. Îl auzisem când venise. Se oprise în dreptul uşii mele, dar nu intrase.

- Poftim?? am întrebat eu luată prin surprindere.

- M-ai auzit, Victoria. Unde ai fost? mârâi el printre dinti.

Intreaga discuție se desfaşura in şoapta, pe diverse tonalitați si niveluri de nervi. Nervii pareau sa fie tema zilei.

- Oh, credeam că spionul tău îți dă un raport amănunțit, am zis eu recăpatându- mi stăpânirea de sine şi simțind că mă cuprinde un val fierbinte de furie. Dacă se deranja puțin mai mult să îşi facă treaba, aşa cum bănuiesc că i- ai cerut ar fi descoperit că mi-am vizitat bunicul. Şi m-am săturat să fiu urmărită şi supravegheată! am adăugat eu ridicând vocea.

Mi-am dat seama prea târziu că făcusem o greşeală. Cu coada ochiului l-am surprins pe Lucien privindu- ne insistent, cu un zâmbet satisfăcut şi ironic în colțul buzelor. Cu o viteză extraordinară Arrio ocoli barul, mă apuca de braț şi mă trase spre biroul din spate, înainte de a putea să reacționez în vreun fel. Mă lipi cu spatele de uşa pe care o trântise cu zgomot în urma noastră. Oh da, mai fusesem la filmul asta- nervi, amenințări,eu imobilizata- şi sinceră să fiu devenise enervant.

- De ce este nevoie ca să te fac să înțelegi că nu eşti în siguranță să umbli singura de colo colo? mârâi Arrio şi vocea lui părea că reverberează undeva în

interiorul meu. Crezi că vreau să te țin prizonieră sau că îmi place toată situația asta?

- Nu ştiu dacă îți place sau nu, dar m-am săturat, am replicat eu cu chef de ceartă.

- *TU* te- ai săturat? zise el fără să ridice tonul, dar ceva din vocea lui mă făcu să simt fiori reci pe ceafă. Nu ai idee cât de periculoasă este situația asta, Victoria.

Îmi rostise numele aproape cu dispreț şi mi-am ridicat sfidător bărbia, gata să îi dau o replică usturătoare, dar cuvintele îmi înghețară pe buze. Ochii argintii aveau pupilele atât de dilatate încât irisul devenise un cerc subțire, fosforescent şi mă priveau într-un fel în care nu mai fusesem niciodată privită. Mă devorau şi mă implorau în acelaşi timp. Eram prada şi vânător. Puternică. Slabă.

Fără să vreau am gemut, iar ochii argintii deveniră cu desăvârşire negri. Gura lui Arrio o găsi pe a mea cu o mişcare atât de rapidă încât nu am conştientizat imediat ce se întâmplă. Buzele lui erau reci şi am avut o senzație stranie de foc şi gheață străbătându- mă din creştet până în tălpi. Mă împinse mai mult şi mă țintui de uşă cu trupul lui subțire şi puternic, în timp ce cu o mână mă ținea strâns de ceafă, iar cu cealaltă îmi cuprinse talia. Am gemut din nou şi gura lui deveni mai sălbatică, aproape rănindu- mă. Mi-a forțat buzele să se deschidă şi m-am supus ca la o poruncă. Amețisem şi lumea părea să se topească în jurul nostru.

Cu o forță incredibilă mă ridică de la podea ca pe un fulg şi instinctiv mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Mă simțeam sălbatică, de parcă nişte bariere nevăzute se rupseseră în adâncul meu. Mi-am încleştat degetele în părul negru şi ondulat şi i- am tras capul mai aproape, iar el a mârâit grav, ca o fiară. Se frecă ritmic de mine şi gura lui flamanda cerea mai mult, tot mai mult. Apoi cu o mişcare bruscă mi-a tras capul pe spate şi mi-a

lins clavicula. Am văzut că prin ceața că avea caninii scoşi. Pe jumătate conştientă am şoptit “Da”„ şi mi-am arcuit gâtul. Buzele lui urcară de- a lungul gâtului meu şi i- am simțit întregul corp tremurând violent, iar asta mi-a dat o incredibilă senzație de putere.

Dar brusc Arrio se opri şi îşi sprijini fruntea de umărul meu. Încet, încet valurile fierbinți care mă inundaseră se stingeau, iar respirația îmi revenea la normal. Puteam să jur că fusese la un pas de a- şi pierde controlul. Şi dacă ar fi făcut- o, vă jur că în acel moment nu mi-ar fi păsat. Într-un fel îmi părea rău că se oprise. Brațele lui slăbiră strânsoarea şi m-au lăsat să alunec uşor înapoi pe podea. Nu îi vedeam fața pentru că încă ținea fruntea plecată.

- Probabil că aveai nevoie de asta, ca să te calmezi.

M-am simțit de parcă m-ar fi pălmuit. Nu neapărat cuvintele mă raniseră, ci tonul pe care îl folosise: era calm, rece şi ironic, de parcă nimic nu se întâmplase câteva secunde mai devreme. Am rămas ca prostită, cu umărul dezgolit şi cu hainele în dezordine privindu- l cum se dă câțiva paşi înapoi. Mă privi la rândul său. Ochii îi erau din nou argintii şi orice urmă de pasiune dispăruse. Mi-am dat seama că tremuram. Oh, nu aveam de gând să-l las să vadă cât de jignită eram, nu puteam să îi dau această satisfacie monstrului de cinism din fața mea. Aşa că am spus:

- Cred ca toată povestea asta stupidă se încheie azi, aici şi acum. Nu îmi pasă de afurisita aia de monedă şi nu îmi pasă de poveştile tale ridicole.

El mă ascultă zâmbind malițios.

- Da, ai dreptate, povestea asta se va încheia. Dar nu pentru că asta vrei tu.

Am ridicat sprâncenele enervată, iar el continua

netulburat.

- Ian a venit acum două ore. Trec să te iau de acasă pe la opt.

Mă dădu uşor la o parte şi deschise uşa. Înainte să iasă adăuga, privind cu un uşor dispreț la jacheta mea colorată şi stridentă:

- Sa porți ceva drăguț.

Şi ieşi, lăsându- mă acolo, cu blesteme clocotind în minte şi cuvinte urâte gata să- mi izbucnească de pe buze, aceleaşi buze care câteva minute mai devreme rostiseră “da”. În clipa aceea aş fi putut să ucid.

***

Cu toate acestea nimeni nu a fost rănit, în afară de propria mândrie. La opt fix Arrio se înființă la uşa apartamentului meu. Am evitat să îl privesc, pentru că îmi impusesem să mă port la fel de rece şi de calculat cum o făcea el. Mi-a analizat ținuta cu o privire expertă: o bluză aurie de mătase la care asortasem o fustă maro din piele întoarsă şi botine crem cu toc înalt. M-am blestemat în gând pentru fiorul neaşteptat care mi-a pulsat undeva în stomac în clipa în care l-am văzut stând în prag, dar mi-am luat geanta plic de pe masa de la intrare, ignorând privirea plină de subînțeles pe care mi- o aruncase când îmi verificasem pentru ultima oară machiajul şi coafura în oglindă şi curând după aceea Arrio conducea masina- un Ford negru- spre ieşirea de nord a oraşului.

Am tăcut tot drumul şi abia după o jumătate de oră am început să mă neliniştesc. Maşina ieşise deja de pe interstatală şi cotise pe un drum lăturalnic care curând se transformase într-o alee lungă care şerpuia prin

mijlocul pădurii.

Un gând nebunesc m-a izbit: oare nu era doar o cursă? Oare Arrio jucase doar un rol şi asta era de fapt ceea ce urmărise de la început? Poate că avea de gând să mă ducă în mijlocul pădurii şi să mă omoare. Dar dacă ar fi vrut să o facă, nu ar fi avut atâtea ocazii în trecut, doar fuseserăm singuri de atâtea ori? Da, dar atunci în mod sigur ar fi fost cu siguranță suspect. Îmi venea să mă bat singură. Cât de proastă fusesem.

Apoi un alt gând, şi mai cumplit decât celelalte îmi veni în minte: nimeni nu ştia unde sunt. Fusesem atât de furioasă după scena din birou încât plecasem val vârtej acasă şi nu anunatasem pe nimeni. Oh, Arrio mă va îngropa în pădure şi nu mă vor găsi niciodată. Sau poate că, după luni ani de zile vreun câine rătăcit sau vreun jogger ghinionist va avea surpriza vieții lui. Discret am verificat mânerul portierei şi am respirat cumva mai liniştită: era acolo, iar uşile nu păreau blocate. Poate că voi reuşi să sar din mers la vreo cotitură.

În timp ce mă gândeam la toate astea, Fordul încetini lin. Intrasem într-un fel de parc, mare cât un teren de golf, străbătut de alei elegante, mărginite de garduri vii tăiate îngrijit. Undeva mai departe se vedea lumină şi mi-am imaginat că ne apropiam de destinație. Şi după vreo câteva minute se dovedi că avusesem dreptate. Maşina se opri în fața unui peron larg, semicircular. În dreapta şi în stânga se ridicau nişte ziduri înalte de piatră astfel că îmi fu imposibil să îmi dau seama ce se afla dincolo. Perspectiva îmi era mărginită de un stejar uriaş a cărui tulpina se desfăcea în două, alcătuind o foarte bizară ramă pentru intrarea de piatră în formă de arc. Deasupra, coroana impunătoare se desfăcea în trei, ca şi cum copacul, după ce crescuse din două tulpini, nu se hotărâse dacă să rămână întreg sau nu, şi îşi lăsase ramurile să formeze alte trei coroane mai mici.

Un tip îmbrăcat cu un costum gri şi cu ochelari de

soare- vă jur că purta ochelari deşi afară era deja intuneric- prelua serviabil cheile maşinii din mâna lui Arrio, iar acesta făcu un gest larg şi mă conduse spre intrarea boltită.

Când am păşit dincolo am rămas cu gura căscată: un castel în toată puterea cuvântului se ridică înaintea noastră. Nu foarte înalt, probabil că nu avea nu mai mult de două sau trei nivele, dar absolut magnific, cu pereți din piatra lustruită, arcade şi balcoane largi, era probabil cea mai impresionantă locuința pe care o văzusem vreodată. Fațada era acoperită cu iederă roşie care se înfăşură delicat de- a lungul balustradelor de fier forjat. Între peronul cu boltă pe care parcasem şi intrarea propriu- zisă se întindea o alee lungă, acoperită cu sticlă colorată, ca un fel de tendă. În dreapta şi în stânga aleea era maginită de tufişuri de rododendroni, iar dincolo de acest gard viu se putea zări o grădină superbă, cu alei şi foişoare.

Un majordom cu mănuşi albe ne deschise uşa care semăna mai mult a poartă de castel medieval şi ne invită cu un zâmbet protocolar să intrăm în hall- ul imens, care se înalța pe două nivele şi se deschidea într-un superb luminator în tavanul pictat. Nu are rost să vă povestesc cum arată totul; imaginați- vă doar un decor absolut perfect pentru un film cu cavaleri, spade, domnițe şi trandafiri aruncați de la balcon. L-am urmat pe domnul “Manusi- albe” până la o uşă dublă din lemn masiv. Înainte de a o deschide rosti solemn:

- Domnul Tomasson vă aşteaptă.

Am păşit într-o bibliotecă care servea probabil şi ca birou, pentru că lângă ferestrele arcuite, cu draperii de culoarea prunei trona o masă de lucru cu blat de granit pe care erau împrăştiate dosare şi hârtii. Iar în spatele mesei era aşezat un bărbat. Nu se ridică imediat, părea că nici nu auzise că intraserăm. Citea concentrat ceva şi am avut la dispoziție câteva clipe ca să îl cercetez în voie. Stătea puțin într-o parte şi părea destul de înalt. Nu îi puteam

vedea bine fața, pentru că îşi înclinase capul destul de mult. Avea părul blond, un blond cenuşiu cum rar mai văzusem, destul de lung, drept şi pieptănat cu grijă. Cu toate acestea o şuviță îi alunecase de- a lungul obrazului, făcându- l să pară mai puțin intimidant. Maxilarul îi era acoperit de o frumoasă barba blondă, tăiată scurt şi îngrijit.

Brusc bărbatul îşi ridică privirea şi doi ochi incredibil de verzi mă fixară preț de două secunde. Probabil că avea în jur de patruzeci de ani, judecând după cele două riduri de expresie din colțurile gurii mari, cu buze puternic conturate.

Apoi se ridică şi merse grăbit spre Arrio pe care îl îmbrățişă cu căldură, ca pe un prieten drag după o absentă îndelungată. Blondul era uriaş. Avea probabil vreo doi metri şi o constituție perfectă, lat în umeri, brațe lungi, tors masiv şi şolduri înguste.

“Mai stăpâneşte- te, m-am certat eu în gând. *Abia te- ai hârjonit cu Arrio- vampirul- cel- rău şi acum salivezi şi ți- l imaginezi pe marele blond fără pantaloni!”* Am încercat să îmi compun o mină serioasă şi detaşată exact la timp, pentru că uriaşul se întorsese spre mine şi mă măsura cu interes nedisimulat.

- Ai avut dreptate, zise el cu o voce surprinzător de plăcută, are ochi de pisică sălbatică.

Zâmbi, dar zâmbetul îi era rece şi arrogant, iar în acel moment, neştiind cum să reacționez am zâmbit la rândul meu. Arrio stătea bățos în dreapta mea şi tare mi-ar fi plăcut să îi ard o palmă, fie ea şi metaforica.

- Mi-am imaginat că Arrio v- a povestit despre mine, dar nu ştiam că a fost atât de generos în privința complimentelor, am spus eu zâmbind frumos.

- Acum că te- am cunoscut îmi dau seama că a fost destul de zgârcit la capitolul acesta, făcu blondul.

Mă complimenta, dar nu ştiu de ce, dar nu găseam nici un fel de plăcere în acele cuvinte care păreau mai degrabă fade şi convenționale. Am chichotit aşa cum ştiam că îmi stă bine- exersasem în oglindă când eram mica- şi i- am întors privirea pe sub genele pe jumătate plecate. “Prinzi mai multe muşte cu miere, decât cu oțet” mi-am spus, hotărând să joc rolul fetei drăgălaşe dar fără prea multă minte.

Flirtam fără ruşine, simțindu- l pe Arrio cum fierbe lângă mine, fapt care îmi dădea o satisfacție răutăcioasă. Gazda noastră zâmbi din nou, dar de data aceasta părea că se distrează.

- Dar mă tem că sunt în dezavantaj, domnule, am continuat eu, încurajată de atitudinea străinului. Prietenul nostru comun nu mi-a spus mai nimic despre dumneavoastră. Şi foarte rău a făcut, am clipit eu, aruncându- i o privire pe jumătate îndrăzneața, pe jumătate modesta.

- Oh, domnişoară, îl voi trage pe dragul meu prieten de urechi mai târziu. Dar până atunci dați- mi voie să mă prezint.

Se înclină cu grația unui dansator, surprinzătoare la un bărbat atât de înalt.

- Ian Tomasson.

- Victoria Grey. Încântată.

Ne conduse spre o canapea aflată într-o latură a camerei imense. Ca prin farmec apăru o tavă purtată de majordomul cu mănuşi albe, pe care se aflau aşezate ceşti, farfurioare şi un ceainic delicat de porțelan. Trebuie să recunosc că servirea era impecabilă. După ce m-am aşezat mai comod pe canapea, uriaşul cel blond se întoarse spre mine şi mă privi serios.

- Cât anume ştii din poveste? întrebă el fără vreo

altă introducere.

Ei bine, asta fusese o intrebare neaşteptată şi abrupta.

- Mult prea puțin, am răspuns fiind totuşi recunoscătoare că nu prelungise prea mult aşteptarea. Ştiu doar că sunt în posesia unei monede vechi, probabil de origine vikinga, dar care nu figurează pe lista nici unui muzeu. (Bunicul Leo mă sunase în dimineața aceea ca să îmi confirme această informație). Mai ştiu că, datorită felului în care a ajuns la mine şi a evenimentelor care au urmat este prețioasă.

Arrio şi Ian mă priveau cu expresii diferite zugrăvite pe chipuri: în timp ce Arrio părea puțin nemulțumit să constate că îmi făcusem temele pe ascuns, Ian era de- a dreptul plăcut surprins.

- O pisică foarte dibace, spuse el continuând să zâmbească. Ei bine, domnişoară Victoria, ai dreptate, cel puțin în parte. Este o monedă veche şi este, într-un anumit fel, prețioasă.

Am devenit mai atentă.

- Face parte dintr- o colecție, dar a fost furată cu mult timp în urmă.

- Si dumneavoastră încercați să întregiți colecția?

- Ei bine, da. Ați rezumat perfect intențiile mele.

- Cat de valoroasă este? am întrebat şi în clipa aceea Ian îi aruncă lui Arrio o privire fugară, iar acesta ridică din umeri. Nu ştiu de ce, dar amândoi păreau cumva deranjați de întrebarea mea, iar privirea lui Ian ar fi putut să dea lecții despre îngheț chiar şi țurțurilor.

- Nu, nu mă interesează valoarea ei materială, în special, am încercat eu să explic. Mă întreb doar dacă

cineva merită să moară sau să fie ucis din cauza ei, pentru că, dacă este adevărat, eu una sunt mai mult decât fericită să vă ajut să vă completați colecția, domnule Tomasson.

Atmosfera se mai destinse puțin, dar tăcerea se prelungi o vreme, iar eu nu am îndrăznit să mai spun altceva.

- Ma tem că nu este atât de simplu, zise Ian într-un târziu. Colecția aceea este străveche şi, ca orice lucru vechi este înconjurată de legende şi mituri.

- Blesteme? am întrebat eu amintindu- mi de ce îmi povestise Arrio. Da, am simțit asta.

Am întins palma dreaptă unde se vedea clar pata roşie.

- Da, zise Ian gânditor după ce îşi trecuse degetul mare peste semnul acela. Da, blesteme străvechi. Nu îmi poți da mie moneda, eu sunt doar paznicul ei, ca să spun aşa. Nu pot completa tezaurul încă.

- De ce?

- Doua piese au fost furate: una este la tine, cealaltă a rătăcit prin lume de- a lungul secolelor, aducând moarte în jurul ei şi întărind legendele şi superstițiile care au înconjurat- o.

- Si unde este acum?

- Nu ştiu sigur. Dar am o bănuială.

Arrio se foi în scaun. L-am privit şi în ochii lui am citit clar un avertisment vag.

- Si ce vom face? am întrebat ignorându- l.

- Trebuie să ducem moneda acolo unde îi este locul, răspunse Ian pe un ton sumbru. Apoi brusc schiță

un zâmbet vag şi adăugă:

- Dar mai întâi vom petrece. Mâine seară am invitați şi mi-ar face plăcere să te am alături.

M-am holbat surprinsă de schimbarea de ton şi de atitudine.

- ...Aăă, da, sigur. Mulțumesc, am făcut eu încurcată.

- Sper ca o vei însoți pe mica noastră prietenă la bal, se întoarse el către Arrio.

- Ma tem că nu. Mâine dimineață plec, ai uitat? zise Arrio pe un ton morăcănos.

- Ah, ai dreptate...

- Stati puțin. Un bal?

- Da, dar nimic foarte pretențios

"Pui pariu?" aproape că am zis eu, dar m-am abținut. Totul era opulent şi impunător în casa aceasta, aşa că aveam impresia că balul avea să fie oricum, numai nepretențios nu.

CAPITOLUL 7

Dansam. Un vals necunoscut răsună în sala impresionantă, decorată cu vaze de cristal pline cu trandafiri albi şi tuberoze. Descoperisem cu răsuflarea tăiată de uimire că reşedinţa lui Ian avea o sală de bal care ocupa jumătate din parterul clădirii şi care acum arată spectaculos.

În dimineaţa aceea retrăisem binecunoscuta panica de dinaintea unei petreceri, în timp ce scotoceam prin dulapul cu haine în căutarea unei ţinute potrivite. Într-un târziu, după vreo oră şi o duzină de rochii probate, care acum zăceau împrăştiate prin dormitor, am descoperit o rochie de catifea verde pe care o purtasem cu câţiva ani în urmă la nunta unei colege de facultate.

Era simplă şi elegantă şi mi-am amintit că mă îndrăgostisem de ea în momentul în care o probasem la magazin. Avea mâneci scurte aplicate, din dantela argintie şi se mula frumos până sub genunchi, de unde se desfăcea în falduri până în pământ. Genul acela de croiala- “sirena” cum îmi aminteam că se numeste- mă flata şi îmi punea în evidenţă silueta. Decolteul şi tăietura rotundă până la jumătatea spatelui erau bordate cu aceeaşi dantelă delicată, la fel şi tivul, creând un efect drăguţ atunci când eram în mişcare şi materialul se unduia la fiecare pas.

După ce m-am decis asupra bijuteriilor pe care aveam să le port- setul cu perlute montate în argint cu marcasite moştenit de la bunica mea am hotărât că cele mai potrivite erau sandalele cu barete argintii. Slavă domnului că îmi cumpărasem un plic asortat atunci când achiziţionasem rochia.

Epuizată m-am prăbuşit pe pat, bifând o sarcină îndeplinită de pe lista cu lucruri de făcut din ziua aceea. Urmă un drum la salon, unde îmi făcusem o programare, o verificare scurtă a cafenelei, iar restul zilei aveam

probabil să îl petrec citind sau uitându- mă la televizor. Era sâmbătă şi eram recunoscătoare pentru cele câteva ore liniştite pe care le voi avea doar pentru mine. Săptămâna aceea avusesem parte de mult prea multe emoții şi sentimente contradictorii. Toate evenimentele recente mi se invârteau în minte: poveştile despre vikingi, Arrio, sărutul, Ian, gelozia lui Liam.

Când mă trezisem dimineață găsisem cafea proaspătă în bucătărie şi, rezemat de cană un bilet scurt. "*Plec pentru două zile. Ai grijă de tine. A fost plăcut să fiu în preajma ta, indiferent de ce am spus sau am făcut. Arrio*". Şi lângă bilet aşezase cheia de la apartament pe care i- o dădusem. Am plâns. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase între noi şi a felului nesuferit în care mă tratase uneori, gestul lui de a se strecura în zori pentru a-mi lăsa biletul acela şi faptul că îmi pregătise cafeaua mă emoționau profund. Nu cred că mai simțisem acel amestec de sentimente pentru altcineva până atunci: mânie, afecțiune, dorința.

Acum, în timp ce valsam în brațele unui bărbat necunoscut gândurile îmi zburau la chipul frumos şi întunecat al vampirului meu ("vampirul meu"„- cât de patetic!) şi la momentul de pasiune pe care îl trăisem în biroul înghesuit şi prăfuit. Probabil că am oftat fără să îmi dau seama pentru că partenerul meu mă întrebă îngrijorat:

- Va simțiți bine?

- Oh da, am făcut puțin ruşinată. Cred că am obosit puțin.

În ultimul timp dezvoltasem o adevărată abilitate de a minți prompt şi fără să clipesc.

- Vreți să ieşiți să luați puțin aer? zise el îndatoritor, iar eu am încuviințat.

Ne- am strecurat prin mulțimea eleganta şi printre

dansatorii care valsau pe podeaua lucioasă ca o oglindă a marii săli şi până la urmă am reuşit să ajungem afară, pe una dintre terasele largi care se deschideau de o parte şi de alta a clădirii. Seara era destul de răcoroasă şi am simțit, înfiorându- mă, aerul rece pe brațele goale.

Partenerul meu era drăguț şi curtenitor şi, în ciuda faptului că purta o mască de catifea neagră puteam să îmi dau seama că era destul de chipeş.

Chestia cu măştile mă cam lăsase cu gura căscată. În momentul în care ajunsesem la petrecere, am descoperit în holul vast o tavă mare pe care erau aşezate o mulțime de măşti, unele complicate şi înzorzonate semănând cu măştile venețiene, altele simple, din metal sau catifea. Un tânăr îmbrăcat într-o uniformă sobră invita fiecare oaspete în parte să îşi aleagă una. Când a venit rândul meu eram gata- gata să pun mâna pe o mască de mătase verde, când în spatele meu răsunase o voce cunoscută:

- Nu, nu aceea. Am păstrat ceva special pentru dumneavoastră.

Ian- căci a lui era vocea- îmi întinsese o mască de argint. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. Era ca o broderie delicată, iar tăieturile pentru ochi aveau o formă alungită, ca nişte ochi de pisică. Se lega la spate cu nişte panglici din satin argintiu.

- Cand v- am văzut intrând mi-am dat seama că aceasta este perfectă, adăugase el.

Într-adevăr se asorta perfect cu ținuta mea. M-am întors zâmbând, lăsându- l să lege panglicile măştii sub cocul drăguț şi uşor răvăşit la care Mireille, stilista mea muncise aproape două ore. “Nu trẹbuie să arate ca şi cum te- ai fi străduit, ci ca şi cum abia ai scăpat din mâinile unui bărbat pasional”, râsese ea şi avusese perfectă dreptate. Coafura mea arată minunat, lejeră şi sexy, deşi

ştiam că fiecare buclă fusese răsucita şi aşezată cu pricepere de maestru.

Nu am apucat să îi mulțumesc lui Ian pentru că, după o înclinare elegantă a capului se îndepărtase, pierzându- se în mulțimea de invitați.

M-am aşezat pe una din băncile de piatră care mărgineau terasă. Partenerul meu mi se alătură în tăcere. Chiar în momentul în care am vrut să începem prezentările de rigoare, uşile franțuzeşti se deschiseră şi Ian paşi pe terasa însoțit de cea mai înaltă femeie pe care o văzusem vreodată. Purta o rochie din lame roşu, scandalos de decoltata şi care îi scotea în relief fiecare curbă şi fiecare cavitate a corpului. Ar fi putut la fel de bine să poarte latex, efectul ar fi fost probabil acelaşi. Femeia avea părul roşu, nuanța aceea fanata a vinului vechi şi ochii, care îi luceau prin fantele măştii somptuoase, decorată cu pene negre şi roşii erau căprui cu reflexe verzui. Arată...costisitor. Brusc m-am simțit ştearsă în rochia mea cuminte de catifea verde. Ea şi Ian schimbau replici rapide, râzând şi părând foarte relaxați şi am observat cu o vagă urmă de invidie ca ea era doar cu un cap mai scundă decât el şi că îl ținea cu naturalețe de braț. Când ne observară, pe partenerul meu de dans şi pe mine- se opriră din râs, puțin surprinşi, ca şi cum cuvintele pe care le schimbau nu erau pentru urechi străine.

- Domnisoară Victoria, dă- mi voie să ți- o prezint pe Irina, o foarte dragă prietenă.

- Bine că nu ai spus “o veche prietenă”, se alintă ea prefăcându- se oripilată în timp ce îşi scotea masca, dar în momentul în care se întoarse spre mine expresia i se schimbă. Deşi încă mai zâmbea, ochii ei mă măsurară din creştet până la sandalele cu barete argintii, cu o curiozitate rece şi neplăcută.

- Inca îți plac roşcatele, susura ea şi in timp ce

spunea asta buzele roşii i se arcuiră într-un zâmbet uşor dispreţuitor.

“Haida de!”

Realizând brusc că femeia era probabil o fostă sau o actuală iubită, mi-am reprimat la timp un comentariu despre roşcatele naturale în comparaţie cu cele vopsite.

Ian nu spuse nimic, dar mi-am dat seama că este uşor stânjenit şi încercă să salveze situaţia prezentandu- i-l femeii pe partenerul meu de dans.

- Tanarul acesta este Allan Corbet, fiul unuia dintre partenerii mei de afaceri.

Allan Corbet îşi scoase la rândul său masca şi se înclină în fata spectaculoasei femei. Avusesem dreptate: era chiar frumuşel.

- Sunteti partenerul domnişoarei?

- Din păcate nu, făcu el, părând să regrete sincer că nu avea acest titlu.

- Partenerul meu a fost prins cu treburi foarte urgente în ultimul moment, am intervenit eu zâmbind angelic.

Era în parte adevărat. Îl sunasem pe Liam ca să îl invit, dar avea telefonul închis aşa că îi lăsasem un mesaj scurt în care îi explicasem că mă duc la o petrecere şi nu mai insistasem. În plus mi se păruse chiar romantic să apar neînsoţită la bal, ca o cenuşăreasă modernă. De fapt, chiar mă simţeam ca una, în acel moment.

- Oh, foarte curajos din partea ta, făcu diva şi, preţ de o secundă mi s- a părut că surprind o sclipire răutăcioasă în ochii ei. Şi mai era ceva, ceva nedesluşit, familiar şi totuşi străin în acea atitudine. Într-o secundă m-am hotărât: cu o mişcare amplă şi voit exagerată i- am

cuprins brațul şi am zis, încercând să par prostuță şi încântată:

- Trebuie neapărat să îmi spui de unde ai cumpărat rochia aceasta fabuloasă.

Gestul meu avu efectul scontat. Femeia fu atât de surprinsă de îndrăzneala mea încât ignoră degetele care îi atingeau brațul şi murmură:

- Este o rochie Zuhair Murad.

- Extraordinar, am exclamat eu pe un ton extaziat. Este absolut fabuloasă!

Puțin îmi pasă de numele creatorului, pentru că obținusem ceea ce urmărisem. Pielea femeii era foarte rece şi puteam să jur că nu era de vină răcoarea nopții. Era vampir. Recunoscusem cumva în atitudinea ei ceva din Arrio, felul în care privea oamenii, siguranță aceea de sine, ca şi cum ar fi strigat în gura mare "Eu sunt mai puternică, mai importantă, mai specială decât voi toți la un loc". Mi-am retras discret mâna, iar gestul acesta trecu neobservat. Cumva enervată că fusese luată prin surprindere, Irina se întoarse cu aplomb spre Allan Corbet copleşindu- l cu întrebări.

În tot acest timp timp nu mă uitasem deloc la Ian şi întorcându- mi privirea am înghețat: ochii săi verzi mă urmăreau cu un amestec de dezaprobare, curiozitate şi un uşor dispreț, aşa cum priveşti o specie de insectă nou descoperită, dar expresia i se schimbă în secunda următoare şi îmi zâmbi rece. Oare ştia ce este Irina? Probabil că da, mi-am dat singura răspunsul, din moment ce prietenul său Arrio făcea parte din aceeaşi "categorie". În orice caz, era mai bine să îmi țin gura ca să nu fac vreo gafă.

Restul serii decurse fără alte evenimente. Am dansat până la epuizare, am băut şampanie şi m-am delectat cu nişte trufe absolut delicioase. Curând după

miezul nopții oaspeții începură să plece. Deja mă întrebam dacă nu ar fi mai bine să chem un taxi, având în vedere cantitatea de alcool pe care o inghitisem- nu eram cherchelită, ci doar plăcut amețită. Stăteam în hall- ul mare cu telefonul în mână şi aşteptam cuminte ca Ian să îşi ia la revedere de la un cuplu de invitați, ca să îl pot întreba adresa exactă.

- Aăă, vroiam să chem un taxi, am zis eu când el s- a apropiat în sfârşit de mine.

- Desigur, zise el amabil. Dar am o altă propunere: ce- ar fi să mai rămâi puțin şi te conduc eu înapoi acasă. Am ceva de făcut în Wind's Cross. Voi trimite mâine pe cineva să îți aducă maşina.

"Să mori tu!" eram gata să spun, dar mi-am muşcat limba, abținându- mă cu greu să îl întreb ce treaba putea avea în oraş la două dimineața. În schimb am murmurat:

- Daca deranjul nu este prea mare...

- Deloc. Este plăcerea mea. Voi avea astfel ocazia să o cunosc mai bine pe "pisica sălbatică". Te rog, zise inmânându- mi un pahar de şampanie pe care îl luă cu un gest rapid de pe tava unui chelner care trecea întâmplător pe lângă noi. Şi dacă te simți obosită, poți merge în bibliotecă. Canapeaua de acolo este chiar confortabilă.

Derutată de schimbarea totală de atitudine m-am îndreptat cuminte în direcția indicată. Cunoşteam camera aceea impresionantă şi mă bucuram că aveam acum ocazia să o admir în voie. Mi-am trecut degetele peste cotoarele cărților legate în piele şi perfect aliniate pe rafturi. Încăperea era puțin prea sobră pentru gustul meu: mobilă grea, din lemn întunecat, covoare în culori inchise- cobalt, cenuşiu şi negru, lambriuri împodobite cu modele complicate. Totul părea scump şi extrem de masculin.

Cel mai mult din această încăpere îmi plăcea

canapeaua mare, tapisată cu moar argintiu. Mi-am aşezat cu grijă paharul pe una dintre măsuțele joase, am pus alături masca de argint lângă aceasta şi m-am cuibărit între pernele moi. Era plăcut. Uşile grele izolau încăperea aceasta de gălăgia din restul casei. Aici nici măcar muzica nu se mai auzea. Am oftat fericită şi m-am relaxat. Fusese într-adevăr o petrecere frumoasă şi chiar mă simțisem bine. Imaginea femeii în roşu îmi dansa înaintea ochilor, începând să se amestece cu chipurile altor oameni pe care îi cunoscusem în seara aceea, un şir lung de rochii, costume şi măşti fanteziste.

***

Probabil că am ațipit pentru că următorul lucru pe care l-am văzut au fost doi ochi mari şi verzi aplecați deasupra mea. Am sărit literalmente în picioare, cu inima bătându- mi nebuneşte în piept.

- Scuza- mă că te- am trezit.

- Scuza- mă că am adormit pe canapeaua ta.

Ian făcu un gest uşor din mână şi zâmbi.

- Au plecat toți? am întrebat reprimându- mi cu greu un căscat.

- Da. Să mergem, dacă eşti gata.

L-am urmat înapoi în hall, împleticindu- mă pe tocurile înalte şi în fata uşilor deschise ale sălii de bal aproape că am intrat în el, pentru că se oprise brusc. Mi-am îndreptat ținuta şi mândria uşor şifonată. Ian m-a luat de mână şi m-a tras uşurel înăuntru, în uriaşa încăpere luminată acum doar de lămpile înşirate de- a lungul teraselor exterioare.

- In seara asta nu am dansat cu dumneavoastră, spuse el cuprinzându- mi mijlocul cu mâna dreaptă.

Ei, la asta chiar nu mă aşteptasem! Într-o secundă m-am hotărât să nu spun nimic, pentru că în situația aceea orice replică ar fi sunat lamentabil. Am realizat că de undeva se auzea o muzică lentă, dar în rest casa părea pustie. Cu siguranță că personalul de serviciu plecase, urmând să revină a doua zi pentru curățenie. Am început să alunecăm uşor pe pardoseala lustruită şi, deşi până atunci picioarele mă duruseră îngrozitor acum nu mai simțeam absolut nimic, în afară plăcerii de a dansa în acest decor mai mult decât romantic. Uşile mari de sticlă care dădeau înspre terase erau larg deschise şi prin ele pătrundea frigul nopții amestecat cu un miros plăcut de pământ şi iarbă, că după ploaie.

Ian dansa extraordinar. Întotdeauna crezusem că bărbații înalți nu sunt buni dansatori, dar se pare că mă înşelasem. În ciuda diferenței considerabile de înălțime se crease cumva un echilibru între trupurile noastre. După o scurtă ceartă imaginară cu propria conştiință am decis să îmi reproşez abia mâine faptul că simțeam o atracție pentru bărbatul acesta neobişnuit, la atât de scurt timp după ce aproape că îl invitasem pe Arrio să se “înfrupte” din mine. Mâine voi avea o discuție cu mine însămi în fața oglinzii.

De când îmi fusese prezentat Ian se purtase cu mine rece, aproape brutal şi mă simțeam puțin zăpăcită de schimbarea această neaşteptată. Acum părea de- a dreptul drăguț. Iar eu aveam nevoie de lucruri drăguțe în viața mea, aveam nevoie să îmi amintească cineva că sunt feminină şi dezirabilă. În seara aceasta trupul masiv al uriaşului blond, mişcându- se în acelaşi ritm cu mine, zvâcnind şi pulsând aproape de pielea mea era tot ce conta. “*Zvâcnind şi pulsând*”. Am zâmbit în umbră, pentru că tocmai realizasem ca Ian nu era că Irina şi Arrio. Era viu şi cald. Şi atât de aproape. Atât de....

Firul gândurilor îmi fu brusc retezat de o voce care răsună în camera goală, o voce cunoscută.

- Induiosator....

L-am simțit pe Ian cambrându- se şi tresărind. În cadrul uneia dintre uşile de sticlă se profila silueta întunecată a unui bărbat. Ne- am oprit, iar Ian, continuând să mă țină în brațe i se adresă musafirului nepoftit cu o voce incredibil de calmă:

- Cum ai intrat?

- Oh, măsurile de protecție pe care le- ai luat nu mă pot opri pe MINE.

Cu o cutremurare mi-am dat seama a cui era vocea. Lucien, misteriosul meu client care încercase să găsească moneda şi care trimisese creatura aceea oribilă să mă omoare.

- Si ce vrei? continuă Ian cu acelaşi ton calm, ca şi cum ar fi discutat despre vreme.

- Stii ce vreau, Ian sau cum naiba te- o mai fi chemând acum, răspunse Lucien, părând acum puțin iritat.

- El te- a trimis, nu? O asociere ciudată, dacă mă întrebi pe mine.

Lucien înaintă câțiva paşi.

- Uneori te asociezi cu cei mai neaşteptați parteneri, făcu el râzând. Dar nu era un râs plăcut, suna mai degrabă cu hohotul unui nebun.

În clipa aceea Ian mi-a şoptit “Fugi” şi mi-a eliberat mijlocul din strânsoarea brațelor sale. Am țâşnit ca o nebună spre uşa care ducea în hall şi am fugit spre biblioteca. În urma mea izbucni un răget neomenesc, ca de fiară, urmat de zgomotul mobilelor trântite.

M-am oprit lângă uşă bibliotecii ascultând, cu inima gata să îmi sară din piept. Ce trebuia să fac? Pe cine să chem? În casa tăcută nu răsună nici un zgomot, cu excepția celor care veneau dinspre sala de bal, nici un chelner nu- şi făcu apariția, nimeni nu apăru dinspre holul care bănuiam că duce spre bucătărie. Pentru o clipă m-am gândit la Liam, dar apoi am abandonat ideea. Ceea ce se întâmplă era mai mult decât o simplă lupta şi o armă nu ar fi putut fi de nici un ajutor.

Brusc zgomotele încetară. Cu grijă mi-am scos sandalele am păşit şi în vârfurile picioarelor înapoi spre sala de bal. Imaginea care se desfaşura sub ochii mei era mai mult decât incredibilă: Lucian şi Ian se învârteau în cerc, ca două fiare aşteptând să atace. Dar nu mai erau Lucien şi Ian. Oh Doamne! Lucien avea acum două aripi mari, negre care se părea că îi crescuseră de undeva din omoplați sfăşiindu- i cămaşa neagră pe care o purta, iar Ian- oh!- Ian arata îngrozitor. La lumina palidă a felinarelor de afară am observat că degetele i se prelungiseră în nişte gheare înfiorătoare şi chipul îi era contorsionat şi schimonosit într-un rânjet care îi dezvăluia o pereche de canini înfricoşători. Îmi venea să plâng. Doar cu câteva minute mai devreme mă simțisem fericită crezând că uriaşul era un om ca toți oamenii.

Un val de adrenalină amestecată cu furie crescu în interiorul meu. Cu o forță de care nu credeam că sunt în stare am aruncat una din sandale spre Lucien nimerindu- l drept în ceafă. Nici nu fu nevoie de mai mult: Ian- fiara făcu un salt scurt trântindu- l la pământ. Aripile negre zvâcniră cu un foşnet sinistru şi am auzit ceva pârâind. Speram că erau oasele lui Lucien. Ian scoase un mârâit grav apoi spuse cu o voce distorsionată, aproape neomenească.

- Pleacă. Şi să nu te mai întorci.

Am auzit un alt fâlfâit şi o umbră neagră se strecură pe uşă terasei. Eu rămăsesem acolo, tremurând

şi neştiind ce să fac. Îmi simțeam corpul înțepenit de groază, incapabil să se mişte, iar mintea părea că îmi funcționează cu încetinitorul. Ian se ridică de jos, arcuindu- se şi gemând. In clipa în care o rază de lumină îi atinse chipul am văzut că acesta începea să îi revină la normal. Brusc am simțit că nu mă mai țin picioarele şi m-am lăsat să alunec pe podea, cu frumoasa mea rochie de catifea verde împrăştiată în jurul meu. Ian fugi spre mine în timp ce eu stăteam ca prostita acolo, încă sperând că mă voi trezi din ceea ce părea să fie un coşmar îngrozitor. M-a luat în brațe şi nu m-am împotrivit.

- Vei rămâne aici în seara asta, murmură el.

Am dat din cap, simțindu- mă ca un copil bolnav şi speriat. Uriaşul mă purtă în brațe până la etaj, unde intră într-o cameră spațioasă şi întunecată. M-a întins pe un pat, iar eu am tras cu un gest mecanic pilota grea peste mine. Nu ştiu dacă am adormit sau am leşinat, dar am binecuvântat momentul acela de uitare.

***

Când m-am trezit lumina cenuşie şi rece a zilei de toamnă pătrundea printre nişte draperii grele de catifea roşie. În primele secunde nu mi-am dat seama unde eram, dar apoi, cu o dureroasă strângere de inimă mi-am amintit toate întâmplările nopții trecute.

Patul pe care eram întinsă era de fapt un baldachin imens şi avea perdele albe. Pe un scaun în apropiere mi-am văzut rochia de catifea aşezată cu grijă, iar jos pe podea sandalele argintii. Am ridicat uşor pilota şi am constatat că aveam pe mine doar lenjeria intimă, dar am ignorat fiorul neaşteptat de furie şi ruşine pe care l-am simțit când am vizualizat imaginea unui Ian concentrat care încerca neîndemânatic să dezbrace o femeie

adormită, adică pe mine. La capătul patului atârna un halat gros. Am sărit din pat şi l-am tras repede pe mine. Era mult prea mare, iar mânecile îmi ajungeau aproape de genunchi. Le- am rulat nerăbdatoare, apoi am ieşit din cameră în vârful picioarelor, împiedicându- mă în poalele prea lungi ale halatului.

Îmi aminteam vag că Ian mă adusese în brațe până aici urcând o scară aşa că am traversat un culoar lung şi am găsit nişte trepte, la capătul cărora am descoperit hall-ul de acum cunoscut. Urmele petrecerii dispăruseră şi totul arata imaculat. În timp ce stăteam acolo, neştiind ce să fac, o uşă din dreapta mea se deschise şi majordomul cu mănuşi albe anunța solemn:

- Domnul vă aşteaptă, doamnă!

Nu ştiu de ce, dar îmi venea să scot limba la el. M-am abținut şi l-am urmat într-un salon drăguț, cu mobilă de culoare deschisă şi cu un şemineu de marmură în care ardea focul. La o masă pregătită pentru două persoane Ian citea ziarul. Când mă văzu intrând se ridică în picioare şi trase un scaun, invitându- mă să mă aşez. O ceaşcă de cafea fu pusă pe masă în fața mea şi am inspirat aroma lichidului binefăcător. Am tăcut amândoi în timp ce majordomul ne aşeza în fața farfurii şi platouri cu pâine prăjită şi fructe, boluri cu dulceață, farfurioare cu unt şi prăjiturele. Un necunoscut ar fi considerat scena aceasta ca fiind una normală, în care Ian şi cu mine păream un cuplu căsătorit de suficient de mult timp încât să îşi savureze micul dejun în tăcere. După ce farfuriile cu mâncare fură luate de pe masă şi ceaşca mea umplută pentru a doua oară, am rămas în sfârşit singuri.

- Ascult, am spus calmă, vorbind pentru prima oară în ziua aceea şi vocea îmi sună neobişnuit de rece.

- Arrio mi-a povestit despre modul admirabil în care primeşti....lucrurile neobişnuite.

- Asa a făcut? am întrebat pe un ton voit ironic. Nu despre Arrio vreau să vorbim, deşi întrebarea care îmi vine în minte aduce a deja- vu.

- Ce întrebare, mai exact?

- Ce eşti?

- Sunt berserker.

“Voi avea nevoie curând de un dicționar pentru ființe supranaturale sau ce?”

- Berserkerii sunt cei care au stat la originea vârcolacilor, urmă el ca şi când ar fi spus o poveste unui copil.

“Oh da, mai ceva ca în seriile pentru adolescenți: vampiri, vârcolaci, blesteme. De ce nu mă gândisem că era aproape normal că după un vampir să apară şi un vârcolac?” Ce clişeu nenorocit! Viața mea devenise un haos.

- Stramosii mei, cei dintâi berserkeri i- au ajutat pe nemuritori să câştige marele război şi au primit în dar capacitatea de a se transforma.

- Acei nemuritori care i- au blestemat pe vampiri?

- Acei nemuritori. De- a lungul secolelor ne- am păstrat această abilitate şi am luptat în multe războaie. Dar treptat, datorită amestecului dintre sângele nostru şi cel al oamenilor obişnuiți, puterile berserkerilor s- au diminuat şi se pot transforma doar uneori şi cu mare greutate.

- Când este lună plină? am întrebat eu.

- Luna plină doar înlesneşte, dar nu condiționează transformarea.

- Si în ce vă transformați?

- Lupi, urşi, tauri. Dar fiecare berserker are un animal preferat. Al meu este lupul.

- Am observat, am spus sec şi el mă privi fix, fără să zâmbească. Şi ție îți este greu să te transformi? Vorbeşti despre “ei”, dar nu faci parte din aceeaşi...hmmm...mare familie fericită?

- Nu chiar, pentru că sângele meu este mai pur decât al majorității.

Păru că vrea să mai adauge ceva, dar se opri, privindu- mă peste marginea ceştii sale.

- Ce legătura este între tine şi monedă? am curmat eu tăcerea care se lăsase între noi.

- Este o poveste lungă...începu el dar eu l-am privit aproape furioasă dându- i de înțeles că nu acceptăm nici un fel de eschivare.

- Eu nu plec nicăieri. Am dreptul să ştiu, nu crezi?

Oftă. Lumina rece flitrata prin perdelele de culoarea mierii se reflecta în părul blond, dând obrazului său o strălucire ciudată, ireală. Abia acum observam maxilarele puternice acoperite de barbă aproape albă şi forma neobişnuită a ochilor, alungiți şi cu colțurile interioare foarte apropiate de baza nasului.

- Bine, făcu el părând că se hotărăşte brusc. Tatăl meu se numea Egill Skallagrimson şi s- a născut în anul 910. Era fiul războinicului Skalla- Grimr Kveldulfsson şi nepotul lui Ulf Bjalfason, cunoscut şi că Kveldulf sau lupul amiezii. Eu am fost unul dintre fii nelegitimi ai tatălui meu şi am crescut departe de el, pe coastele Islandei. Mama era extrem de frumoasă şi Egill a iubit- o în secret toată viața. Fratele meu mai mare s- a născut în 938, la un an după bătălia de la Brunanburh. După acea

bătălie regele Athelstan i- a dăruit tatălui meu două cufere pline de argint. În lupta aceea murise şi unchiul meu, Thorolf, iar tatăl meu, orbit de durere, a blestemat zeii şi darul primit, pe care însă l- a păstrat în taină. În 953 m-am născut eu, iar mama mi-a ascuns mult timp numele tatălui meu natural.

După o viață plină de acte de vitejie şi de altele care în aceste timpuri ar putea fi catalogate drept sângeroase şi crude, tatăl meu a ajuns să simtă puterea blestemului întors acum împotriva sa: doi dintre frații mei vitregi au murit, iar cel de- al treilea- Thostein Egillson- s-a creştinat. Cu câțiva ani înainte să moară într-un mod nedemn pentru un viking, în patul său şi fără luptă a trimis după mine. Răspândise zvonul că a îngropat argintul în apropiere de Mosfellbaer. Mie însă mi-a spus adevărul: vroia ca eu să am argintul, pentru că toți ceilalți copii ai săi îl dezamăgiseră, iar surorile mele nu erau demne să ştie taina.

Mi-a poruncit să îl duc departe, pentru că blestemul aruncat asupra comorii era extraordinar de puternic. Argintul îi dădea celui care îl deținea viața veşnică şi gloria în luptă, dar dacă monedele erau separate, cei care le aveau mureau într-un mod violent sau înnebuneau. Nu putea fi cheltuit, transformat sau folosit pentru orice altceva. Pentru a fi sigur ca argintul nu va ajunge în mâinile nepotrivite, tatăl meu a topit o monedă şi a făcut asta.

Îmi arata încheietura dreaptă pe care sclipea o brățară simplă de argint, ca o panglică subțire şi rigidă.

- Este o brățară de vasalitate. Copii deveniți bărbați primeau o brățară asemănătoare atunci când jurau credința lordului stăpânitor. Tata m-a pus să jur că îi voi îndeplini porunca. Am jurat pe brățară care era parte din argintul blestemat şi am dobândit nemurirea...

Nu mai ştiam unde mă aflu. Ascultăm fascinată

povestea incredibilă a lui Egill şi a comorii sale. Cuvinte ca “nemurire” sau “blestem” mi se păreau acum fireşti. Vroiam să ştiu mai multe. Tot.

- Si ce s- a întâmplat cu argintul?

- Timp de câțiva ani l-am ținut ascuns, dar eram chinuit de teama de a nu fi descoperit din întâmplare. Toți cei care aflaseră despre el îl căutau în locul greşit, fireşte, dar tot mă simțeam nesigur. Blestemul era extrem de puternic şi nu ştiam ce s- ar fi putut întâmpla dacă era găsit.

- Ti- ai fi pierdut nemurirea?

- Nu, aceasta a fost ironia crudă a sorții sau răzbunarea ciudată a tatălui meu: atâta timp cât argintul există - eu trăiesc, datorită brațării şi a jurământului meu, ca paznic al tezaurului. Câțiva ani mai târziu, am aflat că un oarecare Bjarni navigase spre un pământ necunoscut şi Leif Eriksson vroia să organizeze o expediție spre acel loc. Mi-am schimbat numele şi m-am oferit voluntar ca membru al echipajului. Într-un târziu, după mai multe încercări am acostat în noua lume pe care Leif a numit- o Vinland. Mi s- a părut locul perfect pentru a îngropa secretul argintului pentru totdeauna. Aşa că optzeci de ani mai târziu m-am reîntors, de data aceasta cu propria corabie. Numai că s- a întâmplat ceva: două monede au fost furate. Am descoperit asta după ce am îngropat lada pe care o comandasem special şi m-am reîntors pe continent. Unul dintre oamenii din echipaj a murit şi înainte de a muri a povestit cuiva cum furase monedele în timp ce ne aflăm pe mare, înainte ca eu să arunc un blestem de sânge asupra încărcăturii. Regret şi azi că nu am sigilat lada încă înainte de a părăsi vechiul pământ. Restul îl ştii....

Amețisem şi aveam senzația neplăcută că nu mai ştiu ce este real şi ce nu.

- Lasa- mă să văd dacă am înțeles bine. Tu ai...aaaa....1060 de ani?

- Da.

- Si eşti nemuritor?

- Da, atâta timp cât argintul există, indiferent cine îl are.

- Numele tău adevărat este Ian?

- Nu.

- Si te transformi în lup?

- Da. Dar nu numai în lup....

- Ok, sunt oficial nebună! am exclamat eu nemaiputând să mă abțin.

- Nu eşti nebună, domnisoară Victoria. Doar mai norocoasă sau mai ghinionistă decât alții, depinde cum priveşti lucrurile.

- Ce se întâmplă dacă pierzi brățara?...am continuat eu că şi când nu l- aş fi auzit.

- Nimic, dar că cel care o poartă devine la rândul lui nemuritor câtă vreme o are. Cumva însă brățara va găsi o cale de a se întoarce la mine- proprietarul ei de drept.

- Mai ştie cineva de ea?

- Doar tu şi Arrio.

- Minunat! Mai multe secrete! Dacă mai ai vreunul, acum e momentul să mi- l spui.

- Mi-a plăcut dansul nostru de noaptea trecută, înainte de a fi întrerupți.

- Sa te ia naiba! am urlat mânioasă, iar el îmi făcu semn să tac, părând de- a dreptul amuzat. Dacă mă aşteptasem la o reacție violentă din partea lui sau la o invitație rece şi dura de a- i părăsi casa, ca răspuns la ieşirea mea nervoasă mă înşelasem. Se pare ca zicala “ agresivitatea naşte agresivitate” nu era adevărată întotdeauna, deşi din partea lui Ian te puteai aştepta la orice. Cel puțin aşa simțeam în acel moment.

- Si acum ce trebuie să facem? am întrebat după ce m-am mai calmat puțin, iar vocea mea nu mai tremura.

- Voi duce moneda ta unde îi este locul în speranța că într-o zi voi recupera şi ultima piesă.

- Cine o are?

- Nu ştiu cu siguranță. Dar am bănuielile mele. Loki.

- Loki? Vrei să spui zeul viking?

Abia văzusem filmul Avengers, aşa că idea ca temutul zeu există cu adevărat mi se părea uluitoare, chiar dacă actorul care jucase rolul acestuia în film nu părea foarte înfricoşător.

- Unul dintre nemuritori, da.

- La el te- ai referit când l- ai întrebat pe Lucien “el te- a trimis”?

- Da. Între mine şi Loki există o duşmănie veche. El este mult mai bătrân ca mine, desigur, numai că faptul că eu sunt deținătorul unui secret atât de important l- a făcut să mă urmărească de- a lungul secolelor.

- Si de ce vrea argintul?

- Vezi tu, de- a lungul vremii Loki a început să slăbească. Obligat să trăiască printre oameni, în formă

umană, nu mai poată să revină la forma inițială, de gigant. Argintul l- ar putea ajuta să facă asta.

- Si- a pierdut puterile?

- Nu toate. Este încă foarte puternic, unul dintre cei mai puternici din lumea mea.

- Lumea ta?

- Da, lumea ascunsă, lumea creaturilor originale.

- Ah da, cei dintâi, am murmurat eu. Am uitat că noi am fost intruşii.

Ian zâmbi iar imaginea aceea făcu să mi se zbârlească părul pe ceafă. Era un zâmbet înghețat..

- Domnişoară Victoria, îmi pare rău că trebuie să treci prin asta. Agro găsise moneda şi trebuia să se întâlnească cu noi, cu mine şi cu Arrio. Dar a fost ucis, iar cei care au făcut- o fie nu au putut să o ia, fie au fost întrerupți şi nevoiți să modifice planul inițial.

- Cand l- ai cunoscut pe Arrio? am întrebat schimbând brusc subiectul.

- Cu mult timp în urmă. Abia fusese transformat. Am devenit prieteni. De fapt, dacă stau să mă gândesc, este singurul în care am încredere.

Am zâmbit fără să vreau, iar Ian continuă.

- Pentru cineva ca mine este greu să aibă prieteni. Viața mea, din momentul în care am primit brățară a fost o continua luptă: nu puteam să stau mai mult de zece ani în acelaşi loc. Vezi tu, faptul că eu rămâneam neschimbat în timp ce toți cei din jurul meu îmbătrâneau nu putea trece neobservat. Nu am putut să mă ataşez de nimeni, iar atunci când am făcut- o am plătit un preț teribil: a trebuit să plec fără explicații, sfaşiindu- mi sufletul şi ranind

persoanele la care țineam. Dar Arrio a fost de la început un prieten bun. El însuşi este obligat să trăiască asemeni mie. Înțelege.

- Si cum procedezi? am întrebat curioasă. Adică apari pur şi simplu undeva şi rămâi o vreme?

- Este destul de complicat. Îmi creez o nouă identitate pentru fiecare loc în care mă opresc o perioadă mai lungă de timp. Acum însă, datorită tehnologiei şi accesului la informații este puțin mai dificil. Dar nu imposibil, adăugă el.

- Inteleg, am zis eu gânditoare. Ştii, în momentul în care Agro mi-a dat moneda aceea, întreaga mea viața s-a schimbat. Acum câteva luni în urmă nu aş fi putut asculta povestea ta şi să spun "înțeleg". Dar....

El mă întrerupse:

- Argintul reacționează diferit: uneori ucide aproape instantaneu, alteori aştepta chiar şi ani întregi. Bănuiesc că tu l- ai revendicat într-un fel.

Brusc mi-am amintit de noaptea în care ținusem monedă în mână şi spusesem: "Aceasta îmi aparține mie", aceeaşi noapte în care căpătasem cicatricea roşie din palmă.

- Te- a marcat. Te- a recunoscut ca stăpână a lui sau cel puțin s- a hotărât să nu te ucidă pe loc şi te- a acceptat, pentru că dovediseşi că eşti puternică. În plus bănuiesc că mâinile tale erau pătate de sângele lui Agro- ultimul stăpân, chiar dacă nu tu erai cea care îl omorâse. Aşa că ți s- a supus. Uneori o face, alteori nu. Şi a început să te influențeze, pentru că asta face blestemul atât de primejdios: îi schimba pe cei care vin în contact cu el. Ar fi o greşeală să afirm că ai început să faci lucruri pe care până atunci nu le- ai fi făcut în mod normal?

O imagine fugară a doi ochi argintii îmi apăru în

minte şi am încuviinţat încet din cap.

- Va continua să te schimbe şi vei începe curând să nu mai vrei să renunți la monedă. Ba mai mult- să îți doreşti întregul argint.

CAPITOLUL 8

Am rămas tăcută, uitându- mă în ochii verzi ai lui Ian. Aş fi vrut să protestez, dar simțeam cumva că avea dreptate. Probabil că doar în momentul în care auzisem toate acestea spuse cu voce tare conştientizasem cu adevărat că înăuntrul meu se schimbase ceva în ultima vreme. Victoria cea de altădată nu s- ar fi aruncat în brațele unui bărbat aşa cum o făcusem eu, nu s- ar fi jucat cu sentimentele cuiva, aşa cum mă jucasem eu cu cele ale lui Liam, deşi încercasem să îmi găsesc justificări şi scuze. Şi, pentru nimic în lume, nu s- ar fi simțit atrasă de uriaşul blond, doar pentru că era diferit de orice alt bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Se auzi un zgomot dincolo de uşă, apoi aceasta se deschise larg şi, ca şi cum tot ceea ce simțeam nu era de ajuns, Arrio intra în cameră. Părea extrem de slăbit şi un firişor de sânge i se prelingea din colțul gurii schimonosite.

Ian sari de pe scaun şi îl prinse exact înainte ca Arrio să se prăbuşească.

- Esti nebun? urlă el intinzându- l pe Arrio pe covor şi susținându- i capul. De ce umbli în plină lumină, trebuia să te ascunzi încă de acum două ore?

Am îngenunchiat la rândul meu lângă vampir, incapabilă să vorbesc. Chipul lui palid arata înspăimântător şi am observat cu groază că pe piele îi apăruseră din loc în loc nişte pete roşii, ca nişte arsuri.

- Este rănit, zise Ian privindu- mă.

Pentru o fracțiune de secundă, în ochii săi apăru o expresie deznădăjduită. Acela a fost momentul în care m- am dezmeticit. Faptul că Ian- puternicul viking- se temea mă făcu să simt un fior de frică pe şira spinării, dar şi

altceva, mai profund- o hotărâre rece, detaşată. Cred că abia în acel moment am înțelesul sensul expresiei "Cei curajoşi sunt cei care, deşi se tem merg mai departe". Cu degete sigure, în ciuda a ceea ce simțeam am desfăcut cămaşa lui Arrio şi abia am reuşit să îmi stăpânesc un strigăt: gâtul îi era acoperit aproape în întregime de băşici, iar în partea dreaptă, chiar sub claviculă i se căscau trei răni adânci, arătând ca şi cum ghearele unui animal mare îi sfâşiaseră carnea.

Am fugit la ferestre şi am tras draperiile cu o asemenea forță încât aprope că le- am smuls din inele, cufundând camera în întuneric. Arrio gemu şi ochii i se întoarseră spre mine.

- Esti idiot sau ce? am făcut eu mânioasă întorcându- i privirea.

Probabil că adrenalina mă făcea să vorbesc astfel, pentru că altfel aş fi început să plâng.

- Trebuie să îl luăm de aici, i- am spus eu lui Ian, care mă aprobă dând din cap în tăcere şi se ridică hotărât.

Curând după aceea, Arrio stătea întins pe un pat de la etaj, acelaşi în care mă trezisem în acea dimineață, iar eu îi tamponam fruntea cu un prosop umed. Nu ştiam dacă asta îl ajuta sau nu, dar simțeam nevoia să fac ceva în timp ce aşteptăm ca Ian să se întoarcă. După ce îl adusese pe Arrio în camera cu draperii roşii, plecase cu paşi mari fără să spună nimic.

Mă înspăimânta paloarea ca de ceară pe care o avea vampirul, iar faptul că nu respira, deşi era firesc să nu o facă, nu mă ajuta deloc.

- A venit cu o dubiță, zise Ian în şoaptă în spatele meu şi am tresărit puternic pentru că nu îl auzisem intrând. Aparține unui cuplu aflat în vacanță şi probabil că şi- a folosit puterile ca să îi determine să îl aducă până aici. Le- am spus că sunt liberi să plece. Au trecut şi aşa

prin prea multe.

O şuviță întunecată alunecase pe fruntea lui Arrio şi i- am îndepărtat- o cu un gest uşor. El deschise ochii.

- Esti aici, şopti el, iar eu m-am aplecat spre el zâmbindu- i.

- Sunt aici.

- Aici….miroase ….a tine….

Închise din nou ochii oftând. M-am întors către Ian care privea cu o expresie îngrijorată pe chip la trupul vlăguit întins între aşternuturile albe.

- O să fie bine? am întrebat eu cu o voce mică.

- Da. Sper, adăugă el. Este slăbit, iar rana pare destul de serioasă. Are nevoie de sânge, adăugă el strângând din dinți.

"Oh da, bineînțeles, am zis eu în gând, medicamentul universal"

- Trebuie să mă duc să fac rost de nişte sânge, spuse Ian.

- De ce nu îi dai tu? am întrebat mirată.

- Pentru ca sângele meu l- ar putea ucide sau l- ar face să îşi piardă mințile. Vampirii nu pot bea decât sânge uman.

Se întoarse grăbit şi se îndreptă spre uşă.

- Asteaptă, am spus repede. Probabil că mai târziu voi regreta asta, dar pot să îi dau din sângele meu.

Ian ridică o sprânceană.

- Esti sigură că vrei să o faci?

- Hei, tipul ăsta mi-a făcut cafea în fiecare dimineață timp de vreo săptămână, am încercat eu să glumesc, deşi ştiam cât de gravă era întrega situație.

Ian păru să cântărească totul în gând, apoi după vreun minut spuse:

- Bine.

Se apropie de pat şi se aşeză de cealaltă parte a lui Arrio. Îmi zâmbi liniştitor în timp ce scotea din buzunar un obiect micuț şi lucios care semăna cu un briceag multifuncțional.

- Da- mi mâna.

Într-o secundă mi-am dat seama ce vroia să facă: nu voi dona sânge într-un recipient special sau ceva de genul acesta, ci îl voi hrăni la propriu pe vampir. Ce scârbos! Cu toate acestea mi-am întins brațul pe deasupra rănitului şi Ian îmi întoarse mâna cu palma în sus, trăgând de mâneca halatului şi dezvelindu- mi încheietura.

- O să doară puțin, spuse el şi înainte să apuc să spun ceva, făcu o crestătură cu tăişul ascuțit al briceagului şi o linie subțire şi roşie îmi apăru pe piele. Nările vampirului pe jumătate inconştient fremătară. Ian făcu un semn uşor din cap, iar eu mi-am apropiat mâna de gura lui Arrio. I- am simțit buzele tremurând pe pielea mea şi căutând instinctiv picăturile de sânge. Apoi brusc începu să sugă avid, ridicându- şi mâinile şi apăsându- mi cu ele incheitura.

Am avut o senzație stranie de căldură care îmi învăluia treptat corpul, ca o moleşeală fierbinte şi neliniştitor de asemănătoare cu plăcerea de dinaintea unui orgasm. Simțeam colții lui Arrio zgârindu- mi pielea şi limba lui ciudat de rece mişcându- se ritmic pe mica rană, în timp ce câteva picături din propriul meu sânge i se prelingeau pe bărbie. Cu toate acestea actul în sine nu mi se părea grețos şi nu simțeam absolut nici o durere.

Deodată ochii argintii se deschiseră larg şi în ei am citit o disperare profundă, o luptă între dorință de a se opri şi neputința de a o face. Şi mai era ceva: durere. Trupul începu să i se contorsioneze, dar mâinile sale continuau să îmi țină strâns încheietura. Gemea şi se zvârcolea şi mi se făcu frică. Brațele puternice ale lui Ian, care îl țintuiseră până atunci pe pernă încercau acum să îmi desprindă mâna din încleştarea degetelor lui Arrio.

- Gata. E suficient, prietene. Nu vrei să o răneşti pe Victoria, nu?

Arrio scoase un urlet neomenesc şi îmi dădu drumul, ca şi cum abia atunci îşi dăduse seama ce se întâmplă şi cine eram. Se chirci pe o parte continuând să urle ca şi când ceva îl ardea pe dinăuntru. M-am întins spre el, mângâindu- l cu mâna teafără iar el se întoarse gemând şi mă cuprinse în brațe, cuibărindu- se lângă mine ca un copil care a visat urât şi cauta alinarea.

- O să fie bine, şopti Ian, acum are nevoie doar de odihnă.

- Mai rămân cu el, am spus privind la Arrio care nu mai țipa, ci doar gemea uşor, lipit de mine şi părând pe jumătate inconştient. Simțeam o milă sfâşietoare pentru cel pe care îl crezusem atât de puternic, invincibil.

Am mai rămas acolo vreo jumătate de oră, stând în întuneric, cu capul lui Arrio sprijinit de umărul meu, ascultându- mi propria respirație în semiobscuritatea camerei. El căzuse într-un soi de letargie şi părea țeapăn ca un mort. Păi, într-un fel, chiar era mort, nu?

Încet şi fără să fac zgomot, m-am îmbrăcat cu rochia care încă era aşezată frumos pe scaun şi am ieşit uşurel din cameră, ținând în brațe plicul şi sandalele. Simțeam că după tot ce se întâmplase în ultimele ore, între mine şi Ian nu mai erau multe de spus pentru moment, aşa că în curând stăteam pe scaunul din dreapta

al propriei maşini, în timp ce el conducea cu viteză spre Wind's Cross. Habar nu aveam cum se va întoarce la conac şi sinceră să fiu puțin îmi pasă.

Ne- am despărțit fără prea multe cuvinte şi, după ce am ajuns în sfârşit în apartamentul meu şi i- am dat să mănânce lui Liberace m-am prăbuşit pe pat, alunecând într-un somn greu, vecin cu moartea.

***

Când m-am trezit afară era deja întuneric şi ceasul de pe noptieră arăta ora 23 şi 27 de minute. Dormisem douăsprezece ore. M-am întrebat ce se întâmplase în lipsa mea la cafenea şi dacă fusese cineva îngrijorat de faptul că nu apărusem pe acolo toată ziua. M-am ridicat amețită din pat şi, după o vizită scurtă la baie m-am îndreptat spre bucătărie. Beculețul telefonului fix sclipea. Am apăsat butonul şi am început să caut ceva de mâncare prin frigider în timp ce aparatul anunță: "Aveți opt mesaje".

"Unde eşti? Am încercat să te sun dar ai telefonul închis. Anunță- mă când te întorci".

Vocea lui Liam părea îngrijorată şi am zâmbit fără să vreau, gândindu- mă ce ar fi spus dacă i- aş fi povestit adevărul.

"Sper că eşti bine. Totul e ok aici. Sună- mă", suna al doilea mesaj. Era Lilly.

"Nu înțeleg ce- i cu tine? E chiar aşa de greu să dai un telefon? Nimeni nu ştie unde eşti". Mhm, Liam din nou. Celelate două mesaje continuau pe acelaşi ton aşa că enervată am apăsat butonul telefonului şi am şters restul fără să le mai ascult.

M-am aşezat oftând la masă, trăgând aprope bolul în care pusesem nişte cereale cu lapte. Ştiam că sunt nedreaptă în ceea ce îl privea pe Liam. Mă plăcea şi era sincer îngrijorat pentru mine. Iar eu, eu cum îi răspunsesem prieteniei pe care mi- o arătase? Îl mințisem, îi ascunsesem o grămadă de lucruri, acceptasem ca Arrio să locuiască la mine la doar câteva zile după ce Liam aprope că îmi declarase că era îndrăgostit de mine. Poate că era timpul să îmi stabilesc prioritățile. Nu îi puteam povesti despre monedă, vampiri sau berserkeri, dar în mod sigur puteam să mă port mai frumos cu el. Mi-am promis solemn să îl sun a doua zi şi să îl invit la o cafea, aici sau la Coquette şi să fiu drăguță.

Cuvintele lui Ian îmi răsunau în urechi: “Argintul îi schimbă pe cei care vin în contact cu el”. Poate că dacă nu ar fi fost moneda, m-aş fi îndrăgostit de Liam şi am fi început o relație. Poate că- şi gândul acesta mă făcu să mă cutremur- el era “alesul”, iar eu îl respingeam, aruncând aiurea şansa de a fi fericită. În plus, trebuia să fiu realistă: o relație cu Arrio nu ar fi avut nici un viitor. El ar fi putut să trăiască sute de ani după ce eu aş fi îmbătrânit şi aş fi murit, în timp ce el ar fi rămas tânăr şi neschimbat.

Iar Ian, ei bine, cu Ian era altceva. Într-adevăr, există şi în cazul lui problema nemuririi, dar avusesem încă de la prima întâlnire sezatia că sub pojghiță aceea de gheață, dincolo de cinism şi condescendentă era ceva mai mult, compasiune, patimă şi milă. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca el. Combinația aceea de forță şi calm mă făcea să îmi doresc să ştiu mai multe despre el, să încerc să pătrund dincolo de chipul serios şi să văd ce gândeşte cu adevărat. Detestam felul lui de a fi, dar în acelaşi timp mă simțeam irezistibil atrasă de puterea pe care o emana.

Cel puțin din partea lui Arrio ştiam cât de cât la ce să mă aştept. Arrio avea simțul umorului, iar cinismul sau era uneori chiar reconfortant. Ian în schimb era politicos şi manierat, dar rece, arogant chiar. Mă îndoiam că cineva ar

putea ghici vreodată ce se întâmplă îndărătul frunții frumoase şi a ochilor săi verzi. Probabil că este o chestie a nemuritorilor, mi-am zis. Se uită la noi de sus, ca la nişte furnici pe care le pot călca oricând sub picior. Şi, poate că în alte circumstanțe nici nu mi-ar fi plăcut Ian. Sau Arrio. Ei, acum exageram puțin, dar faptul că stăteam acolo, la masa ovală din bucătăria mea, încercând să analizez întreaga situație mă făcea să mă simt mai stăpână pe propriile sentimente.

Brusc m-am întrebat ce sfat mi-ar da Dodo. Nu mă sunase şi nu ştiam nimic despre ea de câteva zile. Poate că îmi lăsase un mesaj pe robotul telefonului, dar le ştersesem pe toate, iar acum îmi părea rău că nu le ascultasem până la capăt. O voi suna mâine şi poate că voi găsi curajul să îi povestesc ce se întâmplă în viața mea. Dar era oare înțelept să o amestec pe sora mea mai mică în toate astea? În ultimul timp lucrurile luaseră o întorsătură primejdioasă.

Asta mă ducea cu gândul la un alt subiect: ce pățise Arrio? Ce se întâmplase atât de grav încât fusese nevoit să umble în plină lumină, punându- şi viața în pericol. Cine îl rănise şi - cel mai important lucru- ce misiune avusese? Puteam să jur că era ceva în legătură cu argintul, dar pentru moment aveam prea puține date pentru a elabora o teorie plauzibilă.

Mobilul meu începu să zbarnie, facându- mă aproape să sar de pe scaun.

- Stiu că este târziu, începu Liam, căci el sunase. Eram îngrijorat.

- Imi mulțumesc, am spus, aşezându- mă înapoi pe scaun. Sunt bine.

- Pot să urc până la tine?

“Oh la naiba! Probabil că arăt îngrozitor”. Primul impuls a fost să spun nu, dar mi-am amintit apoi de

promisiunea pe care mi- o făcusem cu câteva minute mai devreme, aceea de a mă purta drăguț cu Liam.

- Sigur, urcă, am spus şi după ce am închis am fugit spre oglinda din hol, încercând cu disperare să îmi descâlcesc părul, fericită că apucasem să mă spăl pe dinți.

Două minute mai târziu se auzi o bătaie uşoară în uşă. Liam intra vijelios şi, înainte de a- mi da seama ce se întâmplă mă prinse în brațe şi mă sărută. Şocul pe care l- am simțit a fost destul de puternic, pentru că acesta era ultimul lucru pe care mă aşteptasem. Gura lui era fierbinte, atât de diferită de cea a lui Arrio, iar buzele sale le forțau pe ale mele să se deschidă, flămânde şi poruncitoare. Brusc am simțit o senzație de slăbiciune şi m-am abandonat sărutului.

Mi-am ridicat brațele şi l-am cuprins pe după gât, în timp ce mă înălțam pe vârfuri. Mişcarea aceasta l- a făcut să geamă şi m-a împins spre peretele din spate, cuprinzându- mi mijlocul cu ambele mâini şi presându- şi corpul cu putere de al meu. Am simțit fiori sub piele, pornind de undeva din piept şi răspândindu- se ca un lichid cald spre abdomen. Liam se opri câteva secunde, privindu- mă fix, cu ochii măriți şi întunecați:

- Te vreau, murmură el printre dinți, de parcă s- ar fi luptat cu ceva mai presus de voința lui. Avea maxilarele încleştate, iar sprâncenele frumos arcuite îi deveniseră acum o linie întunecată pe chipul măsliniu.

Nu i- am răspuns, dar mâinile mele i- au cuprins din nou gâtul, trăgându- l mai aproape şi căutându- i înfrigurată gura cu buzele. În clipa aceea totul părea corect şi singura întrebare care mi se învârtea în minte era *"de ce nu?"*. Vroiam să mă simt normală, lângă un bărbat normal, departe de lumea întunecată şi misterioasă pe care abia începusem să o descopăr şi care mă speria îngrozitor. Da, aveam nevoie de cineva care să mă facă să

mă simt protejată, pentru că obosisem să fiu eu cea puternică, cea care păstrează secrete îngrozitoare. Iar Liam era acolo, solid şi pasional şi real. Susținându- mă. Iubindu- mă. Nu ştiu de unde venise gândul acela, dar am realizat că era adevărat: Liam mă iubea. Sau cel puțin era îndrăgostit de mine.

M-am desprins din îmbrățişare şi am făcut un semn spre uşa dormitorului. Cu un strigăt jos, semănând cu un geamăt, Liam mă ridică în brațe şi din câțiva paşi ajunse lângă patul meu, în timp ce continuăm să ne sărutăm sălbatic. Am căzut împreună între cearceafuri, trăgând cu disperare de hainele care ne incomodau. Liam mă săruta, musca, mângâia şi degetele lui aproape că îmi sfâşiară halatul subțire pe care îl purtam. Mi-am ridicat şoldurile în timp ce el se rostogolea peste mine şi am început să îmi mişc bazinul în timp ce el îşi îngropă mâinile în părul meu, țintuindu- mă pe pat şi privindu- mă înnebunit:

- Nu face asta pentru că îmi voi pierde mințile.

Am zâmbit, vrând parcă să îi arăt ca asta era tot ce îmi doream în acel moment, iar el şopti:

- Te- am vrut din prima în clipa în care te- am văzut. Am vrut să fac asta- şi mă săruta usor- şi asta- iar mâna îi alunecă pe sub pantalonii mei de pijama, palma închizându- i- se peste zona chiar de dedesubtul buricului şi începând să alunece uşor în jos. Aproape că am țipat de plăcere. Mi-am arcuit spatele într-un mod aproape dureros şi unghiile mele se înfipseră în pielea spatelui sau pe jumătate dezgolit.

Am deschis larg ochii, anticipând apogeul plăcerii pe care o simțeam acumulându- se în locul acela, când brusc am realizat că nu eram singuri. Doi ochi argintii ne priveau, cu un amestec de furie şi amuzament. Am înlemnit, uitându- mă la Arrio care stătea rezemat de tocul uşii de la dormitor, cu brațele încrucişate peste piept şi cu

binecunoscutul sau zâmbet ironic pe buze.

- Oh, nu vă opriți acum. Eram curios să aud ce altceva mai vroia să îți facă.

La auzul vocii lui Arrio, Liam sări din pat dintr- o mişcare, părând extrem de amenințător şi ofensiv. Dar vampirul făcu un gest plictisit şi zise:

- Nu vă deranjați, aştept dincolo.

Apoi mi se adresă:

- Avem de vorbit.

***

Tensiunea din cameră era atât de densă încât ai fi putut să o tai cu cuțitul. Niciodată în viața mea nu mă mai simțisem atât de stânjenită şi de furioasă. Cu adevărat îngrozitor nu era că eu şi Liam fuseserăm întrerupți în momentul în care mai aveam puțin şi făceam dragoste- încă mai simțeam fiori gândindu- mă la acele clipe de pasiune- cât faptul că cel care o făcuse fusese Arrio, care reuşise transforme, prin atitudinea lui ironică, un moment ce ar fi putut să fie minunat, în ceva neplăcut şi aproape sordid.

Acum stăteam cu toții în jurul mesei din bucătărie, păstrând tăcerea. Arrio arata mult mai bine. De fapt, nu mai avea nici un semn care să amintească de rănile şi arsurile suferite cu o noapte în urmă. În cele din urmă Liam fu cel care sparse tăcerea apăsătoare:

- Credeam ca între voi doi nu este nimic, spuse el pe un ton agresiv şi furia din vocea sa era aproape palpabilă.

Mi-am dat ochii peste cap, gata să protestez, dar Arrio mi- o lua înainte.

- Nu este nimic, cel puțin nu în sensul la care te gândeşti tu.

Deşi continuă să zâmbească, ochii argintii păreau reci şi duri.

- Si, totuşi, iată- te aici, la miezul nopții, intrând ca la tine acasă.

- Uşa era deschisă, făcu Arrio pe un ton plictisit.

Urmăream schimbul de cuvinte dintre cei doi bărbați, stând turceşte pe scaun, cu picioarele ghemite sub mine şi rozându- mi unghiile. Mă simțeam ca un copil surprins făcând ceva rău, nepermis.

- Si- atunci de ce ai venit? întrebă Liam.

- Am ceva de vorbit cu Victoria, răspunse celălalt sec şi o umbră păru să îi întunece chipul preț de o clipă.

- Aaaaa, ceva de vorbit, zise Liam ridicând vocea. Asta explică totul, făcu el ironic. Şi eu aveam de vorbit cu ea, pentru că eram îngrijorat. Ştii că a lipsit două zile? Ştii că am căutat- o ca un nebun în toate locurile în care credeam că ar putea să se ducă?

Monologa enervat, cu ochii scânteind de indignare.

- Emotionant, zise Arrio. Şi cel mai bun loc de a discuta cu ea era patul?

Brusc am simțit că îmi vine să urlu.

- Incetati amândoi în clipa asta!

Liam şi Arrio se întoarseră spre mine, părând aproape surprinşi de prezența mea, ca şi când ar fi descoperit abia în acel moment că eram şi eu în cameră.

- Nu mai vorbiți despre mine ca şi când nu aş fi aici. Tu- am continuat arătând spre Arrio- eşti îngrozitor de enervant şi cred că ar trebui să îți ții gura o vreme. Iar tu- m-am întors către Liam care mă privea cu gura cascată- înțelege o dată pentru totdeauna: nu este nimic între mine şi Arrio.

Vampirul zâmbi larg, parcă încântat de ieşirea mea nervoasă, în timp ce în mintea mea o voce enervantă începu să chicotească *"mincinoaso, mincinoaso!"*, dar am ignorat- o continuând din ce în ce mai vehement:

- Am intrat într-o poveste complicată, care nu are nici o legătură cu tine, iar Arrio mă protejază. Şi nu, nu mă poți ajuta şi nu îți pot spune despre ce este vorba, pentru că nu este secretul meu, i- am tăiat- o scurt, presimțind ce se pregătea să spună. Poate că la un moment dat vei înțelege. Sau poate că nu. Tot ce îți cer este să ai încredere în mine, dacă ți- a mai rămas vreun strop de rațiune în capul ăla al tău!

Şi pentru că Arrio încă rânjea, i- am mai servit şi lui o porție. Bonus.

- Casa mea nu este hotel, să vii şi să pleci când ai chef. Este pentru ultima oară când tolerez asta. Şi şterge-ți zâmbetul de pe față sau îți jur că nu mai mişc un deget pentru voi de acum înainte!

M-am simțit dintr- o dată epuizată şi m-am lăsat să alunec înapoi pe scaun, uitându- mă urât la cei doi. Şi, ca şi cum un deget nevăzut ar fi apăsat un buton magic, tensiunea se risipi. Liam se ridică, părând acum uşor stânjenit.

- Pai, eu vă las să vorbiți, zise el şi se îndreptă spre uşă. Ajuns în prag se întoarse spre Arrio şi zise:

- Să ai grijă de ea.

- Intotdeauna, răspunse acesta serios şi am avut

senzația că între cei doi se încheiase un fel de înțelegere tacită, un armistițiu. Situația mi s- a părut dintr- o dată îngrozitor de stupidă şi mi-am reprimat cu greu un hohot de râs. Nu vroiam să torn gaz peste foc, după ce tocmai avusesem un moment Kodak.

- Am venit din două motive, spuse Arrio după ce uşa de la intrare se închise în urma lui Liam. Primul ar fi să îți spun că plecăm într-o călătorie.

- Plecam? am întrebat eu. Adică tu şi Ian?

- Adica Ian, tu şi cu mine.

- Si unde se presupune că plecăm?

- Să ducem moneda acolo unde îi este locul.

M-am strâmbat nemulțumită.

- V- o dau să o duceți voi doi unde vreți. M-am săturat până peste cap de povestea asta.

- Nu se poate. Tu trebuie să renunți la ea, să o redai întregului. Chiar dacă i- o dai lui Ian, influența argintului va persista.

- Minunat, am făcut eu simțind un gol neaşteptat în stomac. Şi cel de- al doilea motiv?

- Am vrut să îți mulțumesc, spuse Arrio serios. Pentru sânge.

Aş fi vrut să spun “pentru puțin”, dar ar fi sunat ipocrit şi fals, aşa că am dat încet din cap.

- Vorbesc serios, Victoria. M-ai salvat şi îți sunt dator.

- Dacă nu era sângele meu, ar fi fost al altcuiva, am spus încurcată.

- Dar a fost al tău. Ian mi-a povestit că tu te- ai oferit să mă ajuți.

Îmi prinse mâna dreaptă peste masă şi, cu un gest delicat îşi trecu degetul mare peste micuța cicatrice de pe încheietură.

- Ce s- a întâmplat de fapt? am spus eu repede, încercând să schimb subiectul pentru că atingerea degetelor lui îmi făcuse inima să îmi zvâcnească dureros, ca şi când Arrio mi-ar fi atins un nerv.

- Pai, am venit, am găsit uşa descuiată şi v- am surprins, pe tine şi pe polițistul tău făcând nişte chestii scandaloase, zise el încercând să pară serios.

- Oh, eşti imposibil, am pufnit eu simțind că îmi iau obrajii foc.

- Serios, Victoria, mă simt rănit! Credeam că ți- am demonstrat la rândul meu...cum era?...ah da: “ce am vrut să îți fac din prima clipă în care te- am văzut”.

Am înfaşcat suportul de şervețele de pe masă şi l- am aruncat în direcția lui, dar, cu o viteză uimitoare el s- a ferit şi şervețelele s- au împrăştiat pe podeaua bucătăriei.

- Vezi, de asta te admir. Eşti singura femeie care a îndrăznit vreodată să arunce cu lucruri în mine.

Am izbucnit în râs. Pur şi simplu, nu puteam să mă supăr pe el, indiferent cât de nesuferit era uneori.

- Acum, vorbind serios, noaptea trecută am fost atacat. Plecasem să aranjez detaliile călătoriei, mai precis să mă întâlnesc cu un vechi prieten care ne poate închiria un vas.

- Hmmm, vrei să spui că vom pleca pe mare?

- Exact asta vreau să spun. Oricum, când am ajuns

la locul de întâlnire, Otto era mort, iar eu am fost atacat. Probabil că ştiau ce sunt pentru că au folosit sfori îmbibate în arsenic ca să mă lege.

Am încercat să nu pun întrebări despre arsenic, dar mi-am promis să țin minte pe viitor această informație, pentru că din punctul meu de vedere era una prețioasă. În schimb am întrebat:

- Au fost mai mulți?

- Trei. Oameni. Dar am fost cumva luat prin surprindere. Până la urma m-au lăsat să zac acolo, crezând probabil că nu mai eram în stare să ripostez. După câteva ore a apărut o femeie. A început să mă întrebe ce ştiu despre Ian. Nu era umană, dar eram prea slăbit ca să îmi dau seama ce este. Dar am văzut că avea un wyvern.

- Un ce?

- Wyvern este un fel de reptilă. Face parte din creaturile originale, doar că acum sunt mult mai mici decât strămoşii lor. Un wyvern adult are dimensiunile unui labrador. Sunt însă periculoşi, iar veninul lor poate fi fatal.

- Si ce s- a mai întâmplat? am întrebat, încercând să asimilez toate acele informații.

- M-au torturat o vreme. Apoi, la un moment dat m-au lăsat singur cu wyvern- ul şi au ieşit din cameră. Am profitat de situație şi am reuşit să fug, pentru că legăturile se slăbiseră în timp ce mă torturau. Dar înainte de asta reptila m-a zgâriat.

- Am văzut rana. Arata destul de rău.

Arrio îşi ridică tricoul negru şi îmi arată pieptul gol, pe care încă se mai vedea o urmă rozalie, mai deschisă la culoare decât restul pielii, dar care arată mai

degrabă ca o veche cicatrice, nicidecum că o rană proaspătă.

- Este incredibil, am exclamat eu cu respirația tăiată de uimire.

- Vampirii se vindecă repede, spuse Arrio. Mi-am întors privirea de la pieptul gol, iar el îşi trase tricoul în jos.

- Am auzit că şi voi ați avut probleme, zise el, scurtând momentul stânjenitor şi nefăcând nici un comentariu deplasat, lucru pentru care i- am fost recunoscătoare în sinea mea.

- A apărut Lucien şi Ian s- a transformat. S- au luptat, am spus eu laconic.

- Si ai descoperit ce este Ian, completă Arrio.

- Cam da. Aş putea să te întreb de ce nu mi-ai spus dinainte.

- Speram să nu se ajungă la asta.

- Sunt destul de implicată în toată povestea, nu crezi?

- Chiar nu am vrut să ai şi mai multe griji, spuse el simplu şi în acel moment semăna cu acel Arrio care îmi era drag, Arrio care îmi făcea cafea şi care mă ținuse o noapte întreagă de mână pe terasă, povestindu- mi despre viața lui incredibilă.

Am zâmbit şi el mi-a întors zâmbetul.

- Cine este Lucien, de fapt?

- Un nemuritor. De- a lungul timpului s- a implicat mai mult decât oricare altul în viața oamenilor, astfel încât că a ajuns să creadă că rolul său în această lume este

deosebit de important.

Am înțeles din tonul lui că nu avea să îmi dea mai multe informații aşa că nu am insistat. Ceea ce aflasem în ultimele zile era suficient pentru moment.

- Si unde plecăm? Când?

- - Nu ştiu exact când, răspunse el încruntând- se. În câteva zile, aşa că ar fi bine să îți pui în ordine afacerea, pentru că este posibil să stăm în jur de o săptămână. Planul cu iahtul a căzut şi ne- am dat seama că suntem urmăriți mai bine decât ne imaginaserăm. Vom pleca pe un drum ocolit, ca să ni se piardă urma, fiecare în altă zi şi din alt loc. Dacă vrei, adăugă el zâmbind, poți să îl iei şi pe polițistul tău o parte din drum. Puteți pretinde că plecați în vacanță, ca doi porumbei.

- O să mă gandesca la asta, am spus bățoasă.

Dacă întreaga călătorie urma să dureze câteva zile trebuia să discut cu Lilly despre Coquette, să îi găsesc lui Liberace o locuință provizorie şi să îmi fac bagajele.

- Cred că este timpul să mergi la culcare, spuse Arrio.

M-am uitat la ceas. Era trecut de două dimineața.

- Ramai, nu- i aşa? am întrebat eu firesc.

- Desigur, răspunse el zâmbind. Doar i- am făcut o promisiune polițistului.

CAPITOLUL 9

În zilele care urmară viața mea intră oarecum pe un făgaş normal, mă rog, cât de normal putea să fie cu prezența lui Arrio în apartamentul meu după lăsarea întunericului şi cu cea a lui Liam la cafenea, ori de câte ori timpul îi permitea.

Zilele se scurgeau parcă mai încet în aşteptarea iminentei călătorii spre necunoscut. Îi spusesem lui Liam că mă putea însoți, dându- i câte amănunte îmi permiteam în acel moment, adică extrem de puține. Din seara în care aproape făcusem dragoste cu el, nu mai încercase nimic, nici măcar un sărut de noapte bună. Ba mai mult părea că se împăcase cu faptul că Arrio rămânea la mine în fiecare seară. Mă întrebam uneori dacă nu cumva Arrio folosise o mică doză de constrângere asupra lui Liam, dar era evident că nu exista nici o posibilitate rezonabilă de a afla adevărul.

Reuşisem să dau în sfârşit de Dodo care îmi povestise că petrecuse weekendul la casa de vacanță a unor prieteni. Mă mânca limba să îi povestesc prin ce treceam, dar am hotărât în ultimul moment că este mai bine să o țin departe de întreaga poveste, cel puțin până când ne întorceam.

Faptul că nu se mai întâmplase nimic ieşit din comun mă bucura şi mă neliniştea în egală măsură. Nici urmă de Lucien sau Dava, nici o şopârlă hidoasă care să apară pe neaşteptate în dormitorul meu, nimeni care să vrea să mă omoare. Ian nu luase legătura cu mine mine din ziua în care părăsisem castelul, dar Arrio îmi transmise într-o seară că era bine- sanatos şi că îi făcusem o puternică impresie. Era mai bine să stăm la distanță unul de altul pentru moment, îmi explicase Arrio, dar, sinceră să fiu, toată secretomania asta începuse să mă calce pe nervi.

Cafeneaua mergea destul de bine şi mă cufundasem în problemele cotidiene, în acte, facturi şi alte lucruri mărunte, cu voluptatea celui care, după ce a fost la un pas de înec reuşeşte să respire aer curat. Aveam nevoie de realitate, acea realitate banală, meschină şi uneori atât de plictisitoare. Şi mă bucuram de această linişte iluzorie cu atât mai mult cu cât ştiam că foarte curând se va sfârşi.

Abia la sfârşitul săptămânii următoare, în timp ce stăteam în micul meu birou încercând să pun în ordine un teanc de facturi Arrio intră, rânjind mulțumit. Instinctiv m-am uitat la ceasul de pe perete: era trecut de şapte.

- Plecăm, zise el fără nici o introducere şi se trânti pe canapeaua ponosită din stânga biroului, făcând să se ridice un norişor de praf.

Camera asta chiar avea nevoie de o curățenie serioasă, mi-am făcut eu o notă mentală în timp ce îmi scoteam ochelarii de pe nas. În ultimele zile mă duruse capul aşa că începusem să port iar vechii mei ochelari pentru citit.

- Da? Am făcut eu încercând să par indiferentă, deşi inima începuse să îmi bată mai repede din momentul în care el intrase în birou.

- Da. Peste trei zile plecați voi, tu şi Colombo. Destinația Newfoundland. Vă dau un avans de două zile, apoi plec şi eu. Ian a plecat deja şi va face un ocol mare, cu escală în Seatlle şi Washington.

Îmi întinse câteva hârtii.

- Bilete, rezervarea la hotel, traseul marcat pe hartă, enumeră el. Plecați ca turişti să vizitați site- ul arheologic din L'anse aux Meadow. Avionul vostru va ateriza pe St. Anthony. Veți sta o seară la Heaven Inn, unde veți primi instrucțiuni.

Ascultam toate acele detalii şi aproape că nu îmi

venea să cred. Într-un târziu am spus:

- Baieți, voi vă credeți într-un film cu spioni.

- Păi chiar suntem spionați, replică el scurt.

- Si faptul că mergem să vedem o veche aşezare vikingă nu este deloc bătător la ochi, nu? am întrebat eu ironic.

- Da şi nu. Poate că ai devenit curioasă. Probabil că cei care ne urmăresc ştiu că ai moneda, aşa că alegerea de a merge acolo poate fi perfect justificată.

- Poate că ai dreptate.

- Intotdeauna am.

Mi-am dat ochii peste cap, exasperată de zâmbetul lui superior.

- Aaaa, şi ar mai fi ceva. V- am rezervat o cameră cu un singur pat aşa că încercați să vă abțineți de la...mă rog, ştii ce vreau să spun.

***

La două zile după această discuție, după ce toate aranjamentele pentru plecare erau gata, iar Liberace părea că se adaptează de minune în frumoasă casă a lui Lilly, care întâmplător avea şi o verandă închisă pe care motanul meu mofturos părea să o adore, am început să îmi fac bagajul. Mă tot gândeam la remarca lui Arrio despre modul în care ar trebui să ne comportăm, Liam şi cu mine. El spusese că deghizarea perfectă ar fi cea de îndrăgostiți plecați în vacanță.

Fără să vreau am privit pe fereastră. Cerul era

cenuşiu şi ploua mărunt de câteva ore bune. Toamna venise repede anul acesta şi deja puteai ghici apropierea iernii. Poate că îndrăgostiților astfel de vreme li se pare romantică, nu am de unde să ştiu, însă pe mine mă deprima.

M-am hotărât să pun în bagaje doar strictul necesar pentru patru sau cinci zile. Fără nici o tragere de inimă am ales câteva tricouri şi două pulovere mai călduroase, o pereche de blugi şi lenjerie intimă. Am ezitat un minut privind la trusa de machiaj, apoi am ridicat din umeri şi am îndesat într-un etui mai mic un rimel, o cremă şi un balsam de buze. Plecăm să vizităm un site arheologic până la urmă, nu să mergem la baluri.

Mi-am împăturit frumos o a doua pereche de blugi şi un cardigan verde de mohair pentru a doua zi dimineață, apoi mi-am dat ghetele cu cremă şi le- am aşezat în holul de la intrare. Am ales o geantă încăpătoare, cu bareta tip bandulieră în care urma să îmi iau telefonul, încărcătorul, portofelul, tableta şi alte lucri pe care le- aş fi considerat utile. Ca de exemplu o lanternă de buzunar sau un briceag. Trebuia să mă gândesc la toate, ca o fată prevăzatoare ce sunt, nu?

După vreo oră de pregătiri mi-am amintit că nu pusesem în bagaj nici o pijama. Am deschis din nou dressingul şi m-am încruntat. În nici un caz nu voi lua negligee- ul de mătase primit în dar de ziua mea de la Dodo. Dar nici pijamalele vechi de tricot cu pocuşori mov, decolorate şi lălai de la atâtea spălări, în care mă simțeam atât de bine. Chiar dacă jucam un rol, nu găseam un motiv destul de solid pentru că Liam să mă vadă arătând şleampătă sau excesiv de provocatoare. Simțeam totuşi un dram de cochetărie, aşa că am ales o pijama simplă, gri, cu pantaloni lungi cu şiret în talie şi bluza cu mâneca trei sferturi. Singurul detaliu drăguț era un buzunar mare în față, gen marsupiu pe care erau imprimate cuvintele „Nu deranjați”. Era un compromis decent.

Mi-am imaginat fața lui Liam dacă aş fi apărut în neglijeul de mătase albă, atât de transparent încât părea că mai mult mă dezbraca decât mă îmbrăca şi am izbucnit în râs. Apoi râsul s- a transformat în suspine. Zău aşa, schimbările astea de dispoziție erau cam îngrijorătoare, dar ce să- i faci, o fată are dreptul să fie frustrată din când în când.

În seara aceea m-am culcat devreme, pentru că trebuia să plecăm în zori spre Boston ca să prindem cursa spre aeroportul St. Anthony. Am rememorat în gând tot ce făcusem şi ce mai trebuia să fac şi am adormit cu greu, tot intorcand- mă de pe o parte pe alta.

***

Spre surprinderea mea, drumul spre aeroport şi călătoria cu avionul au decurs fără incidente. Nimeni nu încercase să mă omoare în timp ce făcusem un duş rapid în dimineața plecării, nu mă atacase nimeni în timp ce îmi căram geanta prin gangul care dădea spre stradă şi nimeni nu sărise în fața maşinii țipând „bu- hu- hu” pe măsură ce ne îndepărtăm de Wind’s Cross. Liam venise să mă ia pe la şase dimineața şi am parcus drumul cu maşina printr- o ceață densă şi lăptoasă.

Eram neliniştită şi somnoroasă pentru că dormisem prost şi avusesem nişte vise îngrozitoare. Nu am vorbit mult, schimbând între noi doar câteva cuvinte, strictul necesar. Bănuiesc că şi Liam se simțea ciudat. Acceptase să mă însoțească în necunoscut fără rezerve, dar puteam citi pe chipul lui încruntat că nu era prea fericit în momentul acela.

Avionul aterizase in jurul prânzului pe St. Anthony, un aeroport modest, care părea mai mult o casă particulară de dimensiuni mari. În fața aeroportului am

găsit câteva taxiuri şi după aproximativ patruzeci de minute eram deja în camera rezervată de Arrio. Arată drăguț şi rustic, cu pereți tapetați şi o cuvertură cu flori mari albastre şi roşii. M-am trântit pe pat gemând şi mi-am scos ghetele. Îmi înghețaseră picioarele. Cred că afară erau minus cinci grade, iar diferența de temperatură mă cam luase prin surprindere.

- Sper că nu vin urşi polari pe aici, aşa cum povestea recepționera, comentă Liam, parcă pe aceeaşi lungime de undă cu mine.

Se aşezase pe cealalata parte a patului şi acum privea circumspect în jur.

- Care- i planul? întrebă el într-un târziu.

- Aşteptăm.

Mi-am scos telefonul şi am căutat numărul lui Ian. Vocea lui se auzi exact după al treilea apel şi era aşa cum mi- o aminteam, joasă, profundă şi rece. Cu toate acestea am simțit un fior pe şira spinării şi am aruncat o privire vinovată spre Liam, care din fericire nu mă observa pentru că era prea ocupat să îşi scoată din geantă câteva lucruri.

- Am ajuns, i- am comunicat lui Ian pe un ton cât mai sobru posibil.

- Perfect, veni răspunsul. Mâine plecați spre L'anse aux Meadows şi vă cazați la Valhalla Lodge, apoi vizitați situl. Asigurați- vă că nu sunteți urmăriți, iar dacă sunteți, purtați- vă cât mai normal. Poimâine te întâlneşti cu Arrio la Islands Bay. Este un mic port particular acolo, iar proprietarul se numeşte Bill Fletcher.

- Am înțeles, am spus scurt notând ultima informație pe carnețelul scos din geantă. Şi apoi?

- Bill ştie doar în parte despre ce este vorba. Să vă

jucați rolul aşa cum trebuie. I- am spus lui Bill ca prietenul tău este cam excentric şi vrea să viziteze farul de pe Green Island.

- Acolo mergem? am întrebat scriind repede.

- Poate, veni răspunsul sec. Deocamdată asta este tot ce trebuie să ştiți.

Îmi venea să îl înjur şi să arunc cu telefonul aiurea. Dar m-am abținut şi am încheiat conversația într-un mod relativ politicos. Cum de putusem să mă simt atrasă de Ian? Îmi venea să îmi trag palme singură.

După ce i- am făcut un rezumat al discuției lui Liam am început să mă mai relaxez puțin. Măcar acum ştiam încotro ne îndreptăm, chiar dacă încă ştiam mult prea puțin. Brusc stomacul meu făcu un zgomot caraghios şi răsunător. M-am uitat la ceas. Era deja ora patru, iar eu nu mâncasem nimic de ieri de la prânz.

- Hai să coborâm să mâncăm ceva, sugera Liam amuzat şi zâmbind pentru prima oară în acea zi.

***

O oră mai târziu, după o porție de paste şi două pahare de vin alb deja mă simțeam mai bine. Liam se relaxase şi începuse să îmi povestească diverse întâmplări amuzante din timpul investigațiilor sale. Picioarele mi se încălziseră şi îmi simțeam urechile pulsând. Era plăcut, mai ales că eram singuri în resturantul hanului.

Brusc am realizat că este sâmbătă, ca în mod normal aş fi fost acasă, cuibărită în fața televizorului, cu Liberace torcând somnoros în poala mea. Dar, iată- mă, la mulți kilometri depărtare de casă şi de zona mea de

confort, bâjbâind într-o aşa zisă aventură în căutarea unor lucruri în a căror existenţă încă nu credeam pe deplin, alături de Liam- cel pe care încercăm să îl accept în viaţa mea şi care ştia şi mai puţin decât mine despre lumea întunecată şi periculoasă pe care o descoperisem de curând. Am spus "puţin"? Ei bine, corect ar fi "nimic". Încă nu îi povestisem despre adevăratul scop al călătoriei noastre. Tot ce ştia era ca Arrio avea nevoie de mine în cadrul unei întâlniri şi că acest lucru nu implică nimic primejdios sau ilegal. Eram chiar surprinsă că nu întrebase mai mult, aşa că bănuiam că situaţia în care ne aflăm amândoi îi făcea plăcere într-o anumită măsură. Avem încă anumite bănuieli în ceea ce privea faptul că Arrio îşi folosise puterile pentru a- l determina pe Liam să accepte o situaţie atât de dubioasă fără să pună intrebari, dar nu aveam motive să ma plâng. Preferam un Liam draguţ si docil unui Liam care ar fi pus intrebari incomode la care ma temeam că nici macar eu nu aveam raspunsuri. Da, ştiu, sunt ingrozitoare!

Uşa restaurantului se deschise şi intră un cuplu în vârstă, pe care îl mai văzusem în timp ce ne cazam. El era destul de înalt, cu o chelie lucioasă şi nişte ochelari cu rame metalice, în timp ce ea era cu cel puţin douzeci de centimetri mai scundă şi avea părul alb ca zăpadă, făcut permanent. Amândoi purtau haine simple şi păreau o pereche de bunicuţi cumsecade. Ne salutară veseli şi se aşezară la o masă apropiată de a noastră. Le- am răspuns politicos la salut şi ne- am continuat discuţia despre modul în care se făcea amprentarea suspecţilor aduşi la biroul şerifului. Liam tocmai îmi explica procedura şi felul în care degetul trebuie rotit astfel încât să se obţină o amprentă cât mai clară. Era amuzat de întrebările mele profane, dar îmi răspundea răbdător, încântat şi impresionat de interesul meu.

Am observat cu coada ochiului că eram priviţi. "Bunicuţii" păreau că examinează meniul, dar în realitate înţepeniseră pe scaune, trăgând cu urechea la conversaţia noastră. Mi-am îndreptat privirea spre ei şi am surprins o

reacție de recul care a durat nu mai mult de o secundă, ca şi cum cineva le- ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece. Am zâmbit dulce şi am zis destul de tare:

- Incercati pastele. Sunt grozave!

- Oh, făcu Doamna- Permanent, cred că aşa vom face.

Se întoarse către soțul său şi puse o mâna mică şi zbârcită peste brațul acestuia, privindu- l drăgăstos.

- Nu am mai mâncat demult nişte paste făcute cum trebuie. Îți mai aduci aminte de restaurantul italian unde am mâncat spaghetele acelea delicioase, în luna noastră de miere?

El îi zâmbi şi încuviință din cap. M-am simțit brusc ruşinată. Oare avertismentul lui Ian în legătură cu posibilitatea de a fi urmăriți mă făcuse să devin paranoică? Oare acest cuplu era unul obişnuit, venit în vacanță sau jucau un rol, ca şi noi. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât a doua variantă mi se părea mai absurdă. I- am făcut un semn discret lui Liam, care ascultase discuția fără să dea nici un semn că ar fi bănuit ceva, dar când el îmi răspunse printr- o încuviințare discretă şi un gest uşor în direcția celor doi am realizat că şi el se gândea la acelaşi lucru ca mine. M-am hotărât să joc tare. I- am prins mâna lui Liam peste masă şi am început să îl mângâi, alintându- mă:

- Nu crezi că ar fi drăguț să mergem în Italia în luna noastră de miere?

- Ba da, scumpo, răspunse el intrând imediat în joc. Putem vizita Veneția. Am auzit că este foarte romantic acolo primăvara.

Am bătut din gene, părând recunoscătoare şi fericită. Acest schimb de cuvinte ne distrasese cumva atenția, aşa că am observat cu întârziere sosirea unui nou

client. Acesta tocmai trecea pe lângă noi, îndreptându- se spre rândul de mese aflat în partea din spate a restaurantului.

Era destul de tânăr, cu un păr lung şi cam nespălat prins într-o coadă la spate şi purta o pereche de blugi care văzuseră zile mai bune şi o geacă groasă peste un pulover de lână. Părea mai degrabă localnic decât turist, dar nu puteam explica exact de ce aveam această bănuială. Nu ne salută, aşa cum făcuseră ceilalți doi clienți, ci se aşeză pur şi simplu la masă, dând impresia că nici măcar nu ne observase.

După ce chelnerul îi lua comanda, îşi aprinse absent o țigară, ignorând semnul mare lipit pe perete care interzicea explicit fumatul în locație. Însă când chelnerul se întoarse două minute mai târziu cu un pahar pe care îl puse în fața lui Coada- Nespălată nu făcu nici un comentariu, ci pur şi simplu pleca şi reveni cu o scrumieră de metal. Liam nu putea urmări scena pentru că stătea cu spatele, aşa că am hotărât să îi povestesc totul când vom ajunge în cameră, în loc să încerc să îi şoptesc peste masă, dând astfel de bănuit.

- Totuşi, deşi cred că tipul pare candidatul ideal eu tot mizez pe bătrânei, am concluzionat eu, stând în vârful patului, douăzeci de minute mai târziu.

Liam îşi făcea de lucru cu telecomanda televizorului. Se întinsese de- a latul patului la picioarele mele şi mă ascultă, în timp ce încerca să prindă un post de ştiri.

- Nu ştiu ce să spun. Poate că faptul că nu i s- a interzis să fumeze înseamnă că este un obişnuit al casei. Pe de altă parte, poate că personalul nu a vrut scandal, tipul părea cam ciudat.

Brusc îmi puse întrebarea de care mă temeam cel mai mult:

- Ce se întâmplă cu adevărat aici, Victoria? Tu spui că mergem la o întâlnire care nu poate avea loc fără tine, dar suntem avertizați că cineva ne urmăreşte. Nu este doar o întâlnire, nu- i aşa?

Am încercat să câştig timp şi m-am întins să ajung la telecomanda din mâna lui. Însă Liam stinse televizorul dand- mi de înțeles că nu mai aveam cum şi de ce să mă mai eschivez.

- Nu, nu este. E altceva, ceva ce nu pot încă înțelege pe deplin sau explica, am început eu. Poți să îi spui paranormal sau nebunie, dar se pare că pe lume există lucruri ciudate, blesteme şi alte chestii de felul acesta, despre care oamenii normali, ca tine sau ca mine nu au habar.

- Dar se pare că tu ai habar, puse el punctul pe "i".

- Eu am aflat întâmplător şi acum sunt cumva amestecată în povestea asta.

- Vrei să spui că Arrio este...paranormal?

Mi-a venit să râd, dar m-am abținut. Era şi ăsta un mod de a privi lucrurile.

- Da, Arrio este paranormal. Şi toată povestea a început de la un soi de blestem antic, pe care noi putem şi trebuie să îl oprim.

Mi-am ținut respirația aşteptând ca Liam să înceapă să râdă cu lacrimi sau să mă numească nebună. Sau, şi asta era cea mai rea variantă, să îşi ia bagajul şi să plece. Însă el mă privea serios şi concentrat, părând să cântărească noile informații. Când nu am mai putut răbda tăcerea prelungită am întrebat cu o voce nesigură:

- Nu ai de gând să îmi spui că sunt ridicolă şi că te- am târât aici pentru motive absurde?

- Deloc, Victoria. Cred că, dacă noi nu suntem capabili să percepem anumite lucruri, nu înseamnă că ele nu există. De fapt, am bănuit că este ceva de genul acesta, pentru că dacă ar fi fost vorba de ceva concret şi “normal”, indiferent cât de grav, sunt convins că mi-ai fi povestit de la început sau că i- ai fi spus surorii tale.

Am tăcut năucită, iar el a continuat.

- Am ştiut încă din seara atacului că îmi ascunzi ceva. Şi nu numai mie. Şi mai eram sigur că nu aveai în nici un fel de a face cu ce ți s- a întâmplat sau că, mă rog, erai o victimă colaterală. Greşesc?

- Nu.

- Apoi a început povestea cu Arrio. Nu ştiam prea multe despre tine în momentul acela, dar de un lucru eram sigur: nu ai fi lăsat pe nimeni să se comporte astfel, să stea la tine şi să te urmărească aşa cum a făcut- o el, decât dacă fie erai iremediabil îndrăgostită de el, fie aveai nevoie de protecție împotriva a ceva sau a cuiva mai puternic decât tot departamentul de poliție.

- Ai avut dreptate în legătură cu a doua variantă, am încuviințat eu. De ce nu mi-ai spus nimic?

- Am încercat să te fac să vorbeşti cu mine ca să îți pot vorbi la rândul meu. După ce gelozia mea a explodat aşa cum bine ştii, am realizat că nu era vorba de o idilă între tine şi Arrio. Aşa că am lăsat lucrurile cum erau, sperând că el era în stare să te protejeze mai bine poate decât aş fi făcut- o eu.

Mi-am amintit de seara în care Liam dăduse buzna în apartamentul meu, nebun de furie şi de dorință, seara în care aproape făcuserăm dragoste, dar am fost întrerupți de vampir. Liam păru să îmi citească gândurile şi zise:

- Te- am dorit şi încă te doresc, dar nu vreau să te pun în pericol datorită geloziei mele. Nu ştiu când a

început totul. Poate în ziua aceea când te- am interogat. Păreai atât de vinovată şi de inocentă în acelaşi timp, încât nu am ştiut ce să cred, ce să simt. Erai puternică şi vulnerabilă, femeie şi copil, o combinație care m-a înduioşat. Ştiam că nu erai tu făptaşul, dar era ceva la tine care mă intriga. Mândria ta, felul în care mă priveai, provocator şi calm, felul în care ți- ai îndreptat umerii ca şi cum erai pregătită să înfrunți orice acuzație cu zâmbetul pe buze.

- Eram îngrozită, am recunoscut eu. Mă temeam că tu vroiai cu tot dinadinsul să îmi pui crimă aceea în cârcă. Sau cel puțin aşa credeam atunci. Nu am avut nici un amestec, Liam. L-am găsit pur şi simplu pe trotuar şi a murit în brațele mele.

- Stiu. Dar mă înfruntai şi vanitatea mea a ripostat. Vroiam să fiu blând cu tine, raportul colegilor meu spunea clar că nu erai decât un martor sau chiar mai puțin decât atât, dar mă provocai şi cred că acela a fost momentul în care te- am urât şi te- am iubit, în acelaşi timp, cu o intensitate pe care nu o mai simțisem vreodată. Nu ştiam că cele două sentimente pot exista simultan.

Liam întinse mâna şi mă trase uşor dintre perne. Am alunecat pe pat rostogolindu- mă chiar lângă el. Cu o mişcare bruscă el m-a întors cu fața în sus, țintuindu- mă pe pat cu propriul său trup. Mi-a ridicat cu delicatețe bărbia, privindu- mă în ochi şi şopti:

- Spune- mi că nu simți nimic pentru mine, Victoria.

- Nu pot, am gemut simțind cum mă cuprinde un soi de panică. Nu pot să spun asta.

Sărutul lui mă luă puțin prin surprindere, pentru că mă aşteptam cumva să mai vorbim puțin pe tema sentimentelor. La început abia mă atinse, ca şi cum ar fi testat gustul buzelor mele, apoi mâinile lui mi se împletiră

în păr, masând uşor pielea capului, iar atingerea degetelor lui îmi trimise fiori pe şira spinării. Gura lui o părăsi pe a mea şi începu să alunece în sus spre frunte. Îmi sărută o sprânceană, trasând arcul acesteia cu atingeri delicate, zăbovind puțin pe tâmplă. Tremuram şi îmi simțeam trupul lichefiindu- se. Sunt impulsivă şi nu foarte obişnuită cu gesturile tandre şi prelungite, poate pentru că nu am avut ocazia de- a lungul vieții să beneficiez de prea multe. Am încercat să îl cuprind cu brațele şi să îl trag spre mine, dar el îmi cuprinse încheieturile deasupra capului, imobilizându- mă şi încercând totodată să nu mă strivească sub greutatea sa.

- Nu, murmură el cu vocea acea joasă pe care deja i- o ştiam bine din seara în care îmi rostise numele cu atâta patimă pe veranda casei părinților săi. Nu se va întâmpla nimic până când nu ți- o vei dori cu adevărat. Până când nu mi- o vei cere chiar tu.

Am deschis gura pentru a protesta, dar el mi-a acoperit- o cu propria gură într-un sărut adânc şi lent, înnebunitor de lent. Vibrăm ca o frunză în vântul înghețat al toamnei, gata să mă prăbuşesc într-un adânc fără fund. Fără vreun alt cuvânt Liam se ridică puțin şi mă întoarse cu spatele spre el, ghemuindu- se lângă mine. A oftat şi mi-a sărutat părul. Am înțeles că momentul romantic se încheiase. Stăpânirea de sine a lui Liam biruise şi era probabil momentul să dormim puțin. Ceea ce am şi făcut.

***

M-am trezit în dimineața următoare cu capul greu şi gura uscată. Era probabil efectul celor câteva pahare cu vin băute seara trecută. Adormiserăm îmbrăcați şi încă ne mai țineam în brațe. După ce m-am dezmeticit puțin, am fugit la baie să mă spăl pe dinți şi pe față ca să

îndepărtez efectele mahmurelii. Liam intra după mine în baie şi curând am auzit apa la duş curgând. Nu credeam că modestul han oferea servicii de room service, aşa că am aşteptat cuminte ca Liam să îşi termine tabieturile, ca să pot face un duş şi să coborâm în restaurant pentru micul dejun. Când ieşi de la baie cu părul umed şi proaspăt bărbierit el îmi zâmbi radios şi începu să îşi caute nişte haine în geanta de voiaj.

Am lăsat apă fierbinte să îmi curgă în creştet şi să mă învăluie ca o mantie şi am analizat evenimentele din seara trecută. Realizăm vag faptul că în materie de bărbați, cunoştințele mele erau superficiale. Modul în care se stăpânise Liam, deşi nu sunt eu zâna- zânelor mă făcea pe de o parte să mă îndoiesc de puterea mea de seducție şi pe de cealaltă parte să pun sub semnul întrebării experiența mea sentimentală, în general. Mă rog, aveam să mă gândesc la aceste lucruri în nopțile pe care le voi petrece singură în apartamentul meu, după ce ne vom întoarce acasă. Când mi-am terminat toaleta, Liam era gata îmbrăcat într-un pulover de lână albastră cu motive indiene galbene şi verzi şi o pereche de blugi albastru deschis care se mulau frumos pe picioarele lui lungi şi frumos lucrate. Miam, delicios!

Am coborât mai întâi la recepție că să ne interesăm cum putem ajunge la L’anse aux Meadows şi am aflat cu surprindere că o maşină fusese deja închiriată pe numele meu şi că cineva trebuia să ajungă la ora zece să lase un set de chei. Receptionerul - nu mai era tipa drăguță de seara trecută care ne speriase cu poveştile ei despre lupi, urşi şi alte vietați - ne surâse profesional, puțin cam forțat, dacă mă întrebați pe mine şi se interesă dacă agenția de voiaj la care apelasem ne oferise un pachet complet. O imagine a lui Arrio în costum de steward, cu o şepcuță cochetă aşezată pe superbul lui păr negru şi cu un rânjet de la o ureche la alta îmi flutură prin minte. I- am servit recepționerului un zâmbet la fel de nesincer ca cel pe care ni- l oferise el şi am trecut în restaurant. Mai aveam de pierdut vreo oră până când

sosea maşina, aşa că am comandat micul dejun: ouă ochiuri şi pâine prajita- eu, omleta cu bacon şi unt- Liam şi cafea pentru amândoi.

După micul dejun ne- am strâns lucrurile din cameră, verificând cu atenție dacă nu uitasem ceva. Am pipăit discret şi cu un gest reflex mică umflătura din sutien- locul în care ascunsesem moneda înainte de a pleca din Wind's Cross. Descususem o mică porțiune de pe latura cupei şi băgasem acolo bucată de argint, îndesând-o bine spre marginea opusă. Dacă cei care ne urmăreau ne- ar fi scotocit prin bagaje nu ar fi descoperit nimic. Singura lor posibilitate ar fi fost să mă dezbrace şi să- mi analizeze lenjeria intimă, lucru de care mă îndoiam că s-ar fi întâmplat.

De la recepție am cumpărat o hartă locală, pentru că din câte înțelesesem maşina inchiriată nu avea GPS. De asemenea recepționerul părea foarte grăbit să ne ajute cu indicațiile. Eram cât pe ce să îi cer câteva detalii când Liam spuse politicos:

- Înca nu ştim exact unde vom pleca de aici. Ne-am hotărât să vizităm cât mai mult din coasta sudică, dar vom vedea.

„Deştept”, am remarcat eu în gând, având în vedere că ținta noastră se afla în nord- vest.

Cheile maşinii ne aşteptau pe tejgheaua recepției. Am lăsat un bacşiş generos şi, după strângeri de mâini şi promisiunea că vom reveni ne- am avântat afară în aerul înghețat. Nu mai ploua, iar cerul părea de cristal, cu soarele strălucind orbitor şi rece deasupra noastră.

Am ieşit lin din parcare şi am cotit la stânga, în timp ce eu am desfăşurat harta încercând să determin traseul.

- Trebuie să ajungem pe ruta 430 şi apoi pe autostrada 436, am concluzionat eu şi i- am explicat lui

Liam direcția pe care trebuia să o urmăm. Nu părea deloc complicat, aşa că m-am relaxat în scaunul meu privind cu atenție peisajul care se desfăşura în fața noastră. Liam conducea atent, mai ales că la un moment dat am intrat într-o porțiune cu ceața densă.

Drumul nu a durat mai mult de o jumătate de oră prin peisajul aproape pustiu, având în dreapta noastră oceanul, peisaj întrerupt doar de câteva benzinării şi un motel, când în fața noastră apăru un panou mare care anunța că am ajuns la Valhalla Lodge. Am oprit în fața clădirii şi ne- am uitat unul la altul. Conform hărții până la L'anse aux Meadows mai aveam de parcurs aproximativ zece kilometri. Până la urmă ne- am decis să urmăm indicațiile lui Ian şi să ne cazăm mai întâi. Ca şi la Heaven Inn am constatat că rezervarea fusese făcută tot pe numele meu.

Complexul era format din căsuțe mici cu două niveluri, dispuse în semicerc față de clădirea în care se afla recepția, iar în partea din spate a semicerului se putea vedea oceanul. Fiecare căsuță avea verandă din lemn, cu câte o bancă cioplită rudimentar. În interior, partea de jos era formată dintr- o singură încăpere şi într-un colț am observat un soi de chicineta, ca o bucătărie în miniatură. După ce urcai scara simplă de lemn intrai direct în dormitorul care comunica printr- o uşă glisantă cu baia. Totul era rustic şi drăguț: duşumele din lemn masiv, lustruit, perdele albe de bumbac, covoare înguste în culori calde. Pereții erau zugrăviți în alb şi din loc în loc tavanul era marcat de bârne din lemn roşcat. Am cercetat baia şi am constatat cu surprindere că avea o cadă de colț. L-am auzit pe Liam strigând din camera cealaltă şi m-am repezit într- acolo cu un vag sentiment de panică: stătea în fata uşilor care dădeau spre un balcon pe proporții modeste. Dar când am ajuns lângă el nu m-am putut abține să nu exclam la rândul meu. Priveliştea spre Gunner's Cove- aşa cum citisem pe hartă- era absolut superbă.

Liam mă lua în brațe, sprijinindu- şi bărbia de creştetul meu şi îmi murmură:

- Ce mai privelişte pentru doi îndrăgostiți...

Am râs şi m-am răsucit cu fața spre el. Lumina rece şi aurie se reflectă în ochii lui de culoarea alunei, făcându- i să strălucească. M-am ridicat pe vârfuri şi am depus un sărut cast pe obrazul lui. În clipa aceea mă simțeam în stare să îl iubesc.

***

Picioarele mă înțepau dureros şi mi le- am masat cu ambele mâini, în timp ce stăteam turceşte în patul acoperit cu o cuvertură groasă de lâna neprelucrată. Auzeam apa curgând la baie. Cumva scena asta devenise familiară: Liam şi cu mine împărțind o cameră, aşteptându- ne rândul la baie şi încercând să ne incomodăm cât mai puțin unul pe celălalt. În mai puțin de patruzeci şi opt de ore viețile noastre se împletiseră într-un mod ciudat şi intim.

Vocea lui Liam mă smulse din visare:

- Baia este gata, domniță, făcu el cu un gest ceremonios.

Mă întrebasem mai devreme dacă era înțelept să folosesc cada, având în vedere că nu ştiam cât de temeinic se făcea curățenia în camere, dar Liam mă asigurase că nu mi se va întâmpla nimic.

M-am cufundat recunoscătoare în apa fierbinte, încercând să găsesc o poziție cât mai confortabilă. Nu eram obişnuită cu genul acesta de cadă. Cea din apartamentul meu avea o formă clasică şi, deşi era veche

şi ciobită pe alocuri era extraordinar de comodă.

Simțeam cum extremitățile încep să mi se dezghețe treptat, iar sângele care începea să circule normal îmi trimetea furnicături dureroase în degete.

Îndurasem un frig cumplit în timp ce vizitasem situl viking de la L'anse aux Meadows. Ghidul nostru, o femeie între două vârste, cu un păr aspru ieşind dezordonat de sub o căciuliță cu dungi portocalii ne explicase că eram probabil unul dintre ultimele grupuri de turişti, deoarece situl este deschis vizitelor doar din iunie până în octombrie. Simțeam briza înghețată a oceanului pătrunzându- mi prin haine până la piele.

Mergând pe aleile rezervației abia stapanindu- mi tremuratul şi încercând să ascult indicațiile ghidului am avut ocazia să văd o barcă străveche şi câteva intrări restaurate care păreau să ducă sub coama unor dealuri împrejmuite cu garduri din nuiele. În interiorul uneia dintre casele cu acoperişuri pline de muşchi am văzut unelte şi vase, un pat din scânduri, scuturi, cupe şi tot felul de astfel de obiecte prezente într-o gospodărie tipic nordică. Fusese interesant şi educativ şi chiar putusem să simt încărcătura istorică a locului. M-am întrebat în treacăt cum s- ar simți Ian dacă ar vedea toate acestea. Bănuiam ca ar fi putut poate recunoaşte proveniența anumitor lucruri sau că ar fi descoperit vreun obiect care i-ar fi aparținut lui insuşi. Oau!

Ne opriserăm pe drumul de întoarcere să mâncăm ceva la restaurantul unui hotel, deoarece Valhalla Lodge nu oferea decât micul dejun, aşa că atunci când am ajuns în camera noastră era trecut de opt seara.

Când am ieşit din baie Liam încă se fâțâia prin cameră doar cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor. M-am oprit în pragul camerei şi mi-am înăbuşit un oftat: Liam arată superb. Era prima oară când îl vedeam dezbrăcat sau, mă rog, parțial dezbrăcat. Oare încerca să

îmi transmită vreun mesaj subtil? Hormonii mei începură să se dea huța, așa că am încercat să îmi compun o expresie cât mai detașată și am pășit înăuntru.

- Cauți ceva?

Ciudat, dar vocea mea sună aproape normal. Se întoarse brusc, aproape lovindu- se de mine. Îi ajungeam până la piept. Oh, Doamne!

- Aăă...îmi căutam tricoul gri. Nu l- ai văzut pe undeva?

Mi-am întors cu greu privirea de la spectacolul delicios pe care îl oferea bustul încordat și acoperit cu mușchi subțiri al lui Liam și i- am indicat biroulașul mic de lângă ușa balconului. Tricoul pe care îl caută căzuse între birou și perete, iar eu am fost extrem de recunoscătoare și de dezamăgită în același timp când el l-a smuls repede de acolo și l- a îmbrăcat cu gesturi rapide, dispărând apoi în baie. Oare cât avea să mai crească tensiunea asta dintre noi?

Certându- mă în gând m-am strecurat sub pilota groasă, trăgând marginea acesteia până sub bărbie. Îmbrăcat acum cu o pereche de pantaloni cu șiret în talie și cu tricoul buclucaș Liam se urcă în pat. Am stat ca paralizată preț de câteva secunde.

Îmi venea să spun cuvintele magice „Te rog”, dar ceva dinăuntrul meu îmi șoptea cât de greșit ar fi fost să fac asta. Spre ușurarea mea Liam stinse veioza de pe partea lui de pat și, după ce îmi aruncă un „noapte bună” peste umăr, se cuibări sub pilota goasa. Am rămas acolo, în întuneric, neîndrăznind să mă mișc și ascultând respirația tot mai regulată și profundă a partenerului meu de aventură și de pat. Nu știu cât am stat așa, poate câteva minute sau câteva ore. Simțeam că plutesc și mă afund tot mai mult într-un întuneric cald când am sărit ca arsă: mi se păruse că aud o bătaie ușoară în geam. Poate că era

vântul sau vreo pasăre rătăcită. Dar când o a doua bătaie răsună puțin mai tare m-am hotărât că era cazul să verific.

Am coborât din pat în vârful picioarelor, infascand lanternă pe care o pusesem pe noptiera mea, ținând- o ca pe o armă şi am păşit tiptil spre uşile duble de la balcon. Cu o mână tremurătoare am apucat perdeaua şi am tras câțiva centimetri. Nu am țipat şi nici nu am căzut grămadă pe podea, deşi surpriza era una de proporții: de pe balconul îngust Arrio îmi zâmbea.

CAPITOLUL 10

Am deschis uşa balconului încercând să fac cât mai puțin zgomot şi i- am indicat lui Arrio prin semne camera de baie. Vampirul mă urmă în linişte, de parcă ar fi plutit. Abia când am închis uşa în urma noastră m-am repezit spre Arrio şi am început să îl lovesc cu pumnii în piept. Oarecum surpris de reacția mea el îmi prinse mâinile cu o mişcare atât de rapidă încât ai fi zis că nici nu s- a mişcat şi şopti:

- Controleaza- te sau o să îl trezeşti pe Frumosul-adormit de dincolo. Nu mă face să te constrâng, Victoria.

În vocea să nu era nici urmă de mânie, ci mai degrabă amuzament. Îmi venea să țip. Prezența lui acolo, în acel loc uitat de lume şi atât de departe de tot ce însemna „acasă” mă umplea de o fericire stranie, dar şi de furie, pentru că în acele clipe îl consideram într-un fel răspunzător pentru toate problemele mele din ultimul timp.

Arrio mă aşeza cu blândețe pe marginea căzii şi, după ce se asigură că nu va mai avea loc un alt atac din partea mea se sprijini de chiuvetă.

- V- ați jucat foarte bine rolul, începu el în timp ce eu încercam să mă calmez. Aproape că m-ați păcălit chiar şi pe mine.

Îmi servi unul dintre zâmbetele sale radioase. M-am încruntat la el, dar nu i- am răspuns nimic.

- Se va termina în curând, urmă el. Toată povestea asta va deveni o amintire.

- Hmm, am făcut eu țâfnoasă.

- Crede- mă că, dacă nu ar fi fost absolut necesar, nu te- aş fi făcut să treci prin toate astea. Dar la urma

urmei, de ce nu încerci să vezi partea bună a lucrurilor: ai plecat în vacanță într-un loc pitoresc.

- Pai nu ție ți- a înghețat fundul, nu? Nu este nimic pitoresc în a tremura.

Amândoi vorbeam în şoaptă.

- In noaptea asta vom duce moneda unde îi este locul şi nu te va mai afecta.

- In noaptea asta? am repetat eu îngrozită.

- De aceea am vrut să stați aici, pentru că toate cabanele din complex au ieşire separată. Ne putem strecura afară fără să fim observați.

- Deci, chiar suntem urmăriți?

- Cred că da.

I- am povestit în câteva cuvinte întâmplarea de la Heaven Inn şi despre ce se întâmplase în restaurantul hanului. Arrio mă ascultă gânditor, fără să mă întrerupă. Când am terminat el spuse:

- Poate ca toți trei erau pe urmele voastre sau nici unul. Nu ştiu, dar este mai bine să fim prevăzători. Apropo, drăguță pijama, zise el rânjind.

Nu m-am mai putut abține şi am scos limba la el, gest care îl făcu să râdă pe înfundate. Ştiam că încerca să mă calmeze şi să destindă puțin atmosfera şi brusc m-am simit recunoscătoare.

- Si acum ce se va întâmpla? am întrebat mult mai relaxată.

- Pai, după ce te voi săruta, îl trezim pe amicul tău şi plecăm spre Islands Bay.

Probabil că rămăsesem cu gura căscată şi cu o

expresie prea puțin inteligentă, pentru că Arrio se simți oarecum dator să îmi exemplifice. Mă ridică de pe marginea căzii şi până să îmi dau seama ce se întâmplă gura lui o apăsa pe a mea. Mi-au revenit în minte senzații cunoscute, răceala buzelor lui, pasiunea şi forța pe care le emana vampirul, ca şi cum nu le uitasem niciodată, ci doar le ținusem ascunse ca pe ceva de preț. Arrio mârâi ceva într-o limbă necunoscută şi mă ridică în brațe, făcându- mă să mă simt ca o păpuşă de cârpe în mâinile sale, o marionetă lipsită de voință proprie, dar gata să mă las în voia celor mai nebuneşti fantezii.

- Mi-a fost dor de tine, îmi şopti el printre dinți, ca şi cum această afirmație ar fi fost făcută împotriva voinței sale. De sângele tău, de parfumul tău, de încăpățânarea ta, continuă el marcând fiecare cuvânt cu câte un sărut aspru şi brutal.

- Si mie mi-a fost dor de tine, Arrio, abia am reuşit eu să articulez.

Şi era purul adevăr. Îmi fusese dor de el, iar revelația aceasta mă făcu să mă simt de parcă m-aş fi trezit brusc dintr- un somn profund.

Arrio se opri şi mă privi cu o expresie amestecată de surpriză şi speranță. Mi-am trecut degetele prin părul lui negru, dezmierdându- i sprâncenele încruntate şi linia maxilarului. Ochii lui deveniră din ce în ce mai negri şi ştiam că acela era pragul subțire dintre auto- control şi nebunie. Avea caninii ascuțiți ieşiți mult în afară. Părea mai frumos şi mai periculos ca niciodată. Latură întunecată şi sălbatică pe care avusesem ocazia să o surprind în câteva rânduri ieşea la iveală.

- Chiar? întrebă el. Chiar ți- a fost dor de mine? Nu mă minți, Victoria, pentru că voi ştii dacă minți.

Părea sfâşiat de sentimente contradictorii, iar brațele lui tremurau, aşa cum mă țineau strâns. I- am lins

încet caninii, privindu- l fix în ochi şi i- am atins buzele cu ale mele. Şi apoi totul explodă: mâinile lui erau peste tot, gura lui mă rănea, iar eu mă simțeam atât de fericită cum nu fusesem niciodată. Bărbatul acesta mă brutaliza şi mă venera aşa cum nu o mai făcuse nimeni până atunci, iar eu îi răspundeam cu o pasiune egală. L-am muşcat de umăr în timp ce el mă împinse în perete în spațiul îngust dintre chiuvetă şi cadă şi îşi propti genunchiul între pulpele mele. Cu o mână îmi cuprinse ceafa forțându- mă să îl privesc. M-am zbătut, alunecând în josul peretelui şi i- am ridicat bluza subțire pe care o purta pe sub haina de stofă şi mi-am trecut limba peste peste abdomenul încordat, apoi de- a lungul liniei şoldului, descoperind fascinată textura pielii reci şi netede, iar el se cutremură convulsiv arcuindu- se.

- Victoria, oh, iubirea mea...

Am auzit cuvintele acelea ca prin vis şi m-au umplut de o fericire fierbinte. Buzele mele şi- au urmat drumul spre pieptul lui, gustând şi explorând, cu o frenezie de care nu mă crezusem capabilă. M-a apucat de păr şi m-a tras în sus ca să îmi găsească din nou gura, într-un sărut sălbatic şi parcă disperat, ca şi cum lumea urma să se sfârşească în următoarea secundă. Iar lumea, aşa cum o ştiam eu, nu mai exista, nu mai eram decât noi doi. Dispăruseră pereții, zidurile, cerul, oceanul. Şi pentru o clipă cât o eternitate am fost doar unul, înlănțuiți într-un sărut, într-o înțelegere perfectă.

Apoi treptat, pasiunea s- a domolit, ca şi cum trecuserăm prin furtună şi acum ajunseserăm la țărm, unde valurile loveau lin şi ritmic nisipul. Amândoi ne- am oprit, privindu- ne în ochi şi, pentru prima oară în viața mea m-am simțit cu adevărat conectată cu o altă persoană, ca şi când între noi se crease o legătură pe un plan spiritual, o armonie de sentimente şi trăiri.

Arrio îmi zâmbi cu zâmbetul acela frumos şi sincer, care îl făcea atât de drag mie. Mă sărută pe frunte,

în timp ce eu încercam să îmi recapăt răsuflarea.

- Când toate astea se vor sfârşi, vom vorbi şi despre ceea ce tocmai s- a întâmplat, şopti el.

Am încuviințat tăcută şi mi-am privit chipul în oglindă de pe perete. Nu se vedeau urme sau semne vizibile ale momentului pasional aşa că, după ce mi-am spălat fata cu apă rece am trecut în camera cealaltă ca să îl trezesc pe Liam.

***

Maşina lui Arrio zbura pe drumul pustiu şi învăluit în beznă. După ce îl trezisem pe Liam şi îi prezentasem în câteva cuvinte situația, ne- am hotărât că cel mai bine era să folosim maşina vampirului, pe care acesta o parcase la câteva sute de metri de complexul turistic. Îmbrăcați gros şi totuşi tremurând serios (eu şi Liam, de fapt, pentru că vamirul nu părea să aibă probleme cu frigul) ne- am strecurat prin beznă către maşină, ghidați de Arrio. Eu ştiam că el poate vedea în întuneric la fel de bine ca ziua- nu că ar fi avut ocazia să vadă lumina zilei în ultimele trei sute de ani. Mă cățărasem pe bancheta din spate, încercând să- mi opresc clănțănitul dinților. Cred că erau sub minus zece grade. Cei doi bărbați schimbară câteva cuvinte în legătură cu traseul şi destinația, apoi încet, fără să pornim farurile am ieşit spre drumul principal care dădea în autostradă.

În golf era şi mai rău: frigul muşcător era accentuat de briza oceanului. În cele douăzeci de minute cât durase drumul moțăisem şi mă mai încălzisem puțin, dar acum simțeam acut frigul. Arrio parcase maşina în spatele unei barăci şi ne făcuse semn să ne mişcăm repede în direcția apei. Acolo am reuşit să văd un ponton lung de lemn la capătul căruia se afla ancorat un mic vas

de pescuit.

Din beznă apăru un bărbat scund cu o impresionantă barbă albă. Purta o canadiană groasă peste o salopetă de lucru şi era încălțat cu cizme de cauciuc. Sări pe puntea ambarcațiunii îndemnându- ne să îl urmăm. Am luptat câteva secunde cu un neaşteptat val de greață şi mi-am amintit brusc că suferеam de rău de mare, dar era mult prea târziu acum să mai protestez sau să mă răzgândesc, aşa că m-am aşezat cuminte pe una din băncile montate în cabină şi am strâns din dinți. Motoarele porniră fâşâind şi curând ieşeam din golful larg, navigând spre ceea ce bănuiam eu că era nordul.

Liam veni lângă mine şi îşi puse protector brațul în jurul umerilor mei, gest care atrase o privire plină de resentimente din partea vampirului, dar pe care din fericire Liam nu o observă.

Ca să îmi reprim senzația deranjantă de greață mi-am lăsat gândurile să zboare aiurea. Ce Dumnezeu se întâmpla şi cum ajunsesem în situația asta? În urmă cu doar câteva luni habar nu aveam despre vampiri, berserkeri, selkii şi alte creaturi, iar viața mea era extrem de simplă, rezumându- se doar la mici griji cotidiene, cum ar fi factura de electricitate sau ce să mai gătesc. Acum câteva luni nu exista nici un bărbat în viața mea şi nici nu mă aruncam disperată în brațele necunoscuților, nu simțeam acel amestec copleşitor de porniri şi dorințe, iar mintea mea nu tânjea după mângâieri şi pasiuni sălbatice.

Probabil- de fapt, în mod sigur- aceasta era influența argintului. Apoi un gând cumplit îmi veni în minte, nechemat şi nedorit: dacă atracția pe care o exercitam la rândul meu asupra lui Arrio şi Liam era şi ea un rezultat al faptului că argintul mă marcase? Am înțepenit şi, ciuda frigului crâncen, am simțit fiori fierbinți de panică. Alte gânduri sumbre mă bântuiră în următoarea oră, scenarii oribile despre cum cei doi mă vor privi cu scârbă şi repulsie după ce voi reuşi să îmi

duc misiunea la capăt, cum Arrio, cu zâmbetul sau arogant îmi va spune „ chiar credeai că m-aş putea simți atras de o femeie neînsemnată ca tine?” sau ca Liam va refuza să mai dea ochii cu mine, după ce mi-ar reproşa felul în care îl ațâțasem şi îl respinsesem de atâtea ori. Eram patetică şi mă simțeam mizerabil. Aproape că eram gata să renunț la tot, să refuz să înapoiez moneda pentru că, dacă aş fi făcut- o, nu aş fi putut îndura adevărul.

În sfârşit, barca încetini şi se lovi de ceva solid. Am înțeles că ajunsesem la destinație. Bărbatul cu barba- Bill Fletcher, banuiam- ne făcu semn să coborâm. Undeva în dreapta noastră se înălța silueta albă a unui far impunător, al cărui fascicol de lumină dansa pe cerul nopții. Chiar lângă far se afla o casă albă cu acoperişul roşu, vizibil chiar şi în întuneric. În spatele ei se ridică o altă căsuță care semana mai degrabă cuo baracă. Spre ea ne conducea acum Bill, urcând anevoie poteca ce şerpuia dinspre ponton. Când în sfârşit am ajuns pe culme şi am cotit spre baracă, uşa acesteia se deschise şi în lumina strălucitoare am reuşit să desluşesc o siluetă foarte înaltă. Ian!

- Ați ajuns, zise el în şoaptă.

Bill Fletcher trecu pe lângă noi şi intră în baracă fără să spună nimic şi închizând uşa după el, lăsându- ne din nou în întuneric.

- Trebuie să plecăm, continua Ian. Doar tu şi cu mine, sublinie el arătând spre persoana mea înghețată.

„Haida- de! Asta să o crezi tu”

- ...asta să o crezi tu...

Auzeam ecouri? Nu, era vocea lui Liam care rostise aceleaşi cuvinte, doar ca o făcuse cu voce tare.

Vocea lui Ian deveni mai blândă.

- Victoria trebuie să facă asta. Este pentru binele tuturor, inclusiv al ei. Dar în loc să ne certăm aici, afară, mai bine lăsați- ne să plecăm şi aşteptați înăuntru, la căldură.

Făcu un semn spre baracă. I- am luat mâna lui Liam într- a mea şi l-am forțat să se uite la mine.

- Voi fi bine, l-am asigurat eu cu o voce de zece ori mai curajoasă decât felul în care mă simțeam în acel moment. Te rog, mergi cu Arrio şi aşteaptă- mă.

Liam mă strânse în brațe şi îmi şopti la ureche:

- Te iubesc.

M-am smuls din îmbrățişare fără să spun nimic şi încercând să nu privesc în direcția lui Arrio. Eram sigură că vampirul auzise tot.

Ian şi cu mine ne- am îndepărtat de baracă, el înainte, eu urmându- l tăcută. Mergeam în partea opusă pontonului, din câte îmi dădeam eu seama. Curând am început să coborâm pe o potecă şerpuitoare care ducea spre un alt golf, mai mic şi aproape imposibil de reperat din larg din cauza stâncilor care îl înconjurau ca într-o îmbrățişare. Legată de un ponton mic se afla o barcă cu motor. Ian mă lua în brațe şi mă ajută să urc. Mâinile îmi erau atât de înghețate încât aproape că nu le mai simțeam şi îmi era greu să le folosesc pentru a mă agăța de marginea bărcii.

Dacă până atunci crezusem că nu îmi putea fi mai frig, ei bine, mă înşelasem. Imediat ce am părăsit protecția stâncilor şi am ieşit în larg am simit ca întreg corpul mi se despică în fâşii. Am închis ochii şi m-am rugat, prima oară după mult timp, să nu mor acolo, în mijlocul oceanului. Îl auzeam că prin vis pe Ian îngânând un cântec ciudat, într-o limbă necunoscută. Părea foarte trist. Poate că şi el se ruga. Şi brusc mi-am dat seama că lângă mine se afla ultimul viking, singurul din neamul său

care reuşise să învingă moartea.

Am pierdut noțiunea timpului. Nu ştiu cât a trecut până când am simțit iar brațele puternice ale lui Ian în jurul meu. Am scâncit şi m-am lăsat purtată astfel, ca un copil neajutorat. La naiba cu mândria şi orgoliul! Trebuia să supraviețuiesc. Simțeam barba moale a lui Ian atingându- mi fruntea în timp m-am ghemuit la pieptul lui, căutând instinctiv protecția brațelor sale puternice.

Curând aerul deveni mai puțin rece şi am deschis ochii. Ne aflăm la intrarea unei peşteri, care părea să coboare abrupt în inima pământului. Ian m-a sprijinit cu atenție de un perete de piatră, a scos din rucsac două lanterne mari şi mi-a întins una dintre ele. Părul său blond era răvăşit de vânt şi, în lumina palidă a lunii părea aproape alb, de parcă îmbătrânise în ultima jumătate de oră. Arată ciudat, diferit de bărbatul serios şi impecabil pe care îl ştiam. Uman. Real. Vulnerabil. Şuvițele îi încadrau chipul obosit şi pentru prima oară mi-a fost cu adevărat drag, nu aşa cum îți este un iubit, ci ca o persoană pe care speri că vei putea să o prețuieşti ca prieten.

- Poti să mergi singură?

- Da, am zis eu făcând pe viteaza. Uram să mă vadă slăbită şi fără apărare.

- Sa mergem atunci.

Am început să coborâm panta, intrând tot mai adânc în subteran. Inima începu să îmi bată cu putere şi o panică ciudată mă cuprinse, dar am înaintat prin tunelul care ducea tot mai jos. La un moment dat am ajuns la o bifurcație. Ian se gândi câteva clipe, apoi o luă spre dreapta, intrând într-un alt pasaj, mult mai strâmt decât cel pe care tocmai îl părăsiserăm. Am avut o tresărire: mai fusesem acolo.

- Ian, am şoptit eu, spunându- i prima oară pe

numele mic.

- Da?

- Cunosc locul ăsta, am zis cu o voce mică.

- L- ai visat, nu- i aşa? întrebă el calm.

Atunci am realizat că era acelaşi tunel care îmi apăruse de zeci de ori în vis şi prin care fugeam disperată.

- Nu mai avem mult, spuse Ian blând. Sunt foarte mândru de tine, Victoria.

Şi el lăsase la o parte pronumele de politeţe. Mă lua de mână şi înaintarăm cu atenţie prin tunelul fără sfârşit.

Nu ştiu cât am mers aşa, poate zece minute sau poate o oră. Deodată Ian s- a oprit brusc. În faţa noastră se înălţa un perete de stâncă pe care cineva săpase adânc în piatră câteva litere necunoscute.

- Acum o mie de ani, murmură Ian şi mi-am dat seama că el fusese cel care marcase acele semne, cu atât de mult timp în urmă.

- Trebuie să mă transform, altfel nu voi reuşi să dărâm peretele.

Fără să mai spună altceva îşi scoase iute haina groasă, pantalonii, ghetele şi restul de haine, rămânând gol în faţa mea, apoi se aplecă aproape atingând pământul cu genunchii şi cu palmele. Eram gata să protestez cumva şi să îmi întorc ochii de la trupul lui gol şi superb, dar chiar atunci am auzit un troznet înfiorător de oase rupte şi în lumina lanternei am desluşit cum umerii lui Ian se deformează şi se lăţesc în aerul care vibra ireal în jurul său. Degetele i se alungeau în nişte gheare curbate, iar mâinile şi spatele i se acopereau cu păr brun. În câteva secunde în faţa mea stătea un urs uriaş, sprijinit pe

picioarele din spate. Scoase un sunet răguşit, ca o chemare. Am înghițit în sec, întrebându- mă cât din adevăratul Ian mai exista în această bestie şi dacă nu cumva voi deveni o cină întârziată. Dar ursul gigantic mă ignoră cu desăvârşire. Îşi puse labele peste zidul de piatră şi începu să împingă cu o forță extraordinară, făcând să se cutremure pereții galeriei.

După câteva lovituri a căror forță nici nu mi- o puteam închipui sau măsura, zidul se prăbuşi într-un nor de praf. Ursul se dădu la o parte, parcă invitându- mă să intru eu prima. Am păşit prin deschizătura căscată în peretele de piatră, ținând strâns în mâna lanterna, în timp ce în spatele meu am auzit iar zgomotul acela de oase rupte, apoi foşnetul hainelor pe care le îmbracă Ian. După un minut apăru lângă mine, în picioarele goale, purtând doar pantalonii şi tricoul.

Tunelul se deschisese într-un soi de sală cu tavanul boltit. În mijloc, direct pe pământ se afla doar un cufăr vechi cu o închizătoare stranie, legat intr- un fel de chingi de fier, ca o rețea complicata. Ian se apropie de el şi scoase din buzunarul blugilor un briceag. Mi-am dat seama că era acelaşi pe care îl folosise când îi dădusem sânge lui Arrio. Cu o mişcare rapidă, Ian făcu o tăietură în palma mâinii stângi şi sângele începu să curgă. Mânji cu el închizătoarea, lăsând câteva picături să curgă şi pe capac.

Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi ca prin farmec chingile complicate din metal care înfăşurau cufărul începură să se mişte, contorsionându- se ca într-un dans şi rearanjându- se pe toată suprafața de parcă ar fi avut o viață proprie. Se auzi un zgomot sec de metal şi capacul trozni. Se deschisese. Ian, cu mâna încă plină de sânge îl ridică şi amândoi am îndreptat lanternele spre conținutul acestuia: era plin de monezi vechi, prăfuite şi patinate, identice cu cea pe care o aveam eu şi care îmi pricinuise atâtea necazuri.

Inima îmi zvâcnea dureros şi simțeam că nu mai am aer, de parcă în lada aceea veche zăcea cel mai frumos lucru din lume şi cel mai îngrozitor coşmar al meu. Am făcut câțiva paşi înapoi, gata să mă întorc şi să o iau la fugă, dar Ian îmi cuprinse brațul şi şopti atât de blând, încât m-am îndoit că lângă mine se afla acelaşi bărbat rece şi arogant pe care îl ştiam eu.

- Nu te teme, sunt aici, lângă tine. Mereu lângă tine. Lasă- l să se ducă unde îi este locul.

Mi-am pipăit sânul drept şi mi-am băgat mâna pe sub straturile de haine, bâjbâind după deschizătura micuță. Preț de o clipă am simțit o panică teribilă, crezând că am pierdut moneda. Dar nu, era acolo. Am întins palma spre Ian, aproape implorându- l fără vorbe să o ia.

- Tu trebuie să o faci, Victoria. Să vrei asta.

Mâna mi-a tremurat câteva clipe deasupra cufărului deschis. Prin minte mi-au trecut imagini ciudate: o casă de bârne, înaltă, cu un soi de coarne de animal agățate deasupra uşilor impunătoare, Arrio zâmbindu- mi, un bărbat înfigând o sabie în pieptul unui alt om culcat la picioarele sale, colți sclipind, Dodo râzând veselă, legată la cap cu un fular vechi, gura lui Liam rostind „te iubesc”.

Am țipat şi am dat drumul monedei. În acea clipă un urlet neomenesc izbucnit parcă din pereții peşterii răsună şi reverberă prin galeriile goale. Argintul fusese învins şi o ştia.

Capacul zvâcni înapoi cu un zgomot puternic şi chingile începură să se strângă la loc. Imaginea unui val de sânge care mă inunda, mă sufoca, era una cu mine, mă făcu să cad în genunchi, incapabilă să respir. Sânge. Cald şi viu. Al meu? Nu ştiam. Şi apoi am cazut în gol, într-un abis fără fund şi fără amintiri.

***

Când mi-am revenit primul lucru pe care l-am simțit a fost mişcare valurilor. Eram încă pe mare? Sau murisem? Am deschis încet ochii şi am privit în jur. Zăceam pe una dintre banchetele tari de lemn din cabina vasului de pescuit, învelită cu vreo două sau trei paturi, cu capul sprijinit de genunchii cuiva. Chipul lui Arrio apăru deasupra mea. Părea îngrijorat, dar îmi zâmbi. Apoi lângă el apăru Liam. Arata parcă mai bătrân decât îmi aminteam eu, dar poate că mintea mea era prea răvăşită ca să perceapă realitatea.

- Iubita mea curajoasă, şopti el sărutându- mi fruntea.

Arrio se uită urât la el.

- Nu ştiam că sunteți iubiți, replică vampirul ironic.

- Si de ce ți- ar pasă ție, ciudatule?

„Pe bune? Chiar erau în stare să se certe acum?”

Am realizat că încă nu puteam articula bine cuvintele aşa că mi-am mişcat încet mâna, reuşind să o scot de sub paturi. Probabil că de vină pentru atitudinea asta a lor era excesul de adrenalină. Sau testosteron. Sau ambele. Am gemut uşor ca să îi fac atenți şi în momentul în care s- au uitat amândoi la mine mi-am ridicat degetul mijlociu într-un gest prea puțin elegant, dar atât de necesar în acel moment.

Un hohot de râs se auzi din cealaltă parte a cabinei.

- Cred că Victoria va fi bine după ce se va odihni, spuse Ian încă râzând.

Nu puteam decât să sper că avea dreptate, aşa că am hotărât să iau o pauză. Nu ştiu dacă am leşinat sau am adormit, dar credeți- mă, a fost minunat.

Când m-am trezit din nou mă aflam într-un pat moale şi cald. Mi-am dat seama că eram în camera de la Valhalla Lodge şi că dincolo de ferestre strălucea un soare auriu. M-am mişcat puțin sub pilota groasă şi am simțit cum mă doare fiecare muşchi, de parcă aş fi fost bătută. Uşa camerei se deschise încetişor şi Liam intra. Aproape că tipa de bucurie când văzu că aveam ochii deschişi.

- Buna dimineața, am spus eu, constatând cu satisfacție că vocea îmi revenise. Câte ore am dormit?

Liam rânji.

- Ai dormit două zile, mai ceva ca Frumoasa din pădurea adormită.

- Zile? Adică...azi este poimâine? am întrebat eu, ignorând lipsa de logică a propoziției.

- Da, poimane, făcu Liam amuzat. Şi mă bucur că ți- a revenit şi umorul.

- Vreau acasă, am scâncit eu, contrazicându- i afirmația.

- Plecăm peste câteva zile.

- Nu. Azi.

- Nu te încăpățâna. Orice s- a întâmplat acolo, te- a vlăguit. Ai nevoie de odihnă.

Asta îmi sună cunoscut.

- Unde sunt Arrio şi Ian?

- Au plecat încă din noaptea aceea. Şi sincer să

fiu, nu mă interesează, adăugă el cu o undă de resentiment în voce.

- Oh, nu fii copil, am zis eu enervându- mă puțin. Parcă nu mai erai gelos pe Arrio?

- Gelos? Dumnezeule, nu! Sunt furios pe el pentru că te- a amestecat în povestea asta.

Am vrut să protestez, dar cumva am simțit că nu era nici locul, nici momentul. Aşa că am întrebat:

- Ce s- a întâmplat?

- Ian a apărut la far ținându- te în brațe. Am crezut că ai murit, atât erai de albă şi de rece. Dar Arrio a adunat toate păturile din baracă şi te- a învelit, apoi ne- am întors cu toții la barcă. După ce am ajuns înapoi în Islands Bay, Ian a plecat, iar Arrio a venit cu mine şi m-a lăsat cam la cinzeci de metri de complex. Te- am adus în cameră...şi cam asta este tot. Dar tu? Ai reuşit să desfaci blestemul sau ce o fi fost?

- Mhm.

- Deci ai salvat lumea?

- Nu râde de mine, te rog.

- Nu râd de tine. Mi-am dat seama că era ceva important, prea erați toți serioşi şi gravi. Şi nu cred că ai fi îndurat frigul ăla doar de dragul aventurii în miez de noapte. Oricum, nu vreau detalii, decât atunci când vei fi în stare să mi le oferi.

L-am privit recunoscătoare.

- Sa mergem acasă, spuse Liam.

***

După aproximativ trei ore ne aflăm pe drumul de intoarecere. Ne îndreptăm spre aeroportul din St. Anthony. Sunasem la firma de închirieri ca să îi anunțăm de unde puteau ridica maşina. Încă mă mişcăm greu, dar eram fericită că părăseam Newfoundland. Nu putusem să mănânc nimic înainte de plecare, aşa că acum Liam privea atent indicatoarele de pe marginea drumului în căutarea unui loc unde să putem opri pentru prânz. Până la urmă am ales un motel cu o firmă mare care anunță cu litere de o şchioapă că acolo puteam găsi cele mai bune clătite din zonă. Am oprit în parcarea pe jumătate goală şi am intrat în restaurant

După ce am devorat o porție de clătite cu unt şi sirop de arțar, Liam mă anunță că se duce la magazinul de la recepție să cumpere un ziar. Am oftat şi m-am rezemat de spătarul banchetei îmbrăcate cu o imitație de piele roşie, închizând ochii. Am simțit o mişcare uşoară, ca un curent de aer şi am crezut că se întorsese deja Liam. Dar pe canapeaua din fața mea stătea un bărbat impunător, cu părul alb şi barbişon. Vă jur că semăna leit cu Sean Connery! Purta un impecabil costum negru şi o haină de lână gri.

Nu ştiam dacă să țip sau să cer ajutor. Cei câțiva clienți din restaurant nici nu băgaseră de seamă prezența străinului, ca şi când el nici nu ar fi fost acolo.

Străinul mi se adresă cu o voce calmă, în care se putea ghici un uşor accent.

- Nu- ți fie teamă de mine, doamnă.

- Cine sunteți? am întrebat încercând să fiu la rândul meu calmă.

Clienții şi chelnerițele se mişcau din ce în ce mai încet, ca şi cum era cu toții pe punctul de a adormi. O tăcere stranie se lăsă în jur şi totul încremeni, ca şi cum

timpul ar fi stat pe loc, surprinzându- i pe toți în poziții mai mai mult sau mai puțin fireşti. Cafeaua pe care o turna o tânără în uniformă verde părea că se solidificase între cană de filtru şi ceaşcă şi un cuplu aflat la câteva mese mai încolo rămăsese captiv într-un sărut prelungit. Mai văzusem lucruri ciudate în ultimul timp, dar asta sigur era în top cinci.

- Cred că ştii cine sunt, spuse străinul binevoitor.

- Loki, am spus, surprinsă că nu mai simțeam acum nici teamă, nici panică.

- Intr- adevar, zise el cu aerul unui profesor mulțumit de răspunsul elevului favorit.

- Cu ce te pot ajuta, domnule Loki?

Ezitasem puțin înainte de a- i rosti numele, iar el remarcă asta.

- Doar Loki. Pe vremea mea se foloseau alte titluri. Întrebarea nu este cum mă poți ajuta pe mine, doamnă, ci cum te pot ajuta eu pe dumneata.

Rostise cuvântul “doamnă” ca pe un titlu de noblețe, nu ca pe un simnplu pronume de politețe.

- Adică?

- Adică să te avertizez că nu s- a terminat.

L-am privit uluită.

- Nu la mine este ultima monedă din argintul vikingului. Nu am avut- o niciodată. Oh, nu neg că mi l-am dorit, l-am urmărit secole întregi. Dar, vezi dumneata, am obosit. Când ai un trecut sângeros şi plin de greşeli cum am eu, până la urma oboseşti.

- Si atunci cine are moneda?

- Nu ştiu.

Am oftat.

- Lucien s- a folosit de numele meu. I- a făcut pe toți să creadă că eu sunt în spatele acestei vânători. A învățat câteva trucuri de la stăpânul său.

- Si cine este stăpânul lui Lucien?

- Oh, eşti atât de neştiutoare. Pe de altă parte uit că eşti doar...

- ...om? am completat eu repede.

- Om? Da, şi asta. Dar eşti abia la început de drum. Asta vroiam să spun. Vei descoperi în tine o forță nebănuită, un dar sau un blestem, depinde cum priveşti. Argintul a deschis această cale pentru dumneata.

Am deschis gura ca să întreb mai mult, dar el făcu un semn uşor din degete, de parcă ar fi spus „ai răbdare, nu încă”.

- Vorbeam despre mentorul lui Lucien. Ei bine, este cunoscut sub mai multe nume şi unul dintre acestea este Lucifer.

„Să mori tu?” a fost prima replică pe care era să o rostesc, dar am optat pentru următoarea.

- ACEL Lucifer?

- Acela.

- Inseamna ca el urmăreşte argintul?

- Lucien şi- a trădat stăpânul şi a plecat pe cont propriu acum mult timp, la începutul lumilor. Lucifer este viclean şi inteligent, dar în ciuda legendelor absurde despre el, are un ciudat simț al moralității.

- Atunci cine?

- Nu ştiu pe cine serveşte acum Lucien, a schimbat multe tabere în decursul anilor. Vezi tu, noi nu suntem o comunitate, noi nemuritorii. Aflăm din când în când veşti despre cei ca noi, intervenim uneori, dar nu convieţuim.

- Mai am o întrebare.

- Bineînţeles.

- Crezi că au aflat unde este argintul?

- Sper că nu. Am încercat să vă protejez puţin, dar nu ştiu dacă au reuşit să treacă peste măsurile de siguranţă. Oricum vampirul şi lupul au făcut un plan bun. Dacă nu aş fi fost prin apropiere nu v- aş fi găsit, nici eu, nici spionii mei.

- Cuplul de bătrânei, am exclamat eu.

Loki râse.

- Imi stă bine cu proteză şi ochelari, nu? Adevărul este că pot lua orice înfăţişare doresc.

Tonul i se schimbă subit, devenind foarte grav şi întinse mâna peste masă, apăsând- o peste a mea:

- Un ultim sfat, doamnă. Să nu ai încredere în vampiri. Dar, dacă o faci şi sunt demni de încrederea ta, poţi să îţi pui viaţa în mâinile lor.

Îmi sărută mâna, zâmbi din nou şi dispăru ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo, nelăsând nici o urmă a prezenţei sale, nu tu fum magic, nu tu steluţe colorate. Pur şi simplu dispăruse. Brusc agitaţia din jur reîncepu, chelneriţa umplu ceaşca şi o duse la o masă, iar cuplul de tineri din dreapta îşi reluară sărutul. În următoarele secunde Liam se întoarse cu un teanc de ziare în braţe.

CAPITOLUL 11

Hotărâsem că eu să rămân la Boston ca să îmi vizitez sora. Liam trebuia să se întoarcă în Wind's Cross, pentru că săptămâna sa de concediu se termina curând. Taxiul care mă luase de la aeroport opri pe Newburry Street. Mă despărţisem de Liam cu douăzeci de minute în urmă şi încă mă mai gândeam la sărutul cast pe care îl depusese pe buzele mele.

Cât durase zborul încercasem să detectez schimbări în atitudinea lui faţă de mine, dar nu surprinsesem nimic ciudat. Se purta poate mai atent şi mai protector, dar nu putem citi pe chipul său repulsie sau ură. Este adevărat că nu îmi mai spusese că mă iubeşte de când ne întorseserăm de pe Green Island. În mod sigur că mă considera prea vulnerabilă sau prea fragilă acum pentru declaraţii. Bărbaţii! Tocmai înfruntasem o putere antică, periculoasă şi poate mortală şi o biruisem. Eram în stare să fac faţă oricărei situaţii, acum, când ce fusese mai rău trecuse.

Dodo mă aştepta pe scara de la intrarea în imobilul vechi în care se afla fostul meu apartament, ocupat acum de sora mea. Fericită că o vrăbiuţă alergă spre mine şi îmi smulse cu forţa geanta de voiaj, bombardându- mă cu întrebări.

- O cană cu cafea găsesc la tine? am întrebat eu năucită.

- Bineînţeles! făcu ea veselă.

Apartamentul arată exact aşa cum mi- l aminteam: pereţii acoperiţi cu tapet violet, uşile cu geam sablat, vopsite în galben de mâna mea, bucătăria mică, dar drăguţă. Pe ici pe colo se putea remarca „atingerea” lui Dodo. Un tablou mare, suprarealist în culori vii şi strălucitoare trona deasupra unei canapele noi din vinilin

albastru, care luase locul vechii mele canapele, plus câteva rafturi pline cu tot felul de vase în forme ciudate şi cărți. Apartamentul avea două dormitoare mici care dădeau în livingul oval. Avantajul principal al acestui apartament era că, deşi avea proporții modeste, fiecare dormitor beneficia de propria baie, amănunt care îl făcea perfect pentru două pesoane care nu vor să se incomodeze reciproc. Dodo şi cu mine locuiserăm împreună doi ani aici, înainte ca eu să mă mut în Wind's Cross.

Dodo intra în bucătărie, după ce îmi dusese geanta în dormitorul din dreapta- cel pe care îl folosisem şi inainte- şi se întoarse după vreo cinci minute cu o cană cu cafea fierbinte. Se aşeză pe canapea lângă mine, bătând din gene:

- Deci? făcu ea, nemaiputând să se mai abțină.

- Deci, ce? am zis sorbind din cafeaua puțin cam prea dulce.

- Unde ai fost? Şi unde este iubitul tău?

Recunosc că pentru o fracțiune de secundă am fost tentată să întreb *„care dintre ei?”* dar m-am abținut. Ştiam că Dodo se referea la Liam.

- Nu este iubitul meu. Şi s- a întors în Wind's Cross.

- Dar ați fost împreună în vacanță, protestă ea. Sau este ceva ce eu nu ştiu?

„N- ai idee” am comentat eu în gând.

- E puțin mai complicat.

- Pai atunci explică- mi. Hai, V, nu fii secretoasă. Ştii că noi întotdeauna am vorbit.

Era adevărat. Relația mea cu Dodo semăna mai

mult cu genul acela de prietenie pe viață. Între noi nu existau invidia sau spiritul de competiție, prezente adeseori între surori. Deşi mai mică decât mine, Dodo fusese întotdeauna cea mai bună prietenă a mea. M-am hotărât brusc ce trebuia să fac.

- Liam este îndrăgostit de mine, dar s- ar putea să fie doar rezultatul faptului că...nu mă cunoaşte foarte bine.

- Adica îi ascunzi lucruri? zise sora mea cu o mână înțeleaptă.

- Poti să spui şi aşa. Şi mai este tipul ăsta, de care cred că încep să mă îndrăgostesc...

Dodo făcu ochii mari.

- Il cunosc? Cine este?....

- Cred că l- ai cunoscut. M-a salvat atunci, în gang, îți aminteşti?

- Oh, oau!! exclamă sora mea surprinsă. Tipul ăla brunet cu ochi ciudați? Vai, V, dar este absolut superb!

- Stiu, am chichotit eu, relaxându- mă şi începând să regăsesc plăcerea de a bârfi cu Dodo. Nu îi puteam spune întreaga poveste, dar cel puțin puteam discuta cu cineva în legătură cu aspectele sentimentale ale poveştii.

- Şi cum îl cheamă? Stai, îmi amintesc că avea un nume străin.....

- Arrio Raul, am zis eu oftând.

- Da, da. Arrio. Şi acest Arrio îți răspunde...hmm...corespunzător?

Am aruncat una din pernele colorate împrăştiate în jur spre sora mea şi amândouă am început să râdem.

- Este complicat, Dodo.

- Este însurat?

- Oh nu! Dar...mă rog...viața lui este agitată, călătoreşte mult, are o groază de obligații şi nu poate sta mult timp într-un loc...

- Vrei să spui că sora mea mai mare şi implicit mai inteligentă s- a îndrăgostit de un soi de comis- voiajor sau ceva de genul ăsta?

În următoarele douăzeci de minute nu am fost în stare să vorbim. Ne tăvăleam de ras- ştiți, râsul acela curativ, ca o refulare, din care nu te mai poți opri, deşi nu îți mai aminteşti exact ce l- a provocat. După ce ne- am mai potolit, Dodo întrebă:

- Si ce ai de gând să faci?

- Nu ştiu, am răspuns eu sincer. Liam este acolo şi ştiu că tine la mine...

- Dar nu îl iubeşti.

- Imi place foarte mult, sunt atrasă de el....

- Dar nu îl iubeşti, repetă cu încăpățânare Dodo.

- Nu, nu îl iubesc, am recunoscut eu.

- Iar între tine şi „ochi- ciudați" se pare că există o chimie, dar ți- e teamă că te va părăsi.

Sora mea rezumase foarte exact situația aşa că tot ce am putut să fac a fost să dau din cap aprobator.

- Pai nu văd decât două variante. Trei, de fapt. Prima este să îl alegi pe Liam, care te iubeşte şi să speri că într-o zi vei ajunge să îl iubeşti şi tu.

Îşi prinse degetul mare cu cealaltă mână

subliniind numărătoarea posibilităților.

- A doua variantă este să riști și să îl alegi pe Arrio. Poate că relația voastră îl va ține pe loc și nu va mai pleca. Sau, dacă o va face, cel puțin vei rămâne cu niște amintiri fierbinți.

- Si care este a treia variantă? am făcut eu din ce în ce mai descurajată.

- Sa le dai papucii amândorura și să cauți un al treilea bărbat, zise Dodo mândră de logica ei imbatabilă.

Preț de o clipă chipul lui Ian îmi apăru în fața ochilor, dar am respins ideea ca pe ceva absurd și aproape necuviincios.

- Mai există și o a patra variantă, am spus eu cu tristețe. Să rămân singură. Mi-a fost foarte bine până acum. M-am descurcat.

- Hmmm, este clar că ai nevoie de o infuzie de optimism, așa că în seara asta ieșim în oraș ca fetele. Știi tu, să căutăm un al treilea bărbat.

În ciuda protestelor mele, Dodo m-a târât în seara aceea și în următoarele prin tot felul de cluburi, unele boeme, altele aglomerate și gălăgioase. Treptat amintirea insulei Green și a teribilelor întâmplări prin care trecusem începu să se estompeze. Mă simțeam din nou eu însămi. Vie. Normală.

În timpul zilei Dodo se ducea la cursuri, în timp ce eu colindam magazinele. Descoperisem o nouă cafenea în colțul străzii și îmi petreceam mult timp acolo, înregistrând cu atenție diverse detalii pe care eram hotărâtă să le aplic și la Coquette, cum ar fi șervețelele personalizate (eu le foloseam încă pe cele puse la dispoziție de furnizorul de cafea) sau micile croissante pe

care le făceau la un cuptor aşezat pe un colț al barului. Începusem să fac calcule şi să caut firme care îmi puteau aduce produsele respective.

Seara invariabil ieşeam. Îmi îmbogățisem garderoba cu câteva bluze şi rochii noi, spre încântarea lui Dodo care susținea că primul pas spre vindecare era shoppingul de plăcere. Într-una din seri un tip chiar flirtase cu mine şi mă invitase a doua zi la o cafea, dar, în ciuda protestelor surorii mele m-am panicat în ultimul moment şi am anulat întâlnirea. Dodo oftase, renunțând la toate argumentele logice pe care mi le servise până atunci:

- Nu ştiu ce ți- a făcut Arrio asta, dar este clar că eşti topită după el.

- Nu sunt „topită” după el, am replicat eu defensiv.

- Da, sigur că da, zise Dodo pe un ton malițios. Sper că măcar sexul a fost memorabil.

Am simțit cum mă înroşesc până în vârful urechilor şi am înghit în sec.

- Aoleo! Voi doi nici măcar nu....nu...? Oau, tipul ăsta este cu siguranță special.

Afirmația surorii mele mă întrista oarecum. Din noaptea aceea teribilă nu mai primisem nici un semn de la Arrio. Sau de la Ian. Ca şi cum nu se întâmplase nimic. Oare avusesem dreptate în legătură faptul ca argintul fusese cel care îl atrăgea irezistibil pe vampir spre mine? Liam mă sunase de câteva ori şi păruse absolut normal la telefon. Se interesase de data întoarcerii mele şi îmi spusese că îl vizitase pe Liberace acasă la Lilly, care, apropo mă suna de două ori pe zi, dimineața şi seara, pentru rapoarte amănunțite. Era grozavă şi mă simțeam recunoscătoare să o am în echipa mea. Mă gândeam chiar foarte serios să îi măresc salariul.

Vineri dimineața Dodo mă anunță că va veni cu

mine în Wind's Cross şi că va rămâne tot weekendul aşa că am început să împachetăm şi, mai devreme decât mă aşteptasem intrăm în apartamentul meu de pe Washington Street.

***

Coquette arata impecabil. Era sâmbătă dimineața şi toate mesele erau ocupate. Am chemat- o pe Lilly în biroul din spate- care acum strălucea de curățenie (mi-am făcut o notă mentală să o felicit şi pentru asta) şi am poftit- o să ia loc pe scaunul din fața mesei de lucru.

Se foi, părând puțin neliniştită pentru prima oară de când o cunoşteam.

- Sper că nu te superi că am făcut puțină curățenie pe aici?

- Despre asta vroiam să discutăm.

- Am îndosariat toate facturile, în ordine cronologică, spuse ea repede arătând spre câteva dosare groase care ocupau acum jumătate din raftul din spate.

- Vroiam să îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine în perioada asta.

- Ma concediezi? făcu Lilly încordându- se brusc.

- Nicidecum, m-am grăbit eu să spun. De fapt m-am gândit că meriți o mărire de salariu. Plus un bonus pentru cele două săptămâni cât ai fost singură aici.

Extrem de calmă şi demnă, aşa cum o ştiam, ea răspunse:

- Accept mărirea, dar nu şi prima.

Ştiam că în acel moment, orice discuţie ar fi fost de prisos, aşa că am lăsat- o baltă. Dar înainte ca Lilly să iasă din birou am adăugat:

- Multumesc pentru birou.

- Nici o problemă, răspunse ea şi ieşi.

Punct. Aşa era Lilly- directă, serioasă şi eficientă până în vârful unghiilor.

Restul zilei l-am petrecut verificând actele pe luna octombrie, dar nu aveam prea multe de făcut, managerul meu perfect se ocupase de tot, aşa că am trecut în cafenea şi m-am apucat să iau comenzi şi să duc la mese ceşti cu cappuccino, sticle cu suc şi freshuri, schimbând scrumierele în salonul pentru fumători şi vorbind cu clienţii pe care îi cunoşteam. Eram plăcut surprinsă să constat că localul devenise locul preferat de întâlnire al multor persoane, care reveneau cu regularitate, pentru a citi, a juca bridge sau pur şi simplu pentru o bârfă suculentă.

Pe la ora şase, după ce am sunat- o pe Dodo ca să o întreb ce ar vrea să cumpăr pentru cină, având în vedere că frigiderul meu era gol şi că seara trecută comandasem pizza, m-am oprit la supemarket. Abia după ce coşul de cumpărături fu plin m-am declarat mulţumită. Chestia cu shoppingul dă dependenţă, mi-am spus în timp ce portofelul meu se uşură considerabil.

Am parcat în faţa blocului şi am luat din porbagaj câte pungi am putut apuca. Am intrat în gangul care dădea în curtea interioară, bâjbâind pentru că afară era deja întuneric. Deodată o umbră neagră ţâşni de lângă scara care ducea spre apartamentul meu, izbindu- mă violent în umăr. Am înjurat copios şi mi-am promis să discut cu proprietarul despre montarea unor becuri în curte şi în gang.

Tocmai când mă pregăteam să merg mai departe

am înlemnit, privirea fiindu- mi atrasă de o imagine îngrozitoare: pe peretele de lângă scări, la o înălțime considerabilă de sol şi suspendat într-o poziție nefirească atârna trupul unui bărbat. Am scăpat pungile din brațe, iar conținutul lor s- a împrăştiat cu zgomot pe dalele de piatră. Era cu siguranță mort, dacă luam în considerare petele mari de sânge de pe hainele lui şi modul în care atârna acolo inert, cu capul aplecat mult în față. Fusese răstignit. Abia acum observasem piroanele groase care îi fuseseră bătute cu brutalitate în brațe şi în gambe. Nervii mei, şi aşa destul de zdruncinați nu au mai suportat spectacolul oribil. Am început să urlu. Şi nu m-am oprit până când curtea s- a umplut de vecini curioşi şi de uniforme albastre.

Cred că la un moment dat mi s- a administrat un sedativ şi am văzut ca prin ceața chipul lui Liam, grav şi îngrijorat, apoi pe cel al lui Dodo. O ambulanță m-a transportat la spital. Ce a urmat este neclar, ca nişte fragmente dintr- un film, fără legătură între ele. Îmi amintesc patul înalt, o asistentă într-un halat roz- stupid de vesel, apoi figura unui bărbat, un doctor bănuiesc, apoi iar vid şi sunete îndepărtate de metal lovind alt metal.

Când m-am trezit perdeaua din jurul patului meu era trasă şi Dodo stătea pe un scaun înalt aşezat în dreapta. În cealaltă parte, în picioare se afla Liam. Cei doi discutau în şoaptă.

- ...şi poate să vină acasă chiar în seara asta, spunea sora mea. Se va trezi curând, aşa a spus doctorul Mahoony.

- S- a trezit deja, spuse Liam calm şi se aşeză pe pat.

Dodo aproape că se aruncă peste mine.

- Sunt bine, am spus, încercând să o calmez. Doar că a fost destul de...şocant.

- Crezi că poți să îmi povesteşti ce s- a întâmplat? întrebă Liam.

I- am relatat totul cât mai concis cu putință.

- Si nu ai văzut cine era cel care a fugit?

- Era întuneric. La început nici cadavrul nu l-am văzut. Abia când m-am apropiat de scări...

Liam închise carnețelul în care îşi notase tot ce spusesem eu. Expresia i se schimbă, devenind mai caldă şi semănând mai bine cu acel Liam cu care împărțisem patul doar cu câteva zile în urmă, drăguț şi atent. Îmi lua mâna stângă între palmele sale şi îmi spuse:

- Ai trecut prin ceva îngrozitor. Nici pentru colegii mei, care sunt obişnuiți cu lucruri dure nu a fost uşor. Când o să te simți mai bine, va trebui să vii la secție ca să vezi câteva fotografii şi poate vom reuşi să îl identificăm pe cel care a comis...

Se opri cu delicatețe. Apoi zâmbi.

- Azi vroiam să îți fac o surpriză şi să trec pe la tine.

I- am răspuns la zâmbet. Dodo părea suspect de interesată de suportul pentru pefuzii aflat la capătul patului.

- Trebuie să plec acum, spuse Liam. Am înțeles că poți să mergi acasă în seara asta.

Se aplecă şi mă sărută uşor pe buze, apoi, după ce o salută pe Dodo ieşi din rezerva mea.

- Oau, făcu sora mea, după ce sunetul paşilor lui se estompară, asta este tipul pe care tu NU îl iubeşti, hmm? Ei bine, eu aş putea, glumi ea.

- Mai taci, am făcut eu pe jumătate supărată, pe jumătate veselă.

Măcar acum aveam certitudinea că Liam încă mă dorea sau că cel puțin nu mă detesta şi că nu argintul fusese motivul interesului său pentru mine. Yay! Mă simțeam delicios de egoistă. Deci vie.

***

După ce am trecut prin procedura complicată a externării, am ajuns în sfârşit acasă. Liberace mă aştepta pe hol cu o figură posacă, de parcă m-ar fi întrebat „la ora asta se vine?”. Dodo îl adusese acasă încă de dimineață, după ce eu plecasem la cafenea. Am luat micul monstru tărcat în brațe şi l-am pupat cu zgomot în creştet:

- Si mie mi-a fost dor de tine, nesuferitule!

- Nu ştiu cum poți să iubeşti pisica asta, comentă Dodo privindu- l pe Liberace cum se îndepărtează de noi, țanțoş şi cu coada ridicată.

Am dat din umeri. Îl iubeam pur şi simplu. Era independent şi puternic, egoist că orice felină, dar ştiam că şi el mă iubeşte. Atât de simplu.

M-am târât în baie, promițându- mi un duş prelungint în dimineața următoare şi, după ce m-am spălat pe dinți şi mi-am pus pijamalele am căzut în patul meu ca un bolovan şi am adormit în următoarele trei secunde.

Nici o fantomă nu mi-a bântuit somnul, nici o amintire sumbră nu mi-a apărut în vis. De fapt, nu am visat absolut nimic. Ştiu doar ca atunci când am deschis ochii era deja lumina. Şi era duminică. Deja mă simțeam

mai bine. Ştiam că în ziua următoare trebuia să îndur câteva minute prea puțin plăcute în biroul şerifului, dar mă simțeam în stare să trec cu bine peste acest moment.

Dodo şi cum mine am lenevit toată ziua în fața televizorului. Ba chiar a mers până acolo încât nu a comentat nimic atunci când am fumat câteva țigări în bucătărie. Probabil considera că sunt prea zdruncinată ca să mai suport reproşurile ei sau că pur şi simplu meritam să mă răsfăț. M-am abținut vitejeşte să îl sun pe Arrio după ce soarele a apus, continuând să îmi repet în minte ca o mantră că, dacă vroia să îmi vorbeasca ştia unde mă poate găsi şi că nu eram inseparabil legați unul de celălalt.

Oricum, ziua trecu repede şi în dimineața următoare mi-am făcut curaj şi am păşit cu fruntea sus şi spatele drept spre clădirea poliției. Mă îmbrăcasem sobru, cu o fustă de tricot bleumarin şi o cămaşă albă, peste care trăsesem un maio tricotat din mohair argintiu. Singura pată de culoare din ținuta mea era geanta mare, de un roz- cenuşiu.

Am fost condusă într-un birou spațios, cu o masă simplă în mijloc şi câteva scaune în jur. Un polițist în vârsta pe care îl cunoşteam bine, pentru că era prieten cu bunicul meu şi care se numea Jimmy Clavel îmi oferi o cană cu cafea şi făcu puțină conversație. Apoi, ca şi când ştia că urma ceva neplăcut pentru mine a deschis pe masă un catastif plin cu fotografii. Apoi căută ceva pe laptopul care se afla deja pe masă şi pe ecran apărură şi alte poze.

- Te rog să te uiți cu atenție, mă sfătui el. Ştiu că nu ai văzut prea bine, dar poate că îți aminteşti dacă te uiți la astea.

Deja ştiam că procedura era total inutilă am început să răsfoiesc paginile pline cu chipuri chinuite sau sfidătoare, dar nici unul dintre ele nu îmi trezi nici un fel de amintire. Apoi am privit imaginile care de derulau pe

ecranul laptopului. Nici un rezultat.

- Imi pare rău, domnule Clavel, am spus eu într-un târziu.

- Nu- i nimic. Oricum mă îndoiam că vei recunoaşte pe cineva. În gangul ăla afurisit era o bezně sa o tăi cu cuțitul. Dar asta este procedura, adăugă el ca şi când s- ar fi scuzat.

- Ati aflat cine este victima? am întrebat eu.

- Se numeşte Kevin Berckshot şi era detectiv particular. Locuia în Boston.

Am înțepenit instantaneu. Kevin Berckshot era detectivul pe care îl angajase Arrio să mă păzească în timpul zilei. Jimmy Clavel observase reacția mea.

- Il cunoşteai? făcu el pe un ton precaut.

Am cântărit rapid în gând opțiunile pe care le aveam. Oficial nu ştiam nimic despre existența detectivului. Nu comunicasem niciodată în tot timpul în care mă urmărise şi, tehnic, nu intrasem cu el în contact. Pe de altă parte, singura legătură dintre el şi mine o reprezenta Arrio şi mă îndoiam că vampirul ar fi lăsat vreun indiciu care să conducă la persoana mea.

- Nu, am zis eu hotărât, fără să exagerez însă. Doar că este foarte tulburător să asociezi imaginea pe care am văzut- o eu cu o identitate reală.

Jimmy Clavel încuviință. În atitudinea lui se citea clar părerea de rău pentru tot ce mi se întâmplase.

- Pai cam asta ar fi tot, drăguță, spuse el şi trase de pe masa catastiful gros.

În acel moment o fotografie se desprinse dintre paginile acestuia şi pluti spre podea. Îndatoritoare, m-am

aplecat să o ridic. În secunda în care degetele mele atinseră hârtia lucioasă am simțit în gură un gust amar şi biroul dispăru în jurul meu. Era ca şi când aş fi privit printr- un binoclu prost reglat: în fața mea stătea întins trupul gol al unei femei blonde şi nişte mâini mari şi brune, care păreau să fie ale mele, deşi ştiam că asta era imposibil se încleştaseră în jurul gâtului subțire. Strângând. Zdrobind.

Totul dură mai puțin de o secundă, realizând după gestul pe care îl făcu Jimmy- mâna sa încă se afla la jumatea distanței dintre catalog şi fotografia din mâna mea. I- am întins poza veche din care mă privea un bărbat cu părul negru, tuns scurt şi cu ochi de nebun.

- Ah, făcu polițistul, vechiul nostru prieten Clyde Foster. Îi plăcea să omoare femei. A căsăpit vreo cinci înainte să îl prindem.

- N- am auzit despre asta.

- S- a întâmplat acum vreo şapte- opt ani. Toate crimele au avut loc între Weymouth şi Braintree. Nu- ți bate capul cu asta, drăguță. Individul ăsta va sta ani buni la cutie.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ieşit în aerul rece şi curat al dimineții a fost să îl sun pe Ian, dar după vreo trei încercări nereuşite, m-am lăsat păgubaşă. Nu mai aveam ce face aici, aşa că m-am suit în maşină şi am condus înapoi spre Coquette, sperând că după ce se va întuneca voi putea vorbi cu Arrio. Trebuia neapărat să povestesc cuiva tot ce se întâmplase in biroul şerifului.

Dodo plecase de dimineață şi promisese să mă sune, dar pe la ora două încă nu o făcuse aşa că am început să mă îngrijorez. Avea telefonul închis şi am încercat să mă consolez cu ideea că poate uitase să îl pună la încărcat.

Pe la şapte deja eram agitată şi încordată ca un

arc. Dodo încă nu sunase, Arrio şi Ian nu răspundeau la telefon. Uram starea aceea de confuzie şi sentimentul groaznic că ceva rău avea să se întâmple. După ce am spart vreo două pahare şi am încurcat definitiv nişte calcule relativ simple, m-am hotărât să plec acasă şi să aştept un semn de la cei trei oameni cu care doream cu disperare să vorbesc.

Ledul telefonului din bucătărie pâlpâia. M-am repezit la el şi am apăsat butonul pentru ascultarea mesajelor. Primul era de la o companie care vindea pachete promoționale pentru o nouă sală de fitness. Al doilea era de la bancă: mă anunțau că îmi pot pune la dispoziție o nouă linie de creditare cu un plafon avantajos.

După cel de- al treilea beep al aparatului se auzi vocea rece a unei femei necunoscute:

- Sora ta este la noi. Dacă o vrei înapoi într-o singură bucată ai face bine să vii la conacul Three Oaks în seara asta. Vino singură, ori ceilalți vor muri.

CAPITOLUL 12

Nu am plâns. Nu am țipat. În vene îmi curgea o hotărâre rece. Ştiam că trebuie să mă concentrez, era mai important ca niciodată să o fac.

Cine erau „ceilalți”? Unde era conacul Three Oaks? Cine o răpise pe sora mea? Treptat mintea mea începu să lucreze febril: trei stejari, unde mai văzusem trei stejari? Era doar un nume aiurea sau chiar existau? Brusc mi-am dat seama: intrarea în casa lui Ian era păzită de un stejar uriaş cu o formă ciudată, care părea alcătuit din trei arbori. Asta era- conacul Three Oaks. Dar atunci mi-am dat seama că, printre „ceilalți” despre care vorbise necunoscuta puteau fi chiar Ian sau Arrio. Sau amândoi. Sau oricare dintre prietenii mei.

Îmi spusese să vin singură, deci nu îl puteam anunța pe Liam, riscând astfel viața lui Dodo. Dar aveam nevoie de un plan de rezervă. Mi-am luat telefonul şi l-am sunat pe Liam.

- Buna seara, am spus cât am putut de calmă.

- Chiar vroiam să te sun, spuse el vesel.

- Ascultă, vreau să te văd în seara asta. Trebuie să discutăm ceva.

- Aaaaa...în ordine.

- Voi intra la duş. Dacă nu răspund, găseşti cheia de rezervă lipită în spatele suportului de flori de lângă uşă. Foloseşte- o. Ok?

- Ok, fu el de acord, puțin derutat.

- Ne vedem într-o oră, am mai spus şi am închis.

Bun. Acum pasul doi. Am rupt o foaie de hârtie

dintr- un carnet pe care îl foloseam ca să scriu listele de cumpărături şi am mâzgălit câteva rânduri. Am rezemat foaia de suportul de şervețele de pe masa din bucătărie. Nu ştiu de ce, dar în general acela era locul în care oamenii erau tentați să caute prima oară. Strategia asta îmi asigura întăririle de care voi avea probabil nevoie, dar şi un avans, în cazul în care trebuia să acționez repede.

Mi-am aruncat la repezeală cizmele din piele şi hainele elegante pe care le purtam şi am tras pe mine o pereche de blugi şi o bluză gri cu mânecă lungă. Cât am putut de repede mi-am îndesat cheile maşinii şi telefonul mobil în buzunarul hainei de lână şi am ieşit din apartament în fugă.

Nu ştiu cum am reuşit să conduc fără să fac vreun accident până în pădurea lui Ian. Nici măcar nu ştiu cum de am reuşit să îmi amintesc drumul până acolo, în starea de agitație în care mă aflam. Când am zărit zidul de piatră care înconjura casa am stins farurile şi am mai înaintat câțiva metri. Apoi am oprit motorul şi am coborât fără zgomot din maşină.

Casa părea liniştită. Din locul în care mă ascundeam, în spatele unui tufiş tăiat frumos, puteam zări doar etajele superioare. Nu era nici o lumină la ferestre şi nici o mişcare în jurul uşii arcuite, deasupra căreia tronau cei trei stejari. Am început să înaintez încet pe pajişte, folosind fiecare tufiş şi fiecare plantă ornamentală pentru a mă ascunde. În locurile unde acestea lipseau, m-am târât pur şi simplu pe burtă prin iarbă rece şi umedă.

După un timp care mi s- a părut lung cât o veşnicie am reuşit să ajung lângă poarta boltită. Ştiam că dincolo de ea se întinde aleea acoperită cu sticlă. Nu mă simțeam în stare să escaladez zidul aşa că am împins pur şi simplu uşa grea, sperând că nu va face prea mult zgomot. Nu a făcut şi m-am strecurat dincolo de ea în întunericul grădinii. Hotărâsem să nu folosesc aleea cu dale, ci să merg paralel cu ea, în dosul gardului viu. La

nevoie aş fi putut să mă ascund printre rododendronii care mărgineau aleea şi care puteau fi o ascunzătoare acceptabilă, mai ales pe bezna aceea sau pur şi simplu să mă fac una cu pământul, sperând că nu voi fi observată. Mi-am dat seama că planul meu era cam şubred, dar nu aveam încotro.

Am răsuflat uşurată când mi-am dat seama că zona era pustie. Am înaintat aplecată, străbătând cei câțiva metri care mă despărțeau de casă, oprindu- mă din cinci în cinci secunde ca să trag cu urechea. Dar nu se auzea nimic. Fațada casei era şi ea întunecată. Un gând mi-a încolțit în minte, un gând care venea oricum mult prea târziu: era oare o capcană?

Încă mai puteam să mă întorc la maşină şi să o şterg de aici. Dar, dacă amenințarea era adevărată, puteam risca viața surorii mele şi a celorlalți, indiferent cine erau aceştia? Lipindu- mă de peretele de piatră al casei am luat- o spre dreapta, păstrând cât mai mult posibil avantajul întunericului. De după un colț am zărit lumină. Am încercat să îmi amintesc harta conacului şi am presupus că în locul de unde se zărea lumina era terasa şi dincolo de ea, sala de bal. M-am apropiat tiptil de rama uşilor franțuzeşti şi am observat că două dintre ele erau întredeschise. În sala mare, puternic luminată se zărea mişcare. Am mai riscat un pas şi am privit înăuntru.

Scena care se desfăşura sub ochii mei nu putea fi mai teribilă sau mai înfricoşătoare: Arrio era legat cu nişte sfori groase, iar lângă el, tot cu spatele spre mine l-am zărit pe Ian. Avea şi el mâinile legate la spate şi se vedea clar că îi sângerau abundent, iar în jurul gâtului avea un cerc lat din fier de care atârna un lanț gros.

Capătul lanțului era ținut de nimeni altul decât Lucien. În cameră se mai aflau femeia- vampir roşcata (se pare că nu mă înşelasem în privința ei) şi un alt bărbat pe care nu îl cunoşteam. Acesta din urmă părea foarte tânăr, aproape un adolescent. Avea părul de culoarea aurului şi

trăsăturile feței subțiri emanau atât inteligența cât şi cruzime. Părea un geniu dement, abia ieşit din pubertate.

Disperată am căutat cu privirea trupul surorii mele, dar nu am văzut- o nicăieri. În schimb, în partea opusă a camerei, în dreptul uşilor duble l-am zărit pe majordomul cu mănuşi albe. Era mort, dacă mă luam după mânerul cuțitului imens care îi ieşea din piept şi după balta de sânge care se întindea sub el. Chiar în acel moment Adolescentul vorbi:

- Deci zâna nu va veni să îşi salveze sora.

- Sper că nu o va face, spuse Ian cu voce tare.

Lucien trase brutal de lanțul gros şi Ian apoape că se prăbuşi la pământ. Presupuneam că era un metal special, altfel cum ar fi reuşit să îl oprească pe Ian câteva zale amărâte să se transforme şi să îi sfâşie pe duşmanii săi. Apoi mi-am adus brusc aminte de ceea ce îmi spusese Arrio despre frânghiile îmbibate în arsenic şi cum fusese incapabil să se dezlege din ele. Probabil că exista ceva asemănător şi pentru Ian- un fel de kriptonită a beresrekerilor.

- Dar eu aş vrea să vină mica târfuliță, răsună clar vocea lui Arrio. Va primi în sfârşit ce merită cu adevărat.

Am simțit lacrimi în ochi ca şi când aş fi primit o palmă. Arrio tocmai întorsese puțin capul şi l-am văzut adulmecând aerul din jur. Oh, Dumnezeule, mă simțise. Dar el nu spuse nimic, în timp ce Adolescentul întrebă pe o voce subțire şi nesuferită:

- Credeam că îți place...

- Păi, da, am motivele mele, râse Arrio. E proastă ca noaptea, dar extrem de...pasională...mă înțelegi, continuă el. Şi în plus este plăcut să ai propria ta rezervă de sânge proaspăt.

Oare ce se întâmpla? Încercam să îmi dau seama. Arrio mințea, dar de ce?

- Şi el? făcu Lucien arătând spre Ian care mai avea puțin şi prăbuşea pe podea, aşa că Lucien smuci iar lanțul, făcând gâtul prizonierului să pârâie.

- El? întrebă Arrio pe un ton scârbit. Nu este decât o relicvă din alte timpuri. Peronat. Sunt sătul. Am stat în preajma lui sperând că pot câştiga ceva, dar în atâția ani nu mi-a aruncat decât resturi.

Şi Arrio scuipă în direcția lui Ian, dar acesta rămase nemişcat.

- Mai degrabă aş prefera să intru în tabăra învingătorilor, continua vampirul pe acelaşi ton.

Irina, care până atunci stătuse tolănită pe o canapea lângă perete se ridică şi veni aproape de Ian. Purta un top decoltat şi o pereche de pantaloni negri, foarte eleganți. Abia când s- a mişcat am observat ce altceva se mai afla în camera: lada cu argint. Stătea acolo deschisă, cu monedele lucind stins în lumina candelabrelor de cristal. Irina îi prinse bărbia lui Ian în palmă şi îi ridică brutal capul spre ea:

- Noi doi ne- am distrat bine pe vremuri, nu- i aşa? Păcat că a apărut curvulița de Eithne şi te- ai îndrăgostit ca un prost. Am fi putut avea totul, tu şi cu mine, am fi putut fi fericiți o eternitate, dar tu ai alergat să o salvezi pe domnița la ananghie.

- Noi doi nu am fi fost niciodată fericiți, Irina, o ştii la fel de bine ca şi mine.

- Prostii. Întotdeauna ai fost prea sigur pe tine, prea mândru ca să priveşti în jur. Chiar şi cei ca noi pot fi fericiți. Poate prietenul tău mă va face fericită, spuse ea întorcându- se spre Arrio.

- Nu este prietenul meu, aruncă Ian printre dinți.

Dar Irina nu îl mai băga în seamă şi încalecă lasciv în poala lui Arrio. Acesta se aplecă în față şi linse gâtul lung al femeii făcând- o să geamă surprinsă. Oare aveau de gând să şi- o tragă acolo? Nu mai simțisem niciodată o gelozie atât de intensă şi nici nu fusesem mai năucită în viața mea. Arrio şi Ian fuseseră prieteni zeci şi zeci de ani. Ce se întâmplase acum? Şi de ce Lucien şi restul trupei mă amestecaseră pe mine în povestea asta, de ce o răpiseră pe Dodo ca să mă aducă aici? Dacă lada fusese deschisă însemna că folosiseră sângele lui Ian ca să poată face asta, văzusem doar cum funcționa străvechiul mecanism. Dar eu?

Pentru o clipă mi s- a tăiat respirația: eu eram ultimul stăpân al argintului, nu murisem, sângele meu nu pătase monedele, deci cât timp eram în viață nimeni altcineva nu putea supune şi stăpâni cu adevărat puterea teribilă a metalului blestemat. Aveau nevoie de sângele meu, poate chiar de moartea mea.

Arrio şi Irina se dezlănțuiseră pe podeaua lucioasă, dar lucrul acesta nu părea să deranjeze pe nimeni. Mă întrebam dacă Irina era în stare să mă miroasă, aşa cum o făcuse Arrio. Oricum aş fi privit situația, singurul scenariu plauzibil era cel în care eu ajungeam în camera aceea. Şi cel mai bine ar fi fost să o fac singură şi de bună voie, înainte ca cineva să fie rănit, mă rog, altcineva în afară de mine. Cumva presimțeam care va fi deznodământul. Am hotărât să o fac acum, cât încă mai aveam curaj şi înainte ca vampirul despre care crezusem că ține la mine să facă sex cu o altă femeie sub ochii mei. Ce să fac, am şi eu mândria mea.

Aşa că m-am ridicat din ascunzătoarea tocmai în momentul în care Adolescentul întrebă pentru a doua oară dacă nu aveam de gând să apar şi am împins cu putere uşile franțuzeşti:

- Sunt aici, am spus cu voce puternică şi am observat că toți ceilalți încremeniseră. Ian mă privea cu o privire încărcată de reproş şi cu un soi de milă, în timp ce Lucien exploda încântat:

- Este chiar frumoasa Victoria...

- Tine- ți gura, am mârâit eu scurt şi pentru o clipă fu prea surprins de reacția mea ca să mai spună ceva. Şi-a revenit însă repede şi s- a repezit spre mine cu mâinile arcuite ca nişte gheare monstruoase şi cu superbul său păr negru fluturându- i pe spate, fiind însă oprit de către Adolescent chiar înainte de a mă lovi.

- Avem treburi mai importante acum, îl mustra el pe Lucien care se retrase, aruncându- mi priviri încărcate de ură.

M-am uitat în jos la cei doi vampiri care încă se frecau unul de altul, iar Arrio rânji la mine peste capul cu păr roşu al Irinei, care- apropo- tocmai îi mângâia frenetic partea din față a blugilor. Nu că m-ar fi interesat în clipa aceea. Dar era ceva în privirea lui. Ceva. Ceva fără nume, dincolo de expresia provocatoare. Nu aveam însă timp să analizez asta, aşa că m-am adresat Adolescentului:

- Sunt Victoria Grey. Cu cine am plăcerea să vorbesc? Bănuiesc că tu eşti maestrul de ceremonii în seara asta.

Acesta, la fel ca şi Lucien avu un moment de surpriză, moment care dură câteva fracțiuni de secundă. Se înclină în fața mea ceremonios, apoi spuse:

- Doamna mea, întotdeauna am admirat curajul, în orice formă. Unul dintre numele mele este Astaroth. Şi îmi zâmbi aşteptându- se cumva să cad în cap de admirație sau de frică.

- Cunosc legendele, am zis eu pe un ton egal. Eşti puternic şi inteligent. Unul dintre prinții Iadului, nu?

- Iadul nu există, dragă doamnă. A fost născocit de oameni, ca o explicație pentru propriile temeri şi pentru lucrurile pe care nu le înțelegeau. Sunt un nemuritor. Îmi imaginez că eşti la curent cu adevărul istoric.

- Da, am zis eu, chestia cu Iadul este filozofie pură, iar Astaroth se strâmbă. De ce m-ai chemat? Ştiți, şi m-am întors spre cei doi vampiri care nu se mai sărutau acum, ci urmăreau atenți conversația, o simplă invitație ar fi fost de ajuns. Unele persoane nu mă cred prea deştepta, aşa că de ce să vă obosiți să orchestrați acest spectacol?

- Esti îndrăzneață, doamna mea, zise Astaroth şi în clipa următoare mă plezni cu putere peste față.

Zgomotul de lanțuri din spatele meu mă anunță că Ian se zbătea cu furie. În schimb Arrio râse dispretuitor şi îi şopti Irinei, însă destul de tare ca să îl aud şi eu:

- Nici măcar nu e aşa de bună în pat.

Aceasta râse la rândul său şi se apropie de Astaroth.

- Stapane, chiar cred că vampirul ne poate ajuta, spuse ea.

- Va trebui să îşi merite libertatea, decise „stăpânul" şi făcu un semn spre Lucien. Mi-am dat seama că acesta îl dezlega pe Arrio. Am simțit un miros neplăcut de carne arsă în momentul în care frânghiile au fost îndepărtate. Arrio sări în picioare şi veni în spatele meu.

- Ce mai aşteptăm? făcu Lucien nerăbdător. Să omorâm târfa asta şi pe soră- sa şi să luăm naibii lada aia de aici. Îmi dă fiori.

- Temperamentul ăsta al tău ți- a făcut intotdeauna probleme, Lucien, zise Astaroth pe un ton egal. Aşteptăm ca fiica mea să sosească aici cu ultima piesă. În schimb voi doi vă puteți distra.

M-au cuprins fiori de groază pentru că mi-am dat seama că se referea la Arrio şi la Irina şi bănuiam că obiectul distracției eram chiar eu. Arrio mă apuca de păr şi mă întoarse spre el în timp ce Irina se apropie şi îmi lega mâinile la spate, în ciuda împotrivirii mele. În acel moment, preț de o clipă Arrio îmi prinse privirea. Am citit acolo dragoste pură şi m-am cutremurat fiindcă am început să înțeleg şi să încerc să găsesc iertarea pentru ceea ce ştiam că va urma. Astaroth se aşeză pe una dintre canapele, ca şi cum s- ar fi pregătit să savureze un spectacol bun.

În următoarele minute mi-am folosit toate resursele mentale ca să mă detaşez, să mă gândesc la lucruri pozitive, în timp ce Arrio şi Irina mă loveau şi mă muşcau, târându- mă pe podea. Prin perdeaua de durere insuportabilă care mă învăluia, am reuşit totuşi să îmi dau seama că loviturile lui Arrio erau mai puțin puternice decât ale noii sale prietene, ca muşcăturile sale era mai puțin dureroase şi că de fapt nu bea din mine, ci doar se prefăcea. Probabil că Irina depăşise stadiul durerii şi se putea hrăni în voie, deoarece simțeam cum sângele îmi este scurs din corp. Îmi doream să leşin ca să nu mai simt nimic. Femeia îmi arse un picior în falcă şi capul mi-a zvâcnit dureros, lovindu- se de podeaua dură.

- Nu o omorâți încă, se auzi vocea calmă, de băiețel dement a lui Astaroth.

În acel moment în cameră intră cineva. Am recunoscut părul spălăcit şi pielea albă. Era Dava Moonstone. Deci ea era fata monstrului, nici o surpriză aici pentru că în acel moment părea la fel de psihopată ca şi tăticul ei. Rânji la mine, în timp ce Arrio mă târa pe podea. Mă duse lângă Ian şi mă sprijini cu spatele de el, astfel încât brațele noastre se puteau atinge. Capul îmi atârna neputincios şi bluza îmi era pătată toată de sânge. Cred, judecând după durerea acută, că aveam cel puțin două coaste fisurate şi piciorul drept fracturat. Abia mai puteam respira.

- Am adus- o, zise Dava scoțând o cutie mică. O deschise şi am presupus că înăuntru se găsea ultima moneda pierdută din tezaurul vikingilor.

În acea clipă am simțit degetele lui Ian pe mâna mea şi ceva rece în jurul încheieturii.

- Acum ne putem termina treaba, zise Astaroth.

Ingenunchie lângă mine şi cu un gest leneş îşi vârî degetele într-o rană deschisă de pe fruntea mea. Am urlat de durere, iar el a zâmbit sadic. Cu mână mânjită de sângele meu a apucat moneda şi a aruncat- o în cufăr.

Argintul vui ca valurile oceanului când se lovesc de stânci pe timp de furtună. Iar eu am urlat din nou. Simțeam un fel de curent electric străbătându- mă din creştet până în tălpi. Un fel de umbră se ridică din cufăr, asemeni unei stafii, plutind, apoi se repezi spre pieptul demonului şi intră în el. Acesta căzu la pământ, inert, unde ramse câteva minutem timp în care în care nimeni nu se mişcă şi nimeni nu vorbi, apoi se ridică încet şi privi în jur. Trăsăturile i se schimonoseau, iar chipul îi devenea hidos, cu o frunte anormal de bombată şi cu ochi mari, ca de insectă. Corpul i se alungea şi se lățea, ajungând să măsoare acum aproape doi metri înălțime şi pielea i se acoperea cu un fel de crusta ciudată, ca nişte solzi delicați şi transparenți.

- În sfârşit, strigă el ridicându- şi brațele. În sfârşit!

Am gemut de frică şi de durere şi Irina, care mă păzise până atunci, mă lovi brutal cu piciorul.

- Nu mai avem nevoie de ei, decretă monstrul, după ce îşi savurase momentul de glorie. Pe tine, i se adresă lui Ian, mă tem că nu te pot ucide. Dar pe ceilalți puteți să îi omorâți.

- Stăpane, zise Arrio cu vocea lui tărăgănată, fata

din pivniță nu o să mai trăiască mult oricum, dacă nu a şi murit deja. Când am fost legat acolo am văzut că respira destul de greu. Am mirosit moartea, adăugă el rece, ca şi cum ar fi spus că urmărise ştirile meteo unde se anunțase că va ploua.

Am înțeles că era vorba depre Dodo şi am început să plâng.

- Cred că am mai omorât şi eu unul, zise cu mândrie Dava. Polițistul cu care şi- o trage curva asta. L-am găsit ascuns pe alee.

„Oh, Dumnezeule, Liam”. Venise. Găsise biletul meu şi venise singur. Era ca şi cum îl omorâsem cu mâinile mele.

- Atunci mai rămâne doamna, conchise Astaroth.

Şi atunci, înainte să îmi dau seama ce se întâmplă chipul lui Arrio se aplecă spre mine şi am văzut că avea lacrimi în ochi.

Apoi o durere cumplită mi-a sfâşiat pieptul: vampirul mă înjunghiase.

Şi am murit.

***

Dacă asta însemna să mori, atunci nu era chiar aşa de rău. Pluteam într-un vid fără început şi fără sfârşit. Nici urmă de tunel, de luminița de la capătul acestuia, nici o voce care să îmi spună „du- te în lumină”. Era doar vid. Şi eu eram vidul. Şi durerea din piept. Stai puțin: se presupune că durerea dispare odată cu moartea. Sau mă pregăteam să merg în iadul fetelor rele? Durerea deveni

din ce în ce mai intensă. Oare ar fi trebuit să deschid ochii? Nah...acolo era cald şi bine...

- Victoria....

- Nu vreau să mă trezesc încă, tati.

- Dar trebuie să te duci la şcoală.

- Nu pot să mă duc mâine? Tot acolo o s- o găsesc....

Cald şi întuneric....

- Victoria, iubirea mea...

- Arrio, te iubesc...

- Te iubesc....

Shhhhh...cald, cald, durere, cald, durere, durere, durere...

- Victoria....deschide ochii, te rog...

Era vocea cuiva cunoscut. Hei, asta este bucățica mea de vid!

- Deschide ochii, implora vocea.

Şi- atunci am tras aer în piept din nou, adânc, umplându- mi plămânii. M-a durut îngrozitor, dar era minunat. M-am mişcat puțin şi tot corpul îmi fu săgetat de pumnale ascuțite. Eram încă întinsă pe pardoseala ca oglinda a sălii de bal, cu capul în poala lui Ian, care mă privea disperat.

- Slava lui Odin, murmură el.

- Brățara, am murmurat eu. Mi-ai dat brățara vasalității. Ea m-a adus înapoi.

Am spus toate astea de parcă ar fi fost de o importanță vitală, de parcă simpla rostire a acelor cuvinte avea să mă ajute sa respir, sa trăiesc. Ian încuviință. M-am ridicat încetişor, uimită de faptul că durerea nu mai părea atât de puternică.

El mai avea cătuşa aceea în jurul gâtului, deşi se părea ca reuşise să scape de legăturile de la maini. Am apucat de lanț şi am tras. Spre surprinderea mea acesta se desfăcu şi căzu cu zgomot la pământ. Apoi mi-am băgat degetele în balamaua inelului de metal şi am reuşit fără prea mult efort să îl desfac.

- Dar cum de nu ai putut să te eliberezi?

- Lucien a aruncat un fel de blestem: doar un alt nemuritor mă putea elibera sau ține sub control, făcându-mă neputincios.

- Daca ştiam...am zis eu, într-o tentativă de glumă.

Apoi brusc mi-am adus aminte totul.

- Dodo, am sărit eu în picioare.

- Sora ta este bine, mă linişti Ian. Mai întâi ne- au ținut pe toți în pivniță. Arrio a profitat de ocazie: a hipnotizat- o şi a făcut- o să adoarmă, astfel încât să nu simtă nimic. Îşi va reveni în câteva ore.

- Liam, trebuie să îl găsim pe Liam.

Am ieşit amândoi în grădină. Nebuna aia de Dava spusese că îl găsise pe alee aşa că am fugit într- acolo, urmată de Ian. L-am găsit întins lângă tufele de rododendroni.

- Oh nu, dă Doamne să nu fi murit!

Ian îl întoarse uşor cu fața în sus şi îi controlă pulsul. După două secunde lungi cât două zile spuse:

- Trăieşte!

Un oftat prelung de uşurare îmi scapă de pe buze. Am îngenunchiat lângă Liam şi i- am mângâiat fruntea murdară de pământ. Ian se ridicase şi vorbea la telefonul mobil. Speram că sunase la salvare.

- In curând vor veni aici nişte prieteni. Nu putem implica autoritățile, dar unul dintre ei este medic. Va ştii ce trebuie făcut.

Mi-am dat seama că ar fi avut multe explicații de dat dacă s- ar fi descoperit trupul majordomului şi că aceasta era cea mai bună soluție. Şi am considerat că acela era cel mai bun moment să izbucnesc într-un plâns cu sughițuri, ca efect întârziat al grozăviilor pe care le trăisem.

***

Curând după aceea aleea se umplu de oameni care începură să umble de colo până colo, sfâşiind bezna cu lumina lanternelor. Le- am spus unde se afla Dodo, iar ei mă asigurară că deja se afla în siguranță sus, dormind. Unii îl luară pe Liam şi îl duseră în casă, în unul dintre dormitoarele de la etaj presupuneam, alții începură să sape o groapă, departe pe peluză. Ştiam la ce va folosi şi nu mă simțeam în stare să asist la acel moment.

Aşa că m-am târât în casă, nebăgată în seamă de nimeni, sperând că acest conac avea o bucătărie, iar bucătăria beneficia de o rezervă de alcool. Spre bucuria mea am găsit destul de repede locul dorit şi am constatat că pe un raft din cămara impresionantă stăteau aliniate câteva sticle. Am luat o cană şi mi-am turnat o porție de cognac, pe care am dat- o pe gât dintr- o înghițitură. Se părea că îmi făcusem un adevărat obicei din a bea tărie

cu cană.

Cineva uitase un pachet de țigări pe un colț de bufet. L-am binecuvântat în gând şi mi-am aprins o țigară cu un chibrit lung descoperit lângă plita de fontă. Oau, chiar mai existau chestii de genul ăsta, încă funcționale?

Eram deja la a treia țigară când Ian intră în bucătărie. Fără să spună nimic, scoase şi el una din pachet şi o aprinse, după care se aşeză lângă mine pe banca de lemn de lângă masă. Într-un târziu spuse:

- L- au luat pe Arrio.

Eu încă mai dezbăteam în minte controversa reprezentată de purtarea vampirului. Mă bătuse, mă muşcase, o sărutase pe ființa aia oribila- ok, aici exageram putin- şi în acelaşi timp încercase să mă protejeze. A, şi apropo, mă omorâse. Ceva nu se lega.

- Pai, el a vrut să plece cu ei, nu?

Ian mă privi câteva clipe gânditor – puteam să jur că incerca să îmi acorde circumstanțe atenuante pentru modul greoi în care gândeam la acea ora - apoi spuse:

- A făcut- o ca să ne salveze.

- N- aş zice, am spus eu obosită şi cu chef de ceartă.

- Nu înțelegi. Singura ta şansă era ca el să fie liber, iar tu să ajungi lângă mine. Nu putea să îți transmită asta prin telepatie, pentru că Irina ar fi simțit. Aşa că a jucat acel mic joc de- a schimbatul taberelor.

Ca o amintire îndepărtată, parcă dintr- o altă viața mi-au răsunat în minte cuvintele lui Loki: “...dar dacă un vampir este demn de încrederea ta, îți poți încredința viața în mâinile lui”. În acel moment am început să văd lucrurile într-o altă lumină. Şi totul căpăta cumva sens şi

noi înțelesuri.

- Te iubeşte, spuse Ian simplu urmărind rotocoalele de fum.

- Mă...ce? M-a omorât, pentru Dumnezeu.

- Te- a salvat. Şi m-a salvat şi pe mine. Ce a făcut Arrio în noaptea asta a fost probabil cel mai greu lucru din viața lui. Trebuie să mergem după el, curând îşi vor da seama de înşelătorie.

- Ce înşelătorie?

- Astaroth nu a devenit stăpânul argintului. Tu nu ai murit cu adevărat, iar cel care ți- a adus moartea, chiar şi pentru puțin timp a fost un vampir. Vampirii nu pot stăpâni argintul, astfel că blestemul s- a stins. De fapt asta am văzut cu toții: spiritul care a intrat în Astaroth a fost doar întruchiparea puterilor, a dorințelor nebuneşti şi umbra tuturor celor care au murit pentru argint. S- a stins. Dar otrava blestemului, umbra lui trăieşte acum în Astaroth. Nu îl va face mai puternic sau invicibil, ci îl va măcina până când toate forțele sale vor păli şi va ajunge el însuşi un simplu muritor. În plus, tu aveai brățara mea, aşa că eu nu am fost afectat de transformarea aceasta. Pentru mine nimic nu s- a schimbat: atâta timp cât monedele există fizic şi brățara este a mea, rămân nemuritor.

- Apropo, asta îți aparține.

Mi-am scos brațara subțire de argint de pe încheietură şi i- am înapoiat- o.

- Nu vreau să îți răpesc nemurirea.

- Uneori îmi doresc asta, spuse el trist strecurându-şi brățara inapoi pe mână. Dar suntem legati- eu şi ea.

- Si acum?

- Acum plecăm să îl aducem înapoi pe Arrio şi argintul.

- Plecăm?

- Eu şi câțiva prieteni.

- Vreau să vin cu voi.

- Este prea periculos.

- Ian... şi EU îl iubesc, am spus simplu.

CAPITOLUL 13

Plecam la război. Sau cel puțin aşa mă simțeam. Stăteam înghesuită într-o camionetă alături de doi bărbați străini. Nimeni nu vorbea. Ştiam că Ian venea în spatele nostru într-o altă camionetă. Schițasem în linii mari planul, cel puțin paşii principali: cineva va intra în locuința Irinei pentru a descoperi eventuale indicii şi un alt grup va încerca să intre în camera de hotel a lui Lucien. Le comunicasem însoțitorilor mei adresa hotelului la care stătea acesta, precum şi numărul camerei. Ştiam că nu deținem prea multe date în momentul respectiv, dar trebuia să ne descurcăm cu ce aveam.

Camioneta opri brusc în spatele unui complex nou de locuințe, aflat chiar la marginea de vest a oraşului. Ian apăru la geam şi îmi făcu semn să cobor. Prin semne îmi indică o scară de incendiu, iar eu am început să mă cațăr în tăcere. În ultimele două ore toate rănile mi se vindecaseră miraculos şi mă simțeam ca nouă. Să fii nemuritor era mişto! Am urcat astfel până la al treilea nivel, apoi am mers pe pasarela şubredă până la ultimul rând de geamuri. Era întuneric beznă. Ian a meşterit ceva şi a reuşit să deschidă una din ferestre. Ne- am strecurat pe rând înăuntru încercând să facem cât mai puțin zgomot.

Simțeam sub haina de lână, acum mototolită în ultimul hal atingerea rece a unei țepuşe din lemn. *„Ca măsură de prevedere”*, spusese Ian înainte să plecăm, dar mă îndoiam sincer că într-o luptă deschisă aş putea vreodată să omor un vampir, mai ales unul bătrân şi puternic ca Irina.

Din fericire apartamentul era gol. Ne- am aprins atenți lanternele şi am început să înaintăm. Camera în care intrasem era un dormitor mare. Nu fusesem niciodată până acum într-o locuință din acest complex şi am privit invidioasă spațiul imens, gândindu- mă la apartamentul

meu modest şi vechi. Privirea mi-a fost atrasă de un pat mare, nu lipit de perete, aşa cum se obişnuieşte, ci aşezat exact în mijoloc. Nu avea tăblie la capăt şi părea mai mult o sofa uriaşă. Ca să ajungi în pat trebuia să urci două rânduri de trepte acoperite cu gresie de culoare roşie. De fapt, întreaga încăpere fusese decorată în această culoare, de la draperiile grele, care cu siguranță nu lăsau să pătrundă nici o rază de lumină în timpul zilei şi până la aşternuturile de mătase. Mobilierul era din lemn, în stil gotic, cu uşi sculptate, masive şi picioare zvelte şi arcuite.

Într-un colț al camerei, despărțită de un paravan pe care erau pictați fauni şi nimfe se afla cea mai mare cadă pe care o văzusem vreodată. Probabil că inițial baia fusese despărțită de restul camerei printr- un perete, dar acesta dispăruse, înlocuit de un zid din cărămizi de sticlă, care delimita spațiul destinat toaletei de restul încăperii.

Înaintând încet şi cu grijă am început să deschidem sertare şi uşi, încercând pe cât posibil să nu răvăşim prea tare conținutul acestora. Nu ştiam ce căutam. Era evident că nu vom găsi un bilet pe care să scrie: “*Bună. Dacă mă urmăriți şi vreți să mă ucideți, mă puteți găsi în stradă X, nr...*”.

Descurajați am trecut în următoarea cameră, livingul. Spre deosebire de dormitor, acesta era decorat foarte modern, cu mobilă simplă din lemn închis la culoare, covoare drăguțe, în culori vii, plante şi canapele de piele. Predomina albastrul şi turcoazul, iar pe pereți atârnau câteva peisaje marine. În sertarul mesei de cafea am descoperit două bilete de avion. Le- am făcut o poză cu telefonul şi le- am băgat la loc. Câteva chitanțe, o notă de la spălătorie, mărunțişuri fără valoare.

Nici în bucătărie nu am avut mai mult noroc. Ian cauta înfrigurat şi încruntat. Îşi pierduse răbdarea şi acum răscolea totul cu gesturi nervoase. Privirea mi-a căzut pe un carnețel aflat lângă telefonul din bucătărie. L-am răsfoit în grabă, dar nu am găsit nimic. L-am chemat în

şoaptă pe Ian şi i- am dat de înțeles că vroiam să îmi țină lanterna. Am cotrobăit în sertarul cel mai apropiat şi spre bucuria mea am găsit un creion mecanic. Bun şi ăsta. Am început să frec uşor cu latura minei suprafața primei pagini. Treptat câteva litere apărură, ca un negativ. Am continuat până la capătul filei, apoi am rupt pagina şi am băgat- o în buzunar.

După ce am mai privit o dată în jur ne- am hotărât să plecăm. Era evident că nu mai aveam ce găsi aici. Ne- am întors la ferestra dormitorului şi am coborât scara de incendiu. Abia când am ajuns în camionetă am răsuflat uşurată. Spargerile de locuințe nu reprezentau activitatea mea favorită. Am despăturit hârtia şi am reuşit să citesc în lumina slabă ce scria.

- Este o adresă, spuse Ian după ce citi şi el. Cred că este în zona docurilor.

- Si ce reprezintă cifrele astea?

- Probabil că este numărul unui depozit.

- Mai sunt şi biletele de avion, am spus şi am scos telefonul. Spre dezamăgirea mea erau vechi de câteva săptămâni. Se părea că femeia- vampir făcuse o vizită în Europa după ce o întâlnisem la bal.

Ian vorbea la telefon şi mi-am dat seama că nici cealaltă echipă nu găsise mare lucru în camera lui Lucien. Mai mult, bagajele lui fuseseră luate, chiar dacă el încă mai figura pe lista hotelului. Le transmise şi celorlalți adresa descoperită de noi, stabilind să ne întâlnim acolo. Ian porni motorul. Cei doi bărbați cu care venisem nu mai erau acolo şi nici nu părea că trebuia să îi aşteptăm. Plecaseră probabil împreună cu ceilalți, după ce Ian şi cu mine urcaserăm scara de incendiu.

- Oare nu este puțin cam prea evident, am întrebat eu?

- Nu cred că se aştepta ca cineva să caute în casa ei. Mă rog, asta este doar una dintre proprietățile Irinei. Are mai multe apartamente, în diferite oraşe şi chiar şi o casă în sudul Franței.

Informația nu mă surprindea. M-am abținut în ultima clipă să întreb dacă celelalte locuințe se aflau în oraşele în care avea şi Ian proprietăți, având în vedere că ei doi aveau o istorie împreună. Vikingul mă privi cu un zâmbet întunecat pe chip.

- Nu eşti obligată să vii, îmi spuse el.

- Vreau să vin. Trebuie să mă conving de nişte lucruri, chiar dacă asta o să îmi frângă inima. Şi te rog să nu mă judeci că folosesc clişee tâmpite, dar exact asta simt în momentul acesta. Dacă nu o fac în acum, ştiu că nu voi mai avea curajul.

- Te pot ajuta cu ceva? întrebă el, fără să îşi ia ochii de la drum.

- Poti să îmi spui în ce măsură faptul că am avut moneda a influențat... ăăă... relațiile mele cu ceilalți.

- Te referi la bărbați?

- Da.

- Argintul îl face pe cel care îl are să devină mai dezirabil. Este un proces lent şi creşte în intensitate pe măsură ce timpul trece. Charisma, curaj, încredere nemăsurată în forțele proprii sunt câteva din proprietățile pe care le oferă blestemul. Înțelegi?

Am oftat. Înțelegeam perfect.

- Ti- e teamă că Arrio te iubeşte doar pentru că argintul ți- a dat toate astea?

- Exact asta cred.

- Te- ai gândit că poate şi sentimentele tale pentru el au fost tot un rezultat al faptului că aveai moneda?

- Da. Vreau să mă conving dacă este aşa. Vreau să îl văd pe Arrio, acum, după ce blestemul s- a stins şi eu sunt din nou cea de dinainte.

- Nu ştiu cu precizie toate aspectele problemei. Am urmărit de- a lungul anilor manifestările celorlalți, pe când încercam să regăsesc monedele şi am reuşit în parte să alcătuiesc un tipar al felului în care ei erau afectați. Dar nu pot spune cu precizie că am văzut în întregime forța blestemului sau că l-am înțeles pe deplin.

Tăcerea se aşternu între noi o vreme în timp ce maşina vira pe nişte străzi întortocheate şi pustii. Nu mai fusesem niciodată în zona asta a oraşului aşa că habar nu aveam cât mai aveam de mers. Deodată în lumina farurilor apărură nişte clădiri pătrate din beton care se întindeau de o parte şi de cealaltă a străzii pe care intrasem.

Ian parca maşina evitând lumina celor câteva felinare înfipte din loc în loc pe şi care oricum emanau doar câteva raze palide. Mi s- a zbârlit părul pe ceafă: peisajul era sinistru şi dezolant. Am coborât, ghicind în aerul rece apropierea oceanului şi, ținându- ne cât mai aproape de ziduri am cotit la dreapta pe o alee largă, între două rânduri de clădiri. Am observat că deasupra fiecărei intrări era vopsit câte un număr format din patru cifre. Noi căutăm depozitul 0458 şi ajunsesem în dreptul celui cu numărul 0436.

La un moment dat Ian s- a oprit şi a adulmecat aerul nopții. Am rămas lângă el, tremurând în întuneric.

- Pe acolo, spuse el în şoaptă indicând o altă alee perpendiculară pe cea pe care venisem.

L-am urmat.

- Au fost aici, spuse el. Le simt mirosul, adăugă el

abia auzit.

- Si Arrio?

Ezită o clipă lungă cât o eternitate şi am simțit că mi se face rău, dar apoi spuse:

- Si el.

“Mulțumescu- ți ție, Doamne!”

Am ajuns lângă depozitul cu pricina şi am ocolit partea din față. Se pare că eram primii, ceilalți nu erau aici. La aproximativ un metru şi jumătate de sol se afla un fel de fereastră. Mă rog, era mai mult o deschizătură în zid, cu gratii groase şi fără geam. Ținându- mi respirația şi ridicându- mă pe vârfuri m-am alăturat lui Ian şi am privit înăuntru.

De tavan era atârnat un singur bec care răspândea o lumină palidă şi bolnăvicioasă, dar suficientă cât să pot vedea o cameră de aproximativ cincizeci de metri pătrați. Pe o latură se aflau nişte paleți plini de cutii metalice, ocupând aproape jumătate din spațiu. În partea opusă se aflau alte câteva cutii aşezate în aşa fel încât dădeau senzația că cineva le folosise pe post de masă. Chiar am observat câteva hârtii răspândite deasupra, lângă o duzină de dosare şi un laptop. Tipii ăştia erau destul de moderni pentru nişte creaturi antice. Se vede că se bucurau din plin de minunile tehnologiei.

Apoi mi s- a tăiat respirația: de un cârlig atârnat de tavan aproape de peretele din spate era montată un fel de cruce din lemn. Nu atât faptul că arată absolut sinistru cum stătea acolo, prinsă în lanțuri de zid mă făcu să simt lacrimi în ochi, ci imaginea trupului care atârna inert de ea.

Era Arrio.

Şi fusese crucificat.

Am căzut în genunchi lângă zidul rece, apăsându-mi cu putere palmele peste gură şi încercând din toate puterile să nu urlu. Ian ingenunchie lângă mine şi mă scutură uşor.

- Inca trăieşte, îmi şopti el. Trăieşte.

Am dat din cap în semn că înțelesesem şi mi-am şters lacrimile cu mâneca.

- Nu mai este nimeni înăuntru, am îngânat eu. Îi aşteptăm pe ceilalți?

- Vor ajunge în curând aici. Poate asta este cea mai bună şansă pe care o avem sau singura. Intrăm.

Am ocolit iarăşi zidul spre uşa din față. Era încuiată. Am simțit cum trupul lui Ian începe să vibreze, ca şi cum aerul din jurul nostru fierbea. Ştiam ce urmează. Dar Ian nu se transformă de tot, ci doar parțial, ca în noaptea în care se luptase cu Lucien. Cu o forță incredibilă lovi lacătul greu şi metalul se îndoi şi cedă. M-am abținut să nu dau buzna înăuntru prin uşa deschisă. Înaintând încet şi cu prudență am depăşit stivele de paleți şi am ieşit exact în fața peretelui de care era pironit Arrio.

Am simțit un val de greață când mi-am ridicat ochii spre el. Urmele torturii erau evidente pe față şi pe bustul dezgolit: numeroase răni adânci făcute fără îndoială de nişte intrumente ascuțite. Sângele se închegase deja. În brațe şi în palme îi fuseseră bătute piroane de metal, dar corpul fusese lăsat să atârne în gol. Îmi era imposibil să îmi imaginez chinurile şi durerea pe care fusese nevoit să le îndure. Capul îi căzuse într-o parte şi avea ochii închişi, iar părul îi era năclăit de sânge.

Ian prinse lanțul care susținea scândurile de tavan şi îl rupse dintr- o singură mişcare. Trupul lui Arrio se clătina periculos, dar vikingul îl prinse la timp, trăgându- l uşor spre podea. Am privit chipul pe jumătate transformat al lui Ian. Strângea cu putere din dinți, aproape că puteam

să aud cum îi scrâşnesc în timp ce apucă unul dintre piroane şi trase brusc. A fost ca şi cum aş fi simțit chiar eu durerea, ca şi cum piroanele mi-ar sfâşiat şi mie carnea. Ian aruncă bucata de metal pe podea şi continua astfel până când toate fură îndepărtate. Arrio nu se mişcă şi, deşi tehnic era mort, trupul lui rigid mă înspăimânta.

Atunci se întâmplară mai multe lucruri deodată: Ian sări în picioare mârâind înfricoşător în timp ce pe uşa deschisă a depozitului năvăliră trei persoane. De undeva de afară se auzi zgomotul unui motor şi o şopârlă hidoasă, ca un dragon în miniatură fâlfai din aripi pe deasupra. M-am ridicat brusc în picioare, iar Ian mă împinse spre perete, păşind între mine şi atacatori. Am recunoscut părul roşu al Irinei. Ceilalți doi - o tânără cu un aspect androgin şi un bărbat înalt şi solid îmi erau total necunoscuți. În loc să se repeadă spre noi Irina alergă în partea opusă, spre locul în care se afla masa improvizată, în timp ce ceilalți scoaseră la iveală nişte pumnale lungi şi se îndreptară amenințător spre noi.

Ian scoase un urlet şi preț de o secundă am putut să văd în el temutul războinic viking. Fata îi era transfigurata de o încântare sinistră, ca un fel de euforie provocată de iminența luptei.

Cei doi se repeziră spre el cu pumnalele ridicate. Probabil că pe mine mă considerau mult prea puțin importantă sau amenințătoare, aşa că mă ignorară. Lupul era superb- înfiorător şi terifiant, este adevarat- dar superb. Rupsese dintr- o singură lovitură brațul bărbatului, deşi acesta continuă să lupte, în timp ce fata scundă îi dădea târcoale, încercând să găsească momentul potrivit ca să atace.

- Hei cuțu- cuțu, zise ea batjocoritor.

Ian clămpăni sec din fălci, ratând la milimetru pielea fetei şi mai trimise o lovitură mortală spre bărbat. Îl nimeri în plină figura şi acesta se prăbuşi ca retezat.

Avea gâtul rupt.

Acela a fost momentul în care Irina consideră că este timpul să se alăture luptei, dar nu apucă să facă mai mult de trei paşi înspre noi ca pe uşă intrară în fugă trei dintre bărbații care ne însoțiseră de la conac. Veniseră întăririle! În timp ce fugeau spre noi am observat că îşi smulgeau hainele şi se transformau la rândul lor în lupi, dar mult mai mici decât forma pe care o lua Ian atunci când se transforma complet. O înconjurară pe Irina şi o luptă crâncenă se încinse. Vampirul se apăra cu furie, încercând să- i muşte pe noii inamici, deşi pe brațe şi pe gambe îi apăruseră răni adânci. Până la urmă unul dintre lupi reuşi să o trântească la pământ, iar ceilalți săriră peste ea, mârâind. Deşi am simțit o satisfacție crudă văzând- o astfel prăbuşită, ştiam că ei nu o puteau omorî.

Nu ştiu de unde am găsit forța necesară, dar am scos din haină țepuşa de lemn şi am alergat spre locul unde zăcea Irina, încă luptându- se din toate puterile. Am sărit deasupra ei şi în momentul acela ea urlă:

- Trebuia să fii moartă, târfă!

- Si tu la fel, am urlat la rândul meu.

Urmară câteva secunde încrâncenate în care ne-am lovit reciproc. Aproape că nici nu simțeam loviturile femeii pentru că un val de ură îmi cuprinsese tot trupul şi îmi inundase mintea ca o ceață roşie.

Apoi, am reuşit cumva să prind strâns cu ambele mâini țepuşa şi, cu o forță de care nu mă credeam capabilă am înfipt- o adânc în pieptul vampirului lăsându-mă cu toată greutatea în față. O senzație ciudată, ca şi cum lemnul întâlnise ceva dur, apoi se eliberase şi alunecase, precum şi expresia aproape uluită de pe chipul femeii, urmată de o înțelegere disperată mă făcură să realizez ce tocmai făcusem.

Trupul începu să i se desfacă la propriu în fâşii, ca

şi cum oasele i se desprindeau din articulații, apoi bucățile de carne sângerândă începură să fumege şi să se chircească, de parcă ar fi fost arse de un foc nevăzut. Sângele care se scurgea pe podea deveni negru ca smoala, formând o baltă scârboasă care apoi se transformă într-o pulbere fină. Curând trupul deveni cenuşă, ca atunci când arzi o grămadă de frunze.

Doi dintre lupi revenirǎ la forma umană, iar acum erau aproape dezbrăcați. Rămăşițe de haine le atârnau în fâşii de umeri şi şolduri. Cel de- al treilea era rănit destul de grav şi se întinsese pe podea scâncind încet. Ne- am întors cu toții să ne uităm la lupta care încă se mai desfăşura în spatele nostru. Fata avea mai multe răni, iar Ian fusese serios atins la piciorul drept. Dar nici unul nu ceda. Nu ştiam dacă să intervenim sau nu şi am citit aceeaşi dilemă şi pe chipurile lupilor.

Cu o mişcare prea rapidă ca să poată fii urmărită de ochii mei umani, Ian sări şi suci gâtul fetei. Aceasta se prăbuşi la pământ. În acel moment şopârla care până atunci stătuse cocoțată sus pe unul dinte paleți scoase un şuierat prelung şi îşi deschise aripile, dispărând afară în noapte.

Ian căzu într-un genunchi. Am fugit spre el. Chipul îi redevenea normal. Mă împinse uşor într-o parte, dându-mi astfel de înțeles că nu avea nevoie de ajutor. Atât de tipic! Bărbații!

M-am târât pe podeaua murdară spre Arrio şi i-am luat capul pe genunchi. Fața îi era mai albă decât o văzusem vreodată, iar paloarea îi era accentuată de numeroasele răni de pe obraji şi de pe frunte.

- Trebuie să plecăm de aici, înainte de a mai veni şi alții, gâfâi Ian.

- Stati puțin, am zis eu cu voce puternică, în timp ce unul din bărbați ridică fără efort trupul inert al lui

Arrio. Curva aia – cuvântul îmi scăpase de pe buze inveninat- a fugit mai întâi acolo. Şi am arătat în direcția cutiilor. Nu ar trebui să verificăm?

Ian se ridică anevoie şi aruncă într-o parte bucată de scândură care servise drept blat pentru masa improvizată, apoi scoase un mârâit. Trase cu greutate ceva din mormanul de cutii. Am strigat surprinsă: era chiar cufărul vechi, prins în chingi de metal în care se odihnea monstuoasa comoară a lui Egill.

***

Arrio zăcea pe bancheta din spate a uneia dintre camionete, cu capul aşezat pe genunchii mei. După ce febra luptei se domolise şi fugiserăm înapoi spre maşini, Ian dăduse ordin să ne întoarcem la conacul său. Cele două maşini traversau în viteză oraşul cufundat în linişte. Habar nu aveam cât este ceasul, pierdusem noțiunea timpului. Ca să fiu sinceră cred că pierdusem puțin si noțiunea de realitate, dar mă puteți condamna?

Am realizat că plâng. Am simțit lacrimile calde curgându- mi de- a lungul feței, deşi nu scoateam nici un alt zgomot, ca şi când toate celelate simțuri îmi erau amorțite. M-am uitat în jos la chipul împietrit al vampirului. Câteva dintre lacrimile mele îi căzuseră pe obraz şi părea că plânge la rândul său. Fără să îmi dau seama ce fac i- am atins buzele cu buzele mele şi m-am înfiorat de răceala lor.

Atunci m-am hotărât brusc: cu gesturi stângace mi-am ridicat mâneca şi am făcut ceva ce nu credeam că voi fi în stare vreodata: mi-am muşcat propria mână, aproape de încheietură. A fost extrem de dureros pentru că dinții mei nu erau făcuți să sfâşie. Am urlat de durere iar Ian, care stătea pe bancheta din fața s- a întors brusc

spre mine. Dintr- o singură privire a înțeles ce vroiam să fac şi a dat aprobator din cap. Reuşisem să îmi provoc o rană serioasă. Tremurând de durere mi-am lipit brațul însângerat de buzele înghețate ale vampirului.

Timp de un minut nu se întâmplă nimic, apoi gura lui Arrio se deschise uşor. Nu avea probabil puterea necesară să bea sau să se smulgă din starea aceea vecină cu moartea, aşa că am lăsat picăturile de sânge să se prelingă printre buzele lui, sperând într-un miracol. Asta era tot ce putem să fac. Nu ştiam foarte multe despre felul în care se vindecau vampirii sau cât timp era necesar ca rănile ca cele pe care le suferise el să se închidă.

Am plâns tot restul drumului şi abia atunci când am ajuns la conac şi l-am văzut pe Arrio întins în unul din dormitoarele de la etaj mi-am permis o scurtă clipă de relaxare. Liam fusese deja transportat la spital de către cei care rămăseseră la conac să termine funebra îndatorire în ceea ce privea cadavrul majordomului şi îndepărtarea urmelor luptei din sala de bal.

- Este aproape dimineața, se auzi vocea lui Ian.

Se aşezase lângă mine, pe prima treaptă a scării duble care ducea în holul de la parter.

- Ai fost foarte curajoasă în noaptea asta.

Zâmbetul meu obosit îi spuse probabil că nu era momentul potrivit pentru complimente aşa că mă ajută să mă ridic şi, susținându- mă uşor mă conduse spre una din camere. Puteam auzi agitația de la parter şi ştiam că cei care luptaseră alături de noi îşi îngrijeau rănile şi schimbau între ei impresii şi comentarii, dar Ian închise uşa în urma noastră, cufundând totul într-o linişte adâncă.

Încet, aşa cum te porți cu un copil pe jumătate adormit sau somnambul îmi trase peste cap bluza gri, acum ruptă şi pătată de sânge şi îmi deznodă şireturile ghetelor. Apoi, încercând să mă atingă cât mai puțin,

deoarece pielea îmi era plină de vânătăi îmi scoase blugii murdari şi îi aruncă într-un colț al camerei. Nu m-am împotrivit şi l-am lăsat cuminte să mă dezbrace, ca şi cum întreagă voință mi se scursesem din trup.

- Vrei să faci duş?

Am dat din cap în semn că nu. Chiar nu îmi pasa că părul meu era murdar sau că eram plină de noroi şi sânge pe brațe şi pe față. Voi avea destul timp mâine să fac o baie fierbinte. Poate chiar voi constata că totul nu fusese decât un coşmar îngrozitor. Ştiam că Dodo şi Arrio sunt teferi şi în siguranță şi tot ce îmi doream acum era să dorm câteva ore. De fapt, mă simțeam în stare să dorm zile întregi.

Dacă aşa se simțeau învingătorii mă întrebam de ce în lume încă se mai duceau războaie.

Cafeaua din dimineața următoare mi s- a părut cea mai bună pe care o băusem vreodată. Nu reuşisem până la urmă să dorm decât cinci ore şi, după ce o vizitasem pe sora mea, care încă mai dormea liniştită, coborâsem singură în bucătăria spațioasă şi tăcută.

Îmi plăcea camera aceea. Îmi amintea de o poză pe care o văzusem demult într-o carte cu ilustrații: o bucătărie asemănătoare de prin anii '30, cu o masă de lemn în mijloc în jurul căreia o familie îşi lua prânzul. Mama, rumenă în obraji şi cu o coafură delicios de demodată întindea peste masă un castron roşu plin cu salată. Pe pereți atârnau tigăi de alamă, iar într-un colț se vedea o plită mare pe care fierbeau câteva oale înflorate.

Bucătăria lui Ian avea şi dotări moderne, cum ar fi o maşină de spălat vase, un cuptor cu microunde şi o plită electrică, dar toate acestea erau mascate cu măiestrie în spatele unor uşi de lemn, astfel încât să nu strice efectul general.

În casă era linişte. Se vede treaba că “echipa de

comando" please deja. Fericită am descoperit într-un colț un filtru şi alături, pe o tavă, o cutie de tablă plină cu cafea măcinată, filtre de hârtie, o zaharniță şi un mic bol cu lingurițe. În câteva minute camera se umplu de mirosul plăcut de cafea.

Gemând m-am aşezat la masă. Simțeam că tot corpul mă doare şi fiecare mişcare pe care o făceam era un chin. Nu mai aveam brățara lui Ian ca să beneficiez de extraordinara putere de vindecare a nemuritorilor, aşa că trebuia să îndur într-un mod cât se poate de uman durerea fizică şi vindecarea lentă care urma.

- Mai este şi pentru mine?

Ian intrase fără să îl aud. Dacă era ceva ce uram la ființele supranaturale, dar şi invidiam în egală măsură, era modul în care se puteau deplasa, lin şi fără zgomot, ca nişte feline.

Am arătat spre cana filtrului pe jumătate plină fără să spun nimic.

- Esti bine? se interesă el, aşezându- se de partea cealaltă a mesei solide din stejar.

- Aproximativ, am răspuns. Încă mă dor toate. Ce face Arrio? am schimbat subiectul pentru că nu mă simțeam în stare să vorbesc despre durerea pe care o simțeam fără să smiorcăi. Iar lacrimile erau ultimul lucru de care aveam nevoie în acel moment.

- Tocmai a adormit din nou.

Probabil că fata mea exprima durere şi neîncredere, pentru că el se simți dator să adauge.

- A fost conştient doar câteva minute. Este zi şi oricum nu ar putea rămâne treaz prea mult timp. Dar i- am spus că eşti bine. Este foarte slăbit….

Glasul lui Ian deveni o şoaptă şi am putut citi un dram de îngrijorare în vocea sa.

- Dar se va vindeca, nu- i aşa?

- Da. Ai făcut foarte bine că i- ai dat sânge. Eu nu aveam dreptul să îţi cer asta, iar sângele celorlalţi nu i- ar fi fost de ajutor. Sunt toţi vârcolaci. Şi- ar fi revenit, probabil, dar după o perioadă extrem de îndelungată şi de dureroasă de convalescenţă.

- In mod sigur se găseau donatori, am spus, dar am regretat în secunda următoare. Ian îmi mulţumea, în felul său ciudat şi era extrem de nepoliticos să îi refuz mulţumirile, minimalizându- mi aportul.

- Iţi sunt foarte recunoscătoare pentru noaptea trecută, am răspuns eu ca să dreg cât de cât gafa. Pentru tot.

El îşi înclină fruntea fără să spună nimic. Da, mulţumirile mele fuseseră acceptate. Mama ar fi fost mândră de mine în momentul ăsta.

Am discutat apoi ce trebuia făcut în privinţa lui Dodo. Ian îmi mărturisi că înainte de a fi scoşi din pivniţă Arrio îşi folosise puterile şi o obligase să uite tot ce se întâmplase, astfel ca atunci când se va trezi nu îşi va mai aminti nimic legat de răpire. El a propus să aranjeze ca cineva să o ducă înapoi în Boston, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ulterior îi puteam îndruga o poveste despre cum ne- am ameţit amândouă şi ea a mai rămas o noapte în Wind's Cross, apoi am dus- o eu cu maşina înapoi acasă.

De asemenea vikingul promise ca va angaja pe cineva să o păzească discret. Deşi Irina murise, iar Lucien, Dava şi Astaroth dispăruseră pericolul încă nu fusese înlăturat. Am discutat mult pe tema asta, căutând soluţii. Ian era de părere că nu se vor întoarce prea curând, deoarece în mod sigur Astaroth începea să fie

afectat de blestem, iar Lucien nu lupta pentru cauze pierdute. Până la urmă el spuse:

- Cred ar trebui să mai rămâi aici o vreme.

- Afacerea mea.… am început eu să protestez, dar Ian se uită fix la mine. Da, cred că poate supraviețui câteva zile fără mine. O voi suna pe Lilly, nu este prima dată când se descurcă fără ajutorul meu. Dar am o rugăminte.

- Orice.

- Cineva trebuie să aibă grijă de pisica mea.

- Desigur. Deşi nu ştiu dacă ne vom împăca prea bine.

Am zâmbit fără să vreau.

***

Mai târziu în acea zi Liberace a fost adus la conac. Îi dădusem indicații lui Ian unde se afla cutia de transport, mâncarea şi nisipul şi, când acesta s- a întors, Liberace scuipa furios din cutia de plastic.

- Nu cred că este cel mai mare admirator al meu, zâmbi Ian, punând cutia jos.

Am deschis uşița din bare metalice şi pisoiul tărcat țâşni direct în brațele mele.

- Cred că nu a mai fost niciodată în apropierea unui lup până acum, am zis eu, mângâindu- l tandru pe capul rotund şi dolofan. Nu- ți face griji, se va obişnui. Oricum nu intenționez să rămân prea mult aici.

Dodo, încă adormită, fusese trimisă deja la Boston cu un prieten al vikingului. Mă durea inima să mă despart de sora mea în felul acesta, dar ştiam că va fi în siguranță.

Ian concediase personalul pentru câteva zile, mai precis bucătarul, cele două cameriste şi grădinarul, astfel că masă de seară a reprezentat o adevărată surpriză pentru mine: stăpânul casei, cu un şorț alb legat în jurul mijlocului se învârtea expert între blatul de lucru şi plita încinsă. Ca să dau o mână de ajutor, m-am oferit să tai legumele pentru salată.

Acum că tensiunea ultimelor zile se mai risipise, începusem să îl privesc pe Ian cu alți ochi. Părea mult mai relaxat, mai drăguț, iar zâmbetul său era cu adevărat încântător. Am râs împreună de neîndemânarea mea în materie culinară, apoi el a prezentat mândru meniul serii: paste a la matriciana şi friptura de vită înăbuşită în unt şi vin. Salata era opera mea, aşa că nu şi- a atribuit meritul şi pentru asta.

Am cinat la masa din bucătărie într-o atmosferă plăcută. Liberace, încă circumspect, ne- a aruncat o privire din prag şi s- a întors ostentativ cu spatele. După ce am spălat împreună vasele, ne- am aprins câte o țigară.

În timpul zilei Ian stătuse mai tot timpul închis în biroul său făcând diverese aranjamente şi vorbind la telefon, astfel că eu am avut timp să mă relaxez pe o canapea, adormind din când în când şi încercând să ignor durerea din coaste- Irina mă lovise tare atunci când mă aruncasem peste ea cu țăruşul în mana- şi teribila febră musculară. Mă simțeam că după o boală lungă, de care abia începeam să mă vindec.

- In seara asta voi pleca, îmi spuse Ian, trăgând în piept fumul. Nu îți face griji, proprietatea este păzită.

În minte mi-a venit fără să vreau, ca o amintire nechemată şi îndepărtată, ceea ce spusese Lucien *“Chiar*

crezi că măsurile tale de protecție mă pot opri pe MINE?", dar m-am abținut. Chiar nu aveam motive să pun sub semnul întrebării modul în care considera Ian de cuviință să acționeze.

- Dar mă întorc mâine în zori, adăugă el repede, simțind parcă reticența mea.

- Nu- ți face griji pentru mine, m-am simțit eu datoare să spun. Pot să iau o carte din bibliotecă?

- Te rog, simte- te ca acasă. Poți merge oriunde doreşti, eşti oaspetele meu.

Câteva ore mai târziu mă urcasem în patul din camera cu draperii roşii. Mai devreme îl întrebasem pe Ian unde pot găsi aşternuturi curate, pentru că cele în care dormisem cu o noapte în urmă erau pline de pete de sânge şi pământ uscat. Îmi arătase amabil un dulap plin cu schimburi, aşa că mă ocupasem singură de această îndatorire casnică.

Acum, între cearcafurile albe şi apretate, mirosind a curat începeam să mă simt mai bine. Înainte să mă schimb în cămaşa de noapte pe care mi- o adusese Ian când fusese în apartamentul meu intrasem tiptil în camera în care se afla Arrio. Acesta încă dormea sau intrase într-o stare de repaos profund, oricum nu dădu nici un semn că era conştient de prezența mea acolo. Îl sărutasem pe frunte, încă îngrijorată de paloarea nefiresc de străvezie, chiar şi pentru un vampir.

În biblioteca impresionantă de la parter ezitasem câteva secunde în fața ediției legată în piele a romanului "Crimă şi pedeapsă". Discutasem despre el la prima mea întâlnire cu Arrio. Pe atunci viața mea era absurd de simplă, singura mea grijă constituind- o cafeneaua. Dar nu era momentul pentru lamentări şi regrete. Pe acelaşi raft am descoperit un alt titlu. "Numele Trandafirului". Ei da, era exact ce aveam nevoie. Nu se spune că uneori "cui pe

cui se scoate"? Nu aş fi suportat o carte siropoasă şi idilică. Aventurile franciscanului Guglielmo prin abaţia întunecată erau perfecte pentru o noapte în castel, după ce omorâsem cu mâinile mele un vampir, fusesem bătută crunt şi murisem. La propriu.

Probabil că trecuse de mult de miezul nopţii când am început să simt că mă cufund încet într-un somn plăcut, ca o stare de plutire. Mi- era cald şi bine. Dar deodată am încremenit: un scârţâit prelung răsună în camera mare, reverberându- se parcă în întreaga casă. Trezită acum de- a binelea am întins mâna spre noptieră în căutarea a ceva cu care să pot lovi la nevoie şi am dat peste suportul de fontă al veiozei înalte. Bun şi asta la nevoie.

Încet, ca în filmele de groază când scena este filmată cu încetinitorul şi camera focalizează cadru cu cadru, uşa se deschise până la perete. Cu braţul încordat ca un arc am aşteptat. O siluetă se profila în cadrul uşii, mai întunecată decât peretele din spatele ei şi o voce spuse:

- Ti- a fost dor de mine?

CAPITOLUL 14

Vampirul intră încet în cameră. M-am ridicat în capul oaselor, iar el se aşeză pe marginea patului. Nu îi puteam distinge foarte bine fața în întuneric aşa că am aprins veioza. Lumina păru să îl deranjeze puțin. Oricum arata mai bine decât cu câteva ore în urmă. Purta doar o pereche subțire de pantaloni negri de bumbac şi era desculț.

Secundele treceau, iar între noi tăcerea devenea cumva dureroasă. Nu ştiam ce ar trebui să îi spun sau cu ce să încep. Îmi fusese îngrozitor de teamă de momentul acesta. Arrio privi în jos către palmele sale. În locul în care torționarii săi bătuseră cuie groase se mai zăreau doar nişte cicatrice rotunde. Apoi ridică spre mine ochii săi argintii şi spuse în şoaptă, părând pentru prima oară de când îl ştiam nehotărât şi puțin temător:

- Pentru mine argintul vikingilor nu funcționează.

Am izbucnit în plâns şi el se urcă repede în pat lângă mine luându- mă în brațe. Îi simțeam pielea rece şi netedă pe obraz şi sub palme. Nu ştiu cât timp am plâns, dar el a rămas acolo, strângându- mă la piept ca pe un copil pierdut. Apoi, când m-am mai liniştit puțin mi-a ridicat bărbia cu un deget.

- Esti a mea, nu ştii asta?

Mă săruta. Încet şi delicat, aşa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Degetele sale lungi îmi mângâiau obrajii şi gâtul, alintând şi părând că încearcă să vindece răni mai adânci, atât de adânci încât abia atunci deveneam conştientă de ele. Răni sufleteşti. I- am înconjurat umerii cu brațele, iar el mă trase uşurel în sus, astfel că acum stăteam amândoi în genunchi. Pielea îi era atât de mătăsoasă încât nu m-am putut abține să nu o ating, aşa că mi-am trecut palmele peste omoplații lui,

simțind mușchii cum i se încordează și vibrează.

Buzele lui Arrio le despărțiră delicat pe ale mele și îmi linse încet colțul gurii. Apoi limba lui începu să îmi exploreze buzele, din ce în ce mai profund, de parcă abia atunci le descoperea. M-am agățat de el cu disperarea celui care se scufundă și caută un punct de sprijin.

Mâinile sale îmi cuprinsă talia și mă strânseră mai aproape. Am simțit că în clipa aceea aș fi putut să mă topesc, să mă prefac într-un lichid care să îi poată intra sub piele, să îi alerge prin vene, să îl invadeze, să îl cucerească, să facă parte din el. Am gemut stins:

- A ta.

Doar atât și Arrio tremura violent, ca și când efortul de a se abține era peste puterile sale. Dar reuși. Înnebunitor de încet palmele sale se strecurară pe sub cămașa mea de noapte, descoperind ceea ce căutau, iar eu m-am cambrat dureros. Îmi șopti la ureche cu o voce groasă:

- Vreau să fiu om din nou.

Am înțeles. L-am împins între perne. Ochii îi deveniseră negri și priveau în sus la mine, parcă implorând. L-am încălecat cu o mișcare lină apoi m-am aplecat deasupra lui, sărutându- l delicat în timp ce mâinile mele explorau trupul acela subțire și puternic. Apoi mi-am aplecat mai mult capul, ajungând la clavicula pe care am lins- o încet, savurând gustul pielii sale. Mirosea a săpun și a ceva mai mult, intens și aspru, ca un parfum de plante sălbatice. Nu știu de ce, dar acel parfum îmi păru pentru o clipă dureros de familiar, ca o amintire dintr- o altă viață. Arrio gemu și se arcui, îngropându- și umerii între perne. Prin pantalonii subțiri simțeam că este pregătit, dar am vrut să amân cât mai mult momentul. Arrio îmi oferea ocazia de a- l domina, mie, o muritoare neînsemnată.

Coborând de- a lungul umărului drept m-am mişcat puțin şi m-am oprit apoi cu buzele deasupra unui sfârc întărit. Am început să sug uşor, iar bărbatul se cutremură şi rosti nişte cuvinte neînțelese, strângând în pumni cu toată puterea cearceafurile, aproape sfâşiindu-le.

- Victoria....

Vocea îi era un geamăt.

- Nu încă...

Prinzând poalele cămăşii mele, am scos- o dintr- o mişcare, felicitându- mă în gând că nu îmi pusesem lenjerie în seara aceea. Arrio mă privea cu ochii săi întunecați, inumani. Am apucat banda pantalonilor şi i-am tras în jos, sărutând fiecare centimetru de piele dezgolită, până când el rămase gol, ca o superbă operă de artă. Trupul sau încă mai purta urmele torturii si am simțit cum mi se strânge inima. Abia mai respiram de emoție când am revenit deasupra lui şi mi-am rezemat palmele de pieptul vampirului care tremura convulsiv. Înainte ca şoldurile mele să coboare în întâmpinarea lui, Arrio gemu:

- Te iubesc.

Am rămas aşa câteva clipe. Era perfect. Momentul perfect, pe care îl aşteptasem, fără să ştiu, toată viața. Apoi am început să mă mişc încet, încet, din ce în ce mai profund cu fiecare mişcare, până când trupul începu să îmi tremure. Şi am atins cu mâinile porțile raiului. O căldură stranie explodă în interiorul meu, inundându- mă. Cred că pentru câteva secunde mi-am părăsit corpul şi am plutit. Arrio se ridică dintre perne şi mă cuprinse în brațe, în timp ce valuri de plăcere încă mă străbăteau leneş.

Începu să se mişte din nou înăuntrul meu din ce în ce mai repede, făcându- mă să gem. Mâinile lui se încordară şi îmi cuprinseră şoldurile, zgarindu- mi pielea.

Pradă senzațiilor delicioase şi inedite mi-am lăsat capul pe spate. Arrio mă răsuci brusc, venind deasupra mea, iar ritmul se intensifică.

Cu o mişcare brutală îmi prinse mâinile deasupra capului şi îmi sărută un sân, aproape muşcând. M-am zvârcolit, iar el strânse mai tare. În momentul în care mi-am ridicat picioarele şi i- am cuprins şoldurile, el gemu şi îmi lovi trupul cu propriul trup. O dată. Şi încă o dată.

Nici măcar nu mi-am dat seama când colții lui mi se înfipseră în umăr. Ştiu doar că am țipat pentru că plăcerea combinată cu acel gen de durere era cea mai minunată senzație pe care o trăisem vreodată. Arrio se ridică, sprijinindu- se în brațe, cu buzele pline de sângele meu, lovindu- mă iar şi iar. Mă sărută. Acela a fost momentul în care s- a întâmplat pentru amândoi deodată, atât de intens încât bietele mele cuvinte nici măcar nu îl pot descrie. Am urlat amândoi şi ne- am prăbuşit dinspre pământ spre stele, într-o cădere întoarsă, sfidând parcă orice lege cunoscută omului.

***

Rezemată de pieptul lui nemişcat şi ținând ochii închişi savuram tăcerea din jurul nostru. Mi se părea oarecum nefiresc că nu îi puteam auzi respirația sau bătăile inimii. Mă simțeam minunat de completă. Epuizată. Fericită.

- Victoria?...

- Mmmm?

- Nu am mai simțit durerea, spuse el şi mi-am dat seama că se referea la durerea pe care o simțeau de obicei vampirii atunci când se hrăneau. M-am ridicat într-un cot

şi l-am privit intrigată.

- Este posibil?

- Se întâmplă, da. Dar în cele mai multe cazuri trecerea are loc doar după secole de viață. Cred că s- a întâmplat acum pentru că mi-ai oferit sângele tău fără să te fi obligat eu. Poate că a fost vorba de dragoste.

- Sau poate că sângele meu este special? am glumit eu.

Dar el nu râse, părând să se gândească serios la această variantă.

- Poate...

- Arrio?

- Da, iubita mea?

M-am cutremurat de plăcere când îmi spuse astfel, dar am continuat pentru că nu mai puteam amâna întrebarea de al cărei răspuns mă temeam.

- Ce se va întâmpla de acum înainte?

- Cu noi doi, vrei să spui?

- Pai, da.

- Orice vrei tu să se întâmple. Mă poți izgoni. Mă poți ține aproape de tine. Pot fi protectorul tău, prietenul tău, amantul tău.

În timp ce spunea asta, accentul său deveni mai pregnant. Faptul că această creatură teribilă şi puternică lasa în mâinile mele o decizie atât de importantă pentru amândoi mă sperie puțin. Prudentă am spus:

- Nu vom putea niciodată să privim răsăritul, să plecăm în vacanțe, să ne ținem de mână pe plajă. Viața

mea se desfăşoară ziua, cel puțin lucrurile normale.

- Dar putem avea nopțile, râse Arrio uşor. Tu lumină, eu întuneric. Voi gusta soarele pe pielea ta şi voi fi fericit.

Am zâmbit în întuneric. Uneori mă omora cu câte o chestie din asta profundă şi poetică şi le apreciam cu atât mai mult cu cât ştiam cât de pragmatic şi calculat era în majoritatea timpului. Am repetat:

- Tu întuneric, eu lumina.

- Atat de simplu, zise el, strângându- mă mai aproape. Apoi, parcă amintindu- şi brusc o problemă care părea că îl frământase întrebă:

- Si cu polițistul ce faci?

Mă întrebasem şi eu asta pe parcursul ultimelor ore.

- Nu ştiu. Oricum, probabil că o mare parte din sentimentele lui au fost influențate de faptul ca moneda era la mine. Îl voi vizita mâine la spital şi voi încerca să îi explic tot, mă rog, nu chiar tot, doar că nu putem fii împreună.

- Vrei să îl ucid?

La început mi-a venit să râd ca de o glumă bună, dar mi-am dat seama că Arrio vorbise serios.

- Doamne, nu!

- Nu am făcut- o până acum pentru că era util.

- Nu trebuie să ucizi pentru mine. De fapt, nu trebuie să ucizi. Punct.

Arrio râse şi mă mângâie pe umăr.

- Noi avem un sistem de valori diferit de cel al oamenilor. Avem alte principii, alte legi, alte temeri. Îi torturam şi ucidem pe duşmani şi ne întoarcem uneori impotriva celor care au crezut în noi. Şi că tot vorbim despre asta, cum ați reuşit să mă găsiți?

I- am povestit pe scurt cum intrasem în apartamentul Irinei, cum găsisem adresa depozitului şi tot ce se întâmplase apoi. Mă ascultă fără să mă întrerupă.

- ...Şi pe urmă ne- am întors aici şi te- au adus sus.

- Ai fost foarte curajoasă.

- Am fost foarte speriată. Pentru câteva clipe am crezut că ai murit, adică, ştii tu, că ai murit definitiv.

- Cand te- am ucis...

Vocea i se stinse. I- am strâns uşor mâna şi, ridicându- i- o în dreptul buzelor i- am sărutat- o. Arrio gemu:

- Esti incredibilă. Nu credeam că te- aş putea iubi mai mult, dar iată că se întâmplă.

- Iar eu te ador, am murmurat, copleşită de această declarație.(Ce vreți, o fată se poate răsfăța din când în când). Dar spune mai departe, l-am încurajat eu.

- Ei bine, după ce te- am ucis parcă au înnebunit cu toții. Astaroth vroia să o facă el însuşi şi s- a simțit lezat că tocmai eu, care până atunci fusesem de tabara cealaltă îmi permisesem să îi răpesc această “plăcere”. Nu şi- a dat seama că gestul meu avea şi un alt scop, că încercăm să iau asupra mea posesia argintului, ştiind că, dacă te omoram in momentul în care argintul era reîntregit, blestemul şi puterea lui vor muri odată cu tine, eu nemaifiind în viață ca să îl pot revendica.

- Dar şi- au dat sema până la urmă?

- Nu ştiu. M-au legat aproape imediat şi am plecat. Probabil că la un moment dat Lucien a făcut nişte legături logice şi a realizat că, de fapt, tot spectacolul regizat de mine şi de Ian fusese doar o modalitate de a- i induce în eroare. Lucien este perfid, neloial şi crud, dar nu este prost. Aşa că s- au hotărât să mă țină în viață, ca un fel de asigurare pentru cazul în care Ian le dădea de urmă. M-au dus în depozit, unde a venit şi Ianiki.

- Tipa aia slăbuță?

- Da. Am recunoscut- o imediat, ea era cea care mă ținuse captiv în noaptea când am fost să vorbesc cu Otto. Din discuțiile lor mi-am dat seama că este un fel mercenar. Tortura ei favorită era crucificarea.

- Stiai ca detectivul, Kevin Brekshot, a murit?

Fu rândul lui Arrio să fie luat prin surpindere. I-am povestit în câteva cuvinte cum îl găsisem mort lângă apartamentul meu.

- Probabil că a fost tot mâna ei. Un fel de avertisment, bănuiesc.

- Cu siguranță.

- Oricum, Irina a încercat să mă facă să vorbesc. A cam luat- o valul.

M-am cutremurat, amintindu- mi rănile oribile pe care le avea vampirul când îl găsiserăm în depozit.

- Am omorât- o, am spus simplu.

Preț de câteva minute Arrio nu spuse nimic. Nu ştiam dacă faptul că omorâsem pe cineva din „specia” lui îl afectă sau se întreba cum reuşisem să fac asta.

- Ai...ai ucis pentru mine...

Era o afirmație şi o întrebare în acelaşi timp.

Se ridică încet şi se lăsă într-un genunchi în fața mea, apoi se înclină şi îmi sărută picioarele. Am rămas fără cuvinte. El mă privea cu un amestec de admirație şi recunoştință care m-a făcut să îl trag spre mine ca să îi găsesc gura. Noaptea încă nu se încheiase şi am vrut să îi arăt că acceptasem întunericul.

***

Următoarele patru zile au fost, cred, cele mai fericite din viața mea. Nopțile le petreceam cu Arrio în dormitorul cu draperii roşii, învățând că dragostea, trupească şi emoțională nu are limite, reguli, bariere. Arrio era ca un cameleon, uneori tandru şi atent, rasfățându- mă cu preludii prelungite şi înnebunitoare, alteori mă brutaliza, pasiunea explodând pe culmi pe care nu credeam vreodată că le puteam atinge.

Extenuată după astfel de experiențe dormeam până târziu, iar când mă trezeam numărăm orele care mă despărțeau de următoarea întâlnire cu iubitul meu vampir. Ian se întorsese, dar părea preocupat de propriile probleme şi afaceri, aşa că ne întâlneam uneori în bucătărie sau in sufrageria eleganta în care ne luam cina- nici nu se mai punea problema micului dejun, având în vedere că mă trezeam mult după ora prânzului. Cu toate acestea Ian nu părea incomodat de prezența mea acolo, dimpotrivă.

Seara ne strângeam cu toții în salonul cu mobilă albă, discutând cel mai adesea despre întâmplările prin care trecuserăm împreună. Ian ştia sau bănuia că Arrio îşi petrece nopțile în patul meu, dar nu făcuse nici un comentariu despre această situație. Ba mai mult, părea că încurajează relația noastră.

Într-una din zile l-am vizitat pe Liam. Se vindecase aproape complet. Dementa de Dava îl pocnise cu brutalitate în cap, aşa că doctorii îi puseseră o duzină de copci şi îi făcuseră numeroase analize ca să descopere un eventual hematom. Dar totul părea să fie în regulă, aşa că urma să fie externat în câteva zile.

Când am intrat în rezerva de spital, Liam stătea pe jumătate culcat citind o revistă sportivă. Mă întâmpină cu un zâmbet cald care îi lumină chipul frumos.

- Ma bucur atât de mult că te văd, spuse el aruncând la o parte revista.

- Cum te simți?

- Excelent, răspunse el vesel.

Îi urmăream încordată expresia feței, încercând să ghicesc vreun semn că Liam încă mai simțea toate lucrurile pe care mi le declarase.

Abia după vreo jumătate de oră de conversație banală el deschise până la urmă subiectul care mă interesa.

- Sa ştii că nu mi-am pierdut memoria, Victoria. Îmi amintesc cu exactitate tot ce s- a întâmplat: călătoria, aventurile noastre pe insula aceea, noaptea în care mi-ai cerut ajutorul. Îmi pare rău dacă te- am pus în încurcătură cu lucrurile pe care ți le- am spus. Nu mă întrerupe, zise el repede pentru că eu deschisesem gura să protestez. Lasă-mă să termin, acum, cât mai am avantajul patului de spital.

Am zâmbit.

- Tin la tine, nu retractez şi nu neg asta. Iubesc toate lucrurile care te individualizează şi te fac să fii tu. Însă, poate că din cauza adrenalinei şi a situației neobişnuite în care ne- am aflat am exagerat puțin.

Făcusem o adevărată obsesie. Te admir şi aş fii fericit dacă într-o zi între noi ar fi ceva mai mult decât o simplă prietenie. Ți- am spus la un moment dat că voi aştepta până când mi- o vei cere tu insați. Şi aşa voi face.

Trase aer în piept, ca şi când discursul acesta îl epuizase atât fizic, cât şi psihic. M-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz. A înțeles şi şi- a plecat ochii. Consideram că în situația dată, ar fi fost o răutate gratuită să îi spun despre Arrio, dar nu a fost nevoie pentru că Liam zise:

- El te iubeşte, nu- i aşa?

- Da, am răspuns pentru că ştiam exact la cine se referea, iar adevărul era cea mai bună soluție pe care o aveam la îndemână.

- Mi-am dat seama. Ştiu că tu ai spus că nu era nimic între voi doi şi te- am crezut. Dar când blondul te- a adus în înapoi la far, pe jumătate moartă, Arrio parcă a înnebunit. La un moment dat au vorbit ceva despre sânge, bănuiesc că se temeau că erai hipotermică şi aveai probleme cu circulația.

“Da, aveam nevoie de o infuzie cu sânge de vampir”, am zis în gând, dar am ascultat mai departe.

- Blestema şi aproape că te- a smuls din brațele uriaşului. A încercat să te încălzească. A țipat la Ian, acuzându- l că te- a pus în primejdie şi că nu te- a protejat aşa cum promisese. Oricum, atunci mi-am dat seama că te iubeşte, poate la fel de mult sau chiar mai mult decât mine. Când mi-ai lăsat biletul acela la tine acasă în care spuneai că unde plecasei şi că Arrio era acolo, m-am simțit puțin mai liniştit. Ştiu că pare ciudat, dar ştiam că va avea grijă de tine.

Nu mai rămăseseră multe de spus. După câteva minute ne- am spus la revedere, cu promisiunea sa ne întâlnim cât mai curând la o cafea.

Mai târziu, stând relaxată în brațele lui Arrio i- am povestit tot ce discutasem cu Liam. Făcuserăm din nou dragoste, parcă mai intens ca niciodată.

- Asta este un final fericit, spuse vampirul râzând încet. Nu voi fi nevoit să îl omor.

Am râs şi eu, pentru că ştiam că de data asta Arrio glumea.

- Va trebui să mă întorc acasă, am zis căscând zgomotos. Ştiu că Liberace adoră locul ăsta şi chiar s- a împrietenit cu Ian, dar este timpul să plec. Poate o să mă inviți pe la tine, l-am tachinat eu.

Realizasem că nici măcar nu ştiam unde locuieşte.

- Oh, casa mea este mult mai puțin impresionantă ca asta, dar cu siguranță patul este comod.

L-am sărutat pe gât şi m-am strâns mai aproape de el sub păturile moi. A oftat şi am simțit cum se încordează.

- Este ceva în neregulă? am întrebat eu cu o presimțire sumbră.

- Ian şi cu mine vom pleca în curând.

Au, asta duruse. Duruse rău, ca o înțepătură în inimă.

- Definitiv? am reuşit eu să îngaim.

Nu ştiu cum, dar în acele moment nu îmi putem imagina viața fără Arrio, fără trupul lui mirosind a plante sălbatice culcat lângă mine, fără ironia lui ascuțită care mă ținea mereu în alertă sau fără lungile ore în care doar vorbeam.

- Nu, iubita mea. Am decis până la urmă să

împărțim argintul şi să îl împrăştiem prin lume. Astfel cei care încă îl mai cauta să nu mai aibă şansa să îl găsească. Nu că ar mai avea vreo putere, dar este încă strâns legat de viața şi destinul lui Ian. Aşa că voi pleca împreună cu el ca să îl ajut. Nu ştiu pentru cât timp, poate la fel de bine să fie o lună sau un an. Aranjamentele şi detaliile sunt numeroase şi trebuie să fie foarte precise.

Uşurarea şi teama m-au cuprins în aceesi măsură. Dar măcar ştiam că nu era ceva permanent.

- Urasc să te las singură, la atât de scurt timp după ce te- am găsit, iubirea mea. Dar mă voi întoarce. Pro....

- Nu promite, am zis repede. Te rog.

- Bine, zâmbi el. Nu ştiam că eşti superstițioasă.

- Nici eu nu ştiam că sunt în multe feluri, dar am aflat pe parcurs. De când te- am cunoscut viața mea s- a schimbat fundamental. Nu, nu regret nici măcar o secundă, am adăugat eu.

Arrio mă săruta.

- Tu eşti a mea. Nu contează ce se va întâmpla. Chiar dacă vreodată vom rătăci drumul, te voi găsi.

În următoarea oră mi-a demonstrat că se va ține de cuvânt.

***

A doua zi la prânz m-am întors în apartamentul meu. Am deschis larg ferestrele ca să aerisesc, am golit frigiderul de alimentele care mai aveau puțin şi se stricau, am schimbat lenjeria de pat şi am şters praful care se

aşternuse în strat gros pe mobilă.

După ce am terminat toate aceste treburi mărunte, m-am aşezat dezorientată pe canapea, privind în jur. Simțeam că nu mai aparțin acestui loc, acestei vieți. Ultimele câteva săptămâni fuseseră absolut incredibile, iar întoarcerea la vechea mea viață era dureros de dificilă. Întrebându- mă dacă voi mai reuşi să îmi reiau vechile obiceiuri, m-am hotărât să mă duc la cafenea.

Coquette era plină, acesta fiind primul lucru care mă bucura în ziua aceea. Lilly stătea în locul meu, la biroul vechi verificând nişte acte. În acel moment am avut un impuls ciudat şi am spus în loc de bună ziua:

- Vreau să te fac asociat.

Cred că expresia lui Lilly valora cât o mie de cuvinte. Rămăsese cu gura dechisa, ca un peşte pe uscat şi mă privea de parcă în locul bluzei sport şi al blugilor purtam o cămaşă de forță. Na, că reuşisem să o surprind şi eu cu ceva. Îşi reveni însă destul de repede şi, în stilul caracteristic îmi spuse:

- Avem nevoie de o evaluare a investiției şi de un raport contabil. Te- ai gândit la procente?

Sincer nu o făcusem. Ideea îmi venise abia atunci. Nu era o recompensă pentru ajutorul lui Lilly şi seriozitatea cu care îşi asumase rolul, ci mai mult ca o compensație pentru mine. Nu sacrificam visul de a deține cafeneaua unei idile, dar realizasem între timp că este mai bine să îți păstrezi toate canalele deschise, în loc să te focalizezi asupra unui singur obiectiv. Ce aveam să fac mai departe cu timpul liber de care voi beneficia din această asociere? Nu ştiam. Poate că îmi voi îndeplini un vis mai vechi, acela de a scrie cărți pentru copii. Sau poate că voi călători.

Ca să nu mai lungesc discuția cu termeni practici pe care nu aveam nici un chef să îi ascult sau analizez am

ieşit din birou. Norma mă salută veselă. Am cerut o cafea şi m-am aşezat la bar, aprizandu- mi o țigară. Fumasem cam mult în ultima vreme. Lui Arrio îi plăcea mirosul fumului şi mă ruga mai mereu să îmi aprind o țigară în timp ce stăteam amândoi întinşi în pat, astfel că ajunsesem să țin pachetul şi scrumiera pe noptieră. Bineînțeles, asta presupunea să aerisc bine camera dimineața, după ce Arrio se retrăgea să doarma- mă rog, să fie aşa cum ştia el mai bine, adică mort- în camera alăturată, iar eu speram că Ian nu avea nimic împotrivă, din moment ce şi el fuma uneori.

Doamna Fullman intra ținând pe braț un coş mare de rafie din care se vedeau ieşind capetele a doua franzele. Comand ă cafea cu scorțişoară şi miere- câh!- şi se aşeză fericită lângă o vecină de- a ei pe care o descoperise la una dintre mese. Ştiam că în minutele care vor urma aveau să le usture buzele de la atâta bârfa. Când mă strigă, mi-am dat seama că în acel moment subiectul eram chiar eu.

- Vicky, drăguță! Pe unde ai umblat? Ne- am întrebat cu toții...

Puteam pune pariu că au făcut- o. “Cu toții” însemna, de fapt, grupul de lectură din care făceau parte ea şi vecina ei voluminoasă şi care era mai mult o societate secretă de zvonuri sub acoperire. Şi apropo, uram să mă strige cineva Vicky. Mi-am reprimat animozitatea şi am zâmbit frumos către cele două femei care păreau că aşteaptă cu sufletul la gură răspunsul meu.

- Am călătorit, doamna Fullman. Probleme de afaceri.

- Ne- am gândit noi ca asta ar putea fii. Şi te- am văzut tot mai rar. Umblă vorba că ți- ai găsit un iubit.

- Hm, şi cine este iubitul ăsta al meu?

Mă aşteptam să se refere la Liam, ar fi fost mult

mai logic.

- Ah, tipul ăla cu părul negru şi ochi ciudați.

Am ignorat saltul involuntar pe care îl făcu inima mea, ajungându- mi undeva aproape de amigdale. Am avut un rânjet interior, ca în filmele horror, când personajul cel mai inofesiv şi care este de fapt psihopatul numărul unu al oraşului se pregăteşte pentru ceva memorabil.

- De fapt, doamnă Fullman, m-a cerut în căsătorie. Probabil că o să fugim la Las Vegas în una din zilele astea. (Dacă ar fi fost de față Arrio m-ar fi felicitat pentru spontaneitate).

- Vai, ce minunat, exclamă ea entuziasmată şi, abandonându- mă cu viteza cu care arunci o coajă de banană după ce i- ai mâncat miezul se repezi împreună cu vecina ei asupra acestei bârfe suculente şi neaşteptate.

Asta era VIAȚA. Viața simplă, fără legende, fără umbre. Doar griji zilnice, mărunte şi meschine. Îngust şi limitat, spațiul din jurul meu mă strângea. În mine era mai mult, mai înalt, mai intens şi nu puteam respira în lumea aceasta ca o casă pentru păpuşi. Am simțit că nu mai pot îndura. Mai erau câteva ore până la lăsarea întunericului. Aproape că am alergat spre maşină. Abia când am ieşit pe pe interstatala 93 am izbucnit în lacrimi. Am ajuns în fața apartamentului surorii mele o oră mai târziu şi am bătut cu putere în uşă. Dodo apăru în prag uimită şi bucuroasă în acelaşi timp, dar zâmbetul îi îngheță pe fată în clipa în care realiză că plânsesem şi că probabil se întâmplase ceva grav.

- Am făcut- o, am zis dintr- o suflare.

Dodo m-a condus îngrijorată spre canapeaua pe care m-am prăbuşit sfârşită.

- Ce ai făcut, V?

- Am ales. L-am ales pe Arrio. Am ales întunericul. Şi deja doare ca naiba.

Mi-am dat seama după expresia ei nedumerită că vorbeam fără şir sau logică. I- am luat mâna între palmele mele şi am privit- o în ochi.

- D, am ceva foarte serios şi foarte important să îți spun.

Şi i- am spus. Două ore mai târziu, timp în care Dodo mă ascultase, întrebând din când în când câte ceva am tăcut extenuată.

- Imi pare rău. Îmi pare rău că nu am avut puterea sau curajul să vin la tine mai devreme. Dar ştiam că povestea mea era greu de crezut.

- Ei există, nu? făcu Dodo.

- Da.

- Păi, dacă tu ştii că există o altă lume, acolo undeva, de ce dracului nu aş crede şi eu?

Oau! Nu ştiam ce era mai surprinzător: limbajul ei sau felul în care acceptase povestea mea.

- Deci Arrio este vampir?

- Da.

Dodo îmi zâmbi încurajator.

- Se putea şi mai rău.

Mă îmbrățişa strâns.

- Rămâi în seara asta la mine?

- Nu, trebuie să mă întorc.

- Pai atunci ar trebui să te grăbeşti ca să ajungi când se va trezi iubitul tău.

CAPITOLUL 15

Era seara de Halloween şi ultima înaintea plecării lui Arrio. Tocmai îmi prindeam în urechi cerceii mari şi grei care se potriveau perfect cu costumul meu de Esmeraldă. La Coquette avea loc o mică petrecere, aşa că Arrio şi cu mine hotarâsem să mergem şi noi câteva ore şi să ne întoarcem înainte de ivirea zorilor.

În ultima săptămână mă mai liniştisem, intrând într-un ritm relativ normal şi regăsind plăcerea rutinei cotidiene. Panica mi se risipea, cu atât mai mult cu cât Arrio mă asigura în fiecare noapte că se va întoarce înainte să îmi dau seama, că vom fi împreună şi că eu sunt adevărată şi unica lui iubire.

Şi apropo de Arrio, arata absolut delicios în costumul de pirat, cu cizme înalte cu carâmbii răsfrânți, cămaşă albă cu volane şi pantaloni strâmți din piele.

- Crezi că este o idee bună? întrebă el ieşind din baie gata îmbrăcat şi trăgând de mânecile cămăşii, vizibil iritat de dantelă din jurul încheieturilor. Nu am mai purtat aşa ceva de două secole.

- Pai puteam să aleg fie asta, fie costumul de vampir, am zis eu amuzată, amintindu- mi cum ezitasem în magazinul Wing’s când închiriasem costumele.

Arrio rânji.

- Nu există aşa ceva, făcu el părând contrariat.

Veni în spatele meu şi mă sărută pe ceafă, privind în oglina peste umărul meu.

- Nu trebuia să ai şi o căpriță?

- Nu mai aveau pe stoc, am răspuns prompt.

Îmi plăcea când ne tachinam astfel. Deşi în momentele noastre intime Arrio putea fi romantic şi dulce, preferam atitudinea lui obişnuită, adică realistă şi uşor ironică. Iubitul meu era inteligent şi cinic, ținându- mă întotdeauna în alertă, pentru că îmi cerea mereu să justific orice afirmație, să mă auto- analizez, iar discuțiile noastre erau în majoritatea timpului alerte, cu replici rapide, ca un meci de ping- pong. Uram monotonia aceea leneşă, de dormitor, când partenerii presupun- de cele mai multe ori gresit- că se gândesc la aceleaşi lucruri sau că nu au nevoie de cuvinte.

În plus aveam zeci de întrebări. Fusese în atâtea locuri şi văzuse atât de multe lucruri. Uneori stăteam îmbrățişați, iar el îmi povestea diverse întâmplări din timpul războiului sau al prohibiției. Într-o seară îmi spusese o istorie foarte tristă: cu mai bine de douăzeci de ani în urma cunoscuse o femeie extrem de frumoasă la un bal al municipalității din Paris. Era pictoriță şi după ce dansaseră câteva valsuri împreună aceasta se oferise să îi picteze portretul. Aşa a început o idilă care a durat câteva săptămâni.

- Cred că eram puțin îndrăgostit de ea, era fascinantă. Visătoare. Credea în lucruri neobişnuite şi chiar simțeam că ar fi putut să mă accepte şi să mă înțeleagă, aşa că într-o seară i- am destăinuit ce sunt. Nu a primit vestea cum mă aşteptasem: a făcut o criză de nervi. Din păcate fetița ei de şase ani a asistat la toată scenă neplăcută, trezită fiind din somn de urletele isterice ale mamei ei. Am părăsit casa Gisellei şi a doua zi am plecat din Paris. Mai târziu am aflat că Giselle fusese omorâtă în noaptea următoare.

De asemenea îi pusesem zeci de întrebări despre rasa căreia îi aparținea, ocazie cu care aflasem nişte detalii mai mult decât interesante. De exemplu, acum ştiam că pentru a deveni vampir era nevoie de mai multe elemente şi anume de sângele unui alt vampir şi de acordul celui care urma să fie transformat. Când spun”acord” nu mă

refer la un contract scris, ci mai mult la dorința intimă de a supraviețui, de a nu ceda în fața morții. O altă condiție era ca cel transformat să se afle în pragul morții, dar fără ca trupul să îi fie deteriorat iremediabil. (Uneori, în dorința lor de a crea alții ca ei, chiar vampirii își aduceau victimele într-o stare foarte apropiată de comă, golindu- le de sânge). Interesant, nu?

În acest context l-am întrebat pe Arrio câte ceva despre propria transformare. Din păcate povestea lui era una tristă: femeia- vampir care transformase dispăruse aproape imediat, lăsându- l singur într-o situație mai mult decât disperată. Corpul lui se zbătea şi încercă să lupte cu tranziția la formă de vampir, nu ştia exact ce şi cum trebuia să facă sau cum să se hrănească. Singurul lucru pe care îl făcuse ea fusese să îl îngroape, pentru ca ritualul să fie complet şi pentru a nu fii ucis de lumina soarelui din următoarele trei zile cât durează transformarea. Am înțeles că în anii următori încercase să o caute şi să o găsească pe creatoarea sa, dar totul fusese zadarnic. Din fericire, la scurt timp a întâlnit un alt vampir care l- a luat sub protecția sa şi care l- a învățat tot ce trebuia să ştie. Numele acestuia era Jamie, iar Arrio, deşi nu a vorbit prea multe despre acest personaj am înțeles că încă îi poartă un soi de dragoste filială.

Da, poveştile lui Arrio erau cutremurătoare. Când trăieşti aproape trei sute de ani, bănuiesc că poți spune fără să te lauzi că ai “un trecut”.

- Cred că suntem gata, nu? am spus smulgându-mă din propriile gânduri, dar în momentul acela se auzi un zgomot puternic venind dinspre bucătărie. Primul meu gând a fost că Liberace se urcase iar pe dulap şi dărâmase ceva, însă pisica mea tărcată dormea fără grijă în ghiveciul dracaenei. Arrio îmi făcu semn să aştept şi porni cu pas prudent spre locul de unde venea zgomotul.

După câteva secunde l-am auzit strigându- mă, aşa că mi-am imaginat că nu era nimic important şi m-am

îndreptat la rândul meu spre bucătărie. Mă înşelasem: Arrio deschisese uşa balconului şi privea ceva ce să află acolo cu o expresie uluită, pe care aveam foarte rar ocazia să o văd pe chipul vampirului. Sâsâind şi încă bătând uşor din aripi, pe prag stătea şopârla urâtă, ca un dragon în miniatură pe care o văzusem în noaptea în care îl salvasem pe Arrio din depozit. Avea pielea verzuie, cu o uşoară nuanță de galben spre burtă, un cap urât de reptilă cu un soi de creastă şi două picioare ca de pasăre gigantică. Aripile asemenatoare celor de liliac erau terminate cu nişte gheare lungi şi curbate.

Am înțepenit instantaneu, cu zâmbetul ingheţându-mi pe buze. Stăteam cu toţii nemişcaţi, când am simţit ceva moale trecând u- mi pe lângă glezne. Până să mă dezmeticesc şi să apuc să îl prind, Liberace ţâşnise spre dragon. Îl privi curios preț de o secundă apoi îl lovi drăgăstos cu capul, aşa cum făcea uneori atunci când mă întorceam acasă sau când pur şi simplu vroia să fie băgat în seamă. Aproape că m-am aruncat în direcția pisicii, vrând să o trag cât mai repede de acolo, dar cu un gest neaşteptat Arrio mă opri. Şopârla îşi aplecase afectuos capul cu creastă şi se frecă uşor de blana lui Liberace. Arătau ca doi prieteni vechi care se regăseau după mult timp.

- Am auzit despre asta, rosti Arrio cu o voce joasă.

Îşi scoase telefonul şi vorbi cu cineva, expunând în câteva cuvinte situația, apoi închise mulțumit.

- Ian spune că te- ai ales cu un nou animal de casă.

- Cum?!?

- Pai, stăpâna lui a murit. Tu erai acolo. Şi te- a ales că noua lui stăpână.

- Dar de ce? Fata aia, Ianiki a venit cu dragonul. Eu eram, până la urmă, în tabăra adversă, am protestat eu fără vlagă.

- Este adevărat. Dar nu alege decât femei. Probabil că a văzut când ai ucis- o pe Irina şi te- a considerat demnă.

- Si eu ce fac acum cu el...sau ea?

- Este mascul. Femelele nu au creastă. Te va păzi şi îşi va da viața pentru tine la nevoie. Liberace îl adoră...uite...

Şi arătă spre pisică. Aceasta se strânsese ca un ghem lângă dragon şi torcea fericită.

Fără să mai spun nimic m-am îndreptat spre toaleta de serviciu de unde am scos mopul, găleata şi cele câteva sticle cu detergent, pe care le- am dus în camera de lângă bucătărie unde să aflau maşina de spălat şi uscătorul. Apoi am luat una din păturile vechi din dulapul de pe hol, am întins- o pe jos în baia îngustă, în care se afla doar un scaun de toaletă şi o chiuvetă mică. Mă mişcam automat, ca un robot. Am umplut un bol cu apă, întrebându- l pe Arrio din priviri dacă era bine ce făceam, iar el încuviință, uşor amuzat şi l-am pus şi pe acesta pe podeaua băii.

- Deocamdata va sta aici, am spus eu după ce am terminat. În seara asta nu vreau să mă gândesc le ce se va întâmpla de acum înainte şi nici nu am chef să devasteze totul pe aici.

- Esti absolut minunată, zise Arrio zâmbind.

- Oh, mai taci, i- am tăiat- o eu, dar deja îmi reveneam din şoc. Bun, acum chestia asta are nevoie de un nume.

M-am aplecat puțin în fața dragonului de mărimea unui câine mare şi l-am întrebat:

- Cum vrei să te cheme?

El m-a privit cu ochii săi galbeni cu pupile verticale, ca şi cum ar fi înțeles ce îi spuneam.

- ...Draco?

El clipi şi întoarse capul.

- Hmmm, da ai dreptate, e prea evident.

Citisem de curând „Cântecul Nibelungilor” aşa că am zis ezitând:

- Gunther?

Şopârla îşi desfăcu aripile şi scoase un soi de strigăt răguşit, ca o chemare.

- Cred că ai nimerit, râse Arrio.

- Oare ce mănâncă?

- Din ce mi-a spus Ian sunt foarte independente, nu trebuie să îți faci griji. Îl laşi seara să plece şi îşi va face singur rost de mâncare.

- Hai la culcare, Gunther. Sper că ai mâncat, pentru că până ne întoarcem vei sta închis în noul tău dormitor.

Am bătut uşor cu palma în coapsa aşa cum faci când chemi un câine. Dragonul se mişca încet şi se apropie de mine prudent, legănându- se pe picioarele sale cu solzi. Avea un mers ciudat, crăcănat, ca de rață şi dintr- o dată nu mi se mai păru atât de înfricoşător. Îmi mirosi palma întinsă şi cârâi, apoi îşi frecă botul de mâna mea. Avea pielea rece şi aspră. Mă urmă cu mersul lui legănat până la baia de serviciu. Lăsând lumina aprinsă, am închis încetişor uşa în urma lui. Mi-am rezemat fruntea de lemnul lăcuit şi am oftat adânc. Arrio mă prinse în brațe.

- Încă mă mai uimeşti, spuse el.

- Ce puteam să fac? am întrebat eu. Să dau afară o şopârlă ofarnă?

Mi-am dat seama cât de absurd suna totul. Cu câteva luni în urma probabil că aş fi leşinat instantaneu.

- Este un wyvern.

- Da, îmi amintesc. Oricum, Liberace şi- a făcut un nou prieten, nu?

***

Petrecerea a fost una reuşită. Coquette se transformase pentru câteva ore în locul de întâlnire al celor mai colorate personaje: zâne, vrăjitoare, gladiatori şi arlechini, toți dansau, beau şi se distrau. Lilly, purtând un costum de Cleopatra pentru care îşi pusese special şi o perucă neagră îmi zâmbi radios când mă anunță că vorbise deja cu avocații pentru acte. Urma să ne întâlnim cu ei peste trei zile.

Am dansat până când nu mi-am mai simțit picioarele în marea de togi, dantele şi crinoline, am râs şi am reuşit pentru câteva ore să uit de tot de blesteme străvechi, creaturi supranaturale şi wyverni. Mă rog, aproape de tot. Arrio era de- a dreptul magnific: îl prezentasem tuturor prietenilor mei aflați la petrecere, iar el se purta atent şi curtenitor, părând ce se distrează cu adevărat.

Chiar şi doamna Fulman, purtând un costum victorian din catifea roşie, care imita cine ştie ce figură istorică îmi şopti la un moment dat *„Eşti o norocoasă”*. Eram. O ştiam.

Mai târziu în patul meu, sprijinită de pieptul nemişcat al vampirului am oftat mulțumită. Când ne întorseserăm acasă verificasem musafirul din baie. Dormea încolăcit ca un pisoi uriaş şi nici nu se mişcă în momentul în care deschisesem uşa. Mă privise doar cu ochii lui galbeni, acum somnoroşi.

- Aproape că am uitat, zise Arrio întinzându- se după pantalonii care zăceau pe podea lângă pat. Ian ți- a trimis ceva.

Scoase din buzunar o cutie mică din catifea verde şi mi- o dădu zâmbind. Când am deschis- o am rămas cu răsuflarea tăiată: pe mătasea fină din interior se odihnea un superb pandantiv de aur în formă de V, cam de şapte-opt centimetri. Pe una din laturi se afla un fluture filigranat, tot din aur. Strălucea în lumina veiozei. Probabil că pietrele mărunte şi verzi erau smaralde veritabile şi costaseră cât apartamentul meu.

- Oau, am zis neştiind cum să reacționez în fața unui cadou atât de costisitor.

- Cred că a fost felul lui de a- ți mulțumi, spuse Arrio. Altfel nu aş fi acceptat ca iubita mea să primească daruri de la un alt bărbat, chicoti el. Apoi redeveni brusc serios şi spuse:

- Am şi eu un dar pentru tine.

Începu să mă sărute delicat pe gât. Pentru o secundă am crezut că vroia să mă muşte. De când făcusem prima oară dragoste nu o mai făcuse. Încercam să nu mă gândesc de unde şi cum îşi procură porția de sânge necesară supraviețurii. Dar nu muşcă, ci continuă să mă sărute până când nu am mai putut suporta şi l-am tras spre mine. La un moment dat şi- a ridicat încheietura şi am auzit un zgomot ciudat, ca un crănțănit. Cu o iluminare bruscă am înțeles: Arrio îmi oferea propriul sânge, prețios şi magic. Fără să simt nici o urmă de

dezgust sau repulsie, l-am privit direct în ochi şi mi-am lipit buzele de cele două răni micuțe. Arrio se cutremură şi se arcui, ca şi când plăcerea sau durerea erau de nesuportat. Nu puteam decât să sper că era plăcere.

- Iubita mea, şopti el.

Sângele lui Arrio era diferit de tot ce gustasem până atunci- nu că aş mai fi băut vreodată sânge. Era dens şi aromat ca o băutură veche, făcută din fructe şi avea un uşor iz de migdale şi citrice. Aproape că îl puteam simți alunecând în mine, amestecându- se cu propriul meu sânge, făcându- mi corpul să se îmbibe de magie. Când totul se termină, încheietura aproape că i se vindecase.

- Acum suntem legați. Te voi găsi oriunde ai fii, iar tu mă poți găsi pe mine.

Am oftat şi m-am ghemuit lângă bărbatul acesta extraordinar. Mă simțeam minunat de fericită. Trecusem prin atâtea în ultimele luni şi eram tulburată de evenimentele care se succedaseră cu o atât de mare rapiditate. Privind în urmă, totul mi se părea acum un roman. Este adevărat că anumite momente ale acestui “roman” păreau cumva previzibile: în toate cărțile fata rămâne cu vampirul, nu? Ei şi? Preferam de o mie de ori să fiu previzibilă, decât nefericită. Poate că de acum înainte nu o să mai iau în râs poveştile şi filmele despre creaturi supranaturale, chiar dacă mare parte dintre acestea sunt de un patetism deplasat, dar cei care le- au inventat credeau cu adevărat că pot exista vampiri, vârcolaci şi alte asemenea personaje.

Trăisem teamă, gelozie, obsesie, panică. Văzusem moartea. Atât de intens şi de real încât încă mă mai cutremuram gândindu- mă la acel moment. Murisem. Şi mă îndrăgostisem. Eram vie şi aveam toate motivele din lume să fiu recunoscătoare pentru tot ce mi se întâmplase în ultimele trei luni. Recunoscătoare şi înspăimântată în

aceeaşi măsură, pentru că aveam senzația că aventura nu se terminase încă, ca noi încercări mă aşteptau în viitor.

A doua zi Arrio urma să plece împreună cu Ian. Nu conta. Ştiam că se va întoarce. Se va întoarce la mine, cea care reuşise să pătrundă mai departe decât mulți alți oameni în lumea periculoasă şi minunată aflată dincolo de barierele concretului. Eu- Victoria Grey- o simplă fată care până de curând trăisem parcă în beznă, învârtindu-mă într-o realitate îngustă şi banală aveam un wyvern în baie, un vampir în pat şi o groază de amintiri incredibile.

Totul era bine.

Despre autor

Fiecare dintre noi poate deveni protagonistul unei aventuri incredibile. Acesta se pare că este principiul de la care a pornit autoarea în momentul în care şi-a construit personajele, făcându-le să traiasca si să evolueze în această fantezie urbană.

Născută şi crescută într-o familie conservatoare şi cu principii riguroase, dar având în acelaşi timp experienţa unei copilării pe care ea însăşi o descrie ca fiind "magică", O. G. Arion surprinde în paginile cărţii sale, prima dintr-o serie intitulată „Nemuritor", o lume fantastică şi misterioasă, populată de creaturi magice, creaturi pe care nu o dată ne-am fi dorit să le putem întâlni în viaţa reală.

Combinaţia interesantă dintre realitate şi fantezie, acompaniată de umorul debordant şi de schimbările dramatice de situaţie fac din "Ultimul viking" o lectură captivantă şi savuroasă.

Deşi a terminat Facultatea de Drept, autoarea nu a profesat decât foarte puţin, preferând o viaţă boemă, motivată de satisfacţii personale unei cariere în mediul juridic şi acceptând provocări profesionale dintre cele mai neobişnuite, ca de exemplu postul de decorator floral sau cel de manager de cafenea. În prezent locuieşte în Bucureşti împreună cu soţul său şi cu cele două pisici – Tomi şi Nera - care, aşa cum ne-a mărturisit vor fi personajele centrale ale unui nou proiect şi anume o carte pentru copii.